

פָאָר מַלְאָךְ אֲפָר

רפואה לרגשות פגועים

גייס מאיר

פָּאָר תְּחִיל אַפְּרִי

גְּוִימָס מַאֲיִלָּה

תרגום: אורה גריינמן

עריכה: שושי דואליסון

הכנה לדפוס: הוצאת "האלף וה��"

Beauty for Ashes
by Joyce Meyer

© 1997 by Joyce Meyer

© 2001. כל הזכויות שמורות למחודורה העברית שמוראות
Joyce Meyer Ministries-ל

אין להדפיס, לשכפל או לייצר עותקים נוספים
של חומר זה ללא אישור בכתב מהמחברת

עותקים נוספים אפשר להזמין דרך "מעוז"
ת"ד 4201, תל אביב 61041

כל הזכויות שמורות לחותה לקוים מהתרגומים
החדש, אלא אם כן צוין אחרת. כל הזכויות
לתרגומים החדש של הברית החדשה שמורות
לחברה לכתבי הקודש בישראל

מסת"ב 7-05-965-7183 ISBN

נדפס בישראל

לִכְדּוֹן

5	קיצור שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה
7	הקדשה
9	זכר או נקבה?
11	מבוא
13	התעללות
17	חיים בצל האימה
27	התמכרות כתוצאה מהתעללות
37	סוף סוף אהובה
47	הילכה בעקבות רוח הקודש
53	כאב
61	הדרך החוצה עוברת דרך
66	אשמה וbosha
75	דוחייה עצמית ושנאה עצמית
83	שורשי הדוחייה והשפעתה על מערכות יחסים ..
89	הזכות להיות מי שני
99	סליחה
106	סלח למי שהתעלל בך
111	פוך את אויביך
119	נקמה
125	קנאה וצראות עין
133	התמכרות בראשות
	17

139	אינטימיות ואמון	18
147	חופשיה	19
155	חומרת או גשרים?	20
161	סוף מופלא	
165	ביבליוגרפיה	
167	על המחברת	

קייזר שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה

ספרי הברית החדשה

ספרי התנ"ך

תסל"ב	מת'י	תהל'	יח'ז'	ברא'
טימ"א	מרק'	משלי	חושע	שמות
טימ"ב	לאקס	איוב	יאאל	יעק'
טיט'	יוח'	שח"ש	עמוס	במד'
פילם'	מה"ש	רות	עובי'	דברי'
עבר'	חומי'	איכה	יונה	יהוש'
יעקב'	קורא'	קהלת	מיכה	שופ'
פטר"א	קור"ב	אסתר	נחום	שמ"א
פטר"ב	גלו'	דני'	חבק'	שמ"ב
יח"א	אפס'	עורא	צפל'	מל"א
יח"ב	פל'	נהכי'	חגי	מל"ב
יח"ג	קויל'	דהי"א	זכרי'	ישע'
יח'ז'	תסל"א	דהי"ב	מל"א'	ירמי'
חתמ'				

הקדשה

אני מבקשת להקדיש ספר זה לבעלי, דיב, שהפגין כלפי את אהבתנו של ישות לכל אורך תחلك השיקום שלי. תודח לך, דיב, על שאיפשרה לי להיות אני עצמי, גם כשלא הייתי נעימה במיאוז. תודח לך על הឥנות והגישה החזובית, ועל כך שבוחת בימולת של אלוהים לשנות אותי, גם כשהזה נראתה בלבתי אפשרי.

אני מאמינה שהספר זה הוא שלך לא פחות מאשר שלי, ואני מודחת לאלהים שהפגיש בינוינו. מאז ומתמיד הייתה בשבי חביב על חסוס הלבן.

זכר או נקבה?

הקדמה לקורא היישראלי

כיזוע, חלשות העברית עושה הבחנה ברורה ביןו לבינה בפניהם בגוף שני. הכלל חרווות קבוע שיש לפנות בלשון זכר, גם כשהכוונה לנקבה. כך נהנו גם בספר זה, אם כי במקרים רבים התוצאה חינמה מוזרה מעתה, בעיקר כשהחמחברת פונת באופן אישי לקורא חיחיד ומבירה להלה מה לעשות אם היה קורבן להתעללות מינית.

פעמים רבות היה מתאים יותר לנתח את חזברים בלשון נקבה, ובכל זאת לאחרינו מן הכלל. איתכם השליחה, וגם איתיכן, ואני אל תיתנו לעניין סמנטי זה להסיח את דעתכם מחשיבותן הנפלאים שיחפהו את האפר של חייכם לפאר.

חמתרגמת

לְבָזָא

ריפוי רגשי, שלפעמים מדובר עליו ועל רפואי פנימי, הוא נושא שראוי לדבר עליו. אבל כדי להציג תוצאות הנכונות חשוב לעשות את זה בצורה מאוזנת, על סמך הנאמר בכתביהם.

חחים הפנימיים שלנו הרבה יותר חשובים מוחחים החיצוניים. שאול אמר באיגרת השניה לקורינטוס ז' 16 שעל אף שהאדם החיצוני שלנו חולץ וכלה, האדם הפנימי שלנו הולך ומתאחד מדי יום בימנו.

באיגרת לרומים יי' 17 נאמר שממלכות אלוהים אינה בניה על אכילה ושתייה (שחם דברים חיצוניים), אלא על צדק, שלום ושמחה ברוח הקודש.

ובלקוט יי' 21 נאמר שממלכות השמים שוכנת בנו, בתוכנו.

במשך שנים למדתי דברים רבים, אבל השיא היה כשחbnת ישוע הוא המלך שלי. המלמות שהוא רוצה לשלוט בה שוכנת בתוכי, באדם הפנימי שלי - במחשבות, ברצון, בראשות, בנסיבות, בנסיבות, וכן מביא בפנפי צדקה, שלום ושמחה. לא משנה כמה קשה לי לפני חז, כל עוד אני שלמה בפנים אני אשרוד ועוד יותר מכך - איחנה מהי.

חמוני אנשים נראים בסוזר לפני חז, אבל בקרבת מתהוללת סערה קשה. גם אני חשתי כזאת לפניו שלמדתי שאלווהים מעוניין יותר מכל במה שקרה בתוכי. במתתי יי' 33 נאמר שעליינו לזרוש קודם כל את מלבות

חאלוחים (זו שוכנת בקרבנו) ואת צדקתו, ורק אחר כך יתווספו לנו כל
שאר חזברים.

בישיעיו ס"א אלוחים אומר שהוא בא כדי "להבוש לנשברי לב". לדעתי
מדובר במקרה שנשברו מבפנים, אלה שמתחלכים עם פצעים וכאב.

אני מאמין בספר זה מהווים מעין מפתח דרכיהם, שתאפשר לקרוא לעבר
מחרס לבריאות ולשלמות האדם הפנימי. אני מתפללת שאתת, הקורא,
תמצא שהו ספר פשוט, מובן ורב עצמה, ושרוח הקודש יאפשר לך לנוט
את ذיכך בעורת המפה, עד שתגעו ליעדך.

אני מתפללת עביך ברוח חזברים שנאמרו באיגרת לאפסים ג' 16:
שתתוחק באדם הפנימי שלך בכוחו של רוח הקודש, השוכן בך.

1

התעללות

התעללות היא התנהגות אכזרית, ניצול לרעה, פגיעה מילולית, פיזית או נפשית בזולת, עלבון, גסות רוח.

אני מאמינה שרוב האנשים נפלו קורבן לחתעלות ברמה צו או אחרת. החזרות השכיחות ביותר של התעללות הן התעללות פיזית, מילולית, רגשית וミニתית. כל אחת מהחთעלות הללו יוצרת בקורבן תחושה של דחיה, וזהו הגורם לאחת הביעות העיקריות בחברה鄙民. אלוהים ברא את בני האדם כדי שיאחבו ויקבלו זה את זה, אבל השטן עמל קשות כדי שנרגניש זרויים, משומש שהוא יודע שחדיחיה פוצעת אותנו בכל תחומיים. צורות החתעלות השונות - בין שחן תוצר של מערכות יחסים מעורערות, ובין שחן תוצר של נטישה, גירושין, האשמות שווא, נידוי חברתי, עינויים מצד מורים ודמוויות טמכותיות אחרות, בו חברתי או כל פגעה אחרת - פועלות אותנו רגשית, ועלולות לחבל במאצינו לרוקום מערכות יחסים בריאות וארוכות טווח.

האם התעללו בך? האם ניצלו אותך לרעה? האם נהגו בך שלא כשרורה? האם צחו אותך? האם מעשיהם אלה חשבינו על מצבך הרגשי? האם אתה רוצה לחקלים מפצעים אלה? האם אתה רוצה לחשתקם?

אחד הקטועים האהובים עלי בכתובים נמצא בשורת יוחנן ה' 5-6. מסופר שם שישו ראה ליד בריכת בית חסדא איש שחיה חולת במשך 38 שנה. ישו ידע שהאיש סבל ממחלת זמן רב, ולכן שאל, "אתה רוצה להיות בריאו?" (פסי 6).

איזו מין שאלה זו? חרי האודם הזה סבל שנים רבות. ברור שחואיר ריצה להבריא. אבל האמת היא שיש מקום לשאלת חזאת, משום שלא כל אחד מוכן לעשות חכל כדי להבריא. גשות פגועים עלולים לחפש בית סוחר שכולא אונטו בפניהם ומשאיר בחוץ את כל השאר. ישו בא לעולם כדי לשלח אסורים לחופשי ולקרווא לשביים זדרור! (ישע' ס"א 1).

האיש לצד חבריה, בדומה לאנשים רבים בימינו, סבל ממחלה או מחפרעה ממושכת. אני מאמינה שאחריו 38 שנה הוא כבר למד לתפקד למורות מחלתנו. גם אנשים שחאים בתוך בית סוחר פרטיא שלחם מתפקידים, אבל הם אינם חופשיים. יש אסירים - בין שחכלה שלחם הוא פיזי ובין שחואיר רגשי - שמתרגלים לשעבוד עד כדי כך שהם מקבלים את המצב וחווים אותו.

האם אתה "אסיר רגשי"? אם כן, כמה זמן נמשך המצב הזה? האם מזכיר בליקוי או בחפראה בעלי שורשים עמוקים? האם אתה מעוניין לחשתוררו? האם אתה רוצה באמת רצחה לחיות בריא? ישו רוצה לרפא אותך. הוא מעוניין בכך. ואתה?

האם אתה רוצה להיות בריא?

לא קל לחשתורר משעבוד רגשי. אני יודעת שלרבים מקוראי ספר זה אין זה קל. שחרור כזה מעיר רגשות שהם חזיקו כל החנים ולא התרמודדו

איהם. יתכן שאתה אחד מהם. יתכן שב עבר חוץפת על ידי רגשות כואבים מדי, והעדפת לא להתמודד איתם. וכך, בכל פעם שהם עלו על פני השטח, אמרת לאלהים, "אני עדין לא מוכן! אני אתמודד עם הבעיה הזאת מאוחר יותר!"

ספר זה אינו מתמקד רק בכאב שהחטו לך אחרים, אלא גם באחריותך כלפי אלהים לחתוגבר על הטראות השונות ולהחלים. הרבה אנשים מתקשים לקחת על עצם את חלוקם באחריות. בעמודים אלה מדובר על הצד המעשית של השליחות, על עצם מודחך, על רחמים עצימים, על הגישה שגורסת ש"colsom chayibim li" ועל עוד הרבה השקפות וגישהות ומחשבותיו שמרעילהות אותנו ודורשות טיפול, אם אנחנו רוצחים לחילום.

אולי תשאל, "אבל מי יטפלبني שפגע בי?" נגיע גם לזה. ואולי אתה תוויח, "על סמך מה האשחה הזאת חוץפת שיש לך סמכות כלשוי במושא חרשות, בעיקר חרשות של לי?" וראי עלו בדעתך שאלות שתרצה לשאול אותי, כמו, "יש לך תואר בפסיכולוגיה? חיכון למזרן? את בכלל מבינה מה עבר עליון לך איך מרגניש אדם שכלא בכלא רגשי?"
יש לי תשובה לכל השאלות האלה, ואם אתה אמץ מספיק כדי להתמודד עם הנטיות הקשות בחיך, אם אתה נחוש בדעתך לחילום, המשך לקרוא.

קורבן להתעללות

חוואר, חניסיון, חידע וחכישורים שמאפשרים לי ללמד נושא זה באים מהניסיון האישי שלי. אני תמיד אומרת שאני מוגרת בית הספר של החיכים. אני מצטטת את דבריו של חניביא ישעיהו בתורה תעוזת הגמר שלי:

روح אドוני ה' עלי, יען משח ה' אוחי לבשר ענווים. שלחני לחבוש לנשבי ללב, לקרוא לשבוים דרו ולאסורים פקח קות.

ישע' ס"א 1

וישעיוו ממשיך ואומר :

לקראו שנת רצון לה', ויום נקם לאלהינו, לנחם כל אבלים. לשום
לאבלי ציון, تحتיהם פאר תחת אפר... מעטה תהילה תחת רוח כהה.

פס' 2-3

אלוהים החליף את האפר שלי בפואר, וקרא לי לעוזר לאחרים וללמוד
אותם שהוא יכול לעשות את זה גם עבורי.

מאז אני זוכרת את עצמי ועד שעזבתי את הבית בגיל 18 הייתה קורבן
לחותלות מינית, פיזית, מילולית ורגשית. גברים התעללו بي, דחו אותי,
נטשו אותי, בגדו בי, חתגרשו ממני. אני יודעת איך מרגיש "אסיר רגשי".
אבל אני לא מותבת את הספר הזה רק כדי לטעד בו את הסיפור האישי
שלי. בהמשך את גירושה מכאן וכאן חיה, כדי שתאמין אני יודעת
איך מרגיש אדם פגוע, ואני יכולה להראות לך את צורך לשיקום. אני
רוצה לעזור לך, ואני אצליח לעשות את זה אם תאמין שאני מבינה מה
עובד عليك.

אבל לפני שאתה את יולדותי וכמה מהחוויות הקשות בעברתי, אני
מבקשת לומר שאתה לי כל כוונה להפחית בכך מכובדים של חורי. למדתי
מניסיוני שפגיעה בזולת מכאה, ושאנשימים שמכאים לאחרים נפגעו
בעצם על ידי אדם אחר. אלוהים, בחסzon, אפשר לי להגיד לך מה שאני
יכולת לומר, "אבא, סלח להם, כי הם באמת לא ידעו מה הם עושים". אני
מספרת את הסיפור שלי רק כדי לעזור לאחרים, שכמוני, נפלו קורבן
לחותלות.

2

ח'י'ם בצל האימה

בעקבות החתULEות שעברתי בבית הורי היתה כל ילדותי מלאה אימה. אבי שלט بي באמצעות געל וזהירות. הוא אף פעט לא הכריח אותו להיכנע לו, אבל הוא כן הכריח אותו להעמיד פנים שאני נחנית ממנו שהוא עשה לי, ושאני מעוניינת שימוש בכך. אני מאמין שהוכרחתי עליו ללבט את הרגשות האמיתיים שלי לי בילוזטי בעקבות מה שהוא עולל לי, והעובדיה שהוא כפה עליו להעמיד פנים שאני נחנית, חס שהותירו בי את הפעלים העומוקים ביותר.

הפעם חבודה שניסיתי לומר בחן איך באמת אני מרגישה היו הרשניות במזוחה. התגובה האלימה של אבי - הזעם וחתפצות - הפחדו אותי, כך שמהר מאוד למדתי לעשות את מה שדרש ממני בלי להביע כל התנגדות.

חפץ ליווה אותי תמיד. חפץ אבי, חפץ מפני זעמו, חפץ מפני החשיפה, חפץ שאמא נגלה מה קורה, חפץ מיצירות קשרים חברתיים.

הפחות מיצירת קשרים חברתיים נבע משני גורמים: חשותי מחברות עם בנות כי פחוותי שאבי יונסה לחפיק גם אותן במלכודות שלו. חשותי מחברות עם בניים מסוים שפחוותי שאבי יפגע בהם או בי. הוא לא הרשא לאיש להתקרב אליו ממשום ש"חיתתי שייכת לו". פעמים רבות הוא האשיטים אותו. בקיום יחשוי מין עם חבמי לילמודים.

ובמשך התקופה שבה התמזהותי עם פחד מפני חברים מצד אחד ועם בידיותו נראתה מצד שני, לא חייתי מוכנה לערב מישחו בסיפור שהבחן ובישו אותו כל כך.

ניסיתי ליצור קשרים עם חברים בבית הספר, אבל אף פעם לא עורתתי בחברי החדשים ציפייה שיזומנו אל ביתי. הקפזתי גם שלא לסת לחברי בבית הספר וחשושה שהם רשאים להתקשר אליו או לבוא לביתי. שהטלפון צילצל והשיכחה היהת עברוי, נכנסתי לפניהם וחשבתי, "מה עשה אם זה מישחו מבית הספר?"

פחד! פחד! פחד!

בכל סוף שבוע שתה אבי לשוכרת. לעיתים קרובות הוא לוקח אותי לטיבוב הבריםים שלו, ועשה بي כרצונו. פעמים רבות, כשהשבעו הביתה, הוא חייה מלא זעם וחיכת את אמא שלו. הוא לא נהג להזכיר אותו, אבל אני מניח שhammadות שפוגהامي הרטטו אותו לפחות.

הוא שלט בכל מה שקרה סביבו. הוא החלטת מותי נתעורה ומתי נלך לישון. מה תאכל, נלבש ועל מה נוציאה את כספנו. עם מי נתראה, במה נצפה בטלוויזיה - בקיצור, הוא שלט בכל היבט של חיינו. הוא חתעל מילולית בי ובامي, ובשלב מסוים החל להתעלם גם באחיו, שנולד כשהייתי בת תשע. אני זוכרת כמה רציתי שחופר שבטןAMI יהיה בת. חשבתי שואלי אם

תהייה עוד בת במשפחה, יניחו לי לנפשי, לפחות מדי פעם.

אבי קילל ללא חרף. הוא היה גס רוח במינוח. הוא מתה ביקורת על כל דבר ועל כל אחד. שום דבר שעשינו לא היה בסדר עברו, והוא תמיד אמר

שלעולם לא יצא מאיתנו משחו טוב. פעמים רבות הוא טרח להזמין לנו שאנחנו לא שווים כלום. אבל היו רגעים נדירים שבהם הוא עשה בז'וק את החיפך. הוא נתן לנו כסף ואמיר לנו לצאת לקניות. לעיתים הוא קנה לנו מתנות. הוא היה מאוד מניפולטיבי. הוא עשה כל מה ש策יך היה לעשות כדי להשיג את רצונו. לאנשים אחרים לא היה כל ערך בעיניו, אלא אם כן הוא נזקק לחט צדי להגשים את מטרותיו האונכיות.

הבית שלנו לא היה נוח של שlösם. בעצם, במשך שנים רבות לא היה לי כל מושג מהו שלום, עד שגדلتني ושקעתני בזרב אלוהים.

בגיל תשע ביקרתי אצל קרובי משפחה מחוץ לעיר, ושם פתחה את ליבי לישוע. באחד חלילות ברחותי מביתם ונכנסתי לchkילה, נחושה בדעתם למצוא גאולה לנפשי. אין לי כל מושג איך ידעתני אז שאני זוקה לך. אני מניחת שאלהים פשוט שם בלבבי את הרצון הזה. באותו ערב קיבלתי את ישוע בתור המשיע שליל, והרגשתי שהוא מנקה אותי ב擢ה אידירה. עד לאותו רגע הרגשתי כל הזמן מתוונפת בغال גלי עריות. והנה, לראשונה בחיי הרגשתי נקייה, כאלו שימושו רחץ אותי מבפנים. אבל היהת שהבעיה בחיי לא נפתרה, ברגע שהזרמתי הביתה שבו ועלו הרגשות הישנים שלי. חששתי שאיבדתי את ישוע, ולכן כל אותן שנים לא ידעת מה חם שלום ושמחה אמיתיים.

בגידה

ומה לגבי אמי? איפה היא הייתה בכל חסיפור זהה? מזוע היא לא נחלצת לעזرتני?

הייתי כבת שמונה או תשע כמספרתי לה מה קורהبني לבין אבי. היא חקרה אותי ואחר כך את אבי, אבל הוא טען שאינו משקרת - והוא בחרה להאמין לו ולא לי. אייזו אשח לא תרצה להאמין לבעה במצב זה? אני חשבתי עמוק בתוכה היא ידעה את האמת. היא פשוט קיוותה, נגד כל הטעויים, שהיא טועה.

כשהייתי בת 14 היא נכנסה يوم אחד לבית, מוקדם מהצפוי, ותפסה את אבי מקיים איתי יחס מיין. היא יצא מהבית, נעה את חזלת, וחורה בעבר שעתים, מעמידה פנים שלא ראתה דבר. אמרי בגדה بي.

חיה לא עזרה לי, על אף שהיתה צריכה לעשות את זה. שנים רבות אחר כך (כ-30 שנה מאוחר יותר), היא הוזתת בפניו שלא היתה מסוגלת להתמודד עם השערוריה. היא לא אמרה על כך מילה במשך 30 שנים! כל אותן שנים היו עצבה מעורערים. מי שהכיר אותה חשב שהמשבר גיל המעבר.

במשך שנתיים היא קיבלה טיפול בחשלג, שמקבב באופן זמני חלקים ניכרים מהזכירון שלו. איש רפואיים לא ידע מה הוא עוזר לה לשכוחו, אבל מולם חתכו שחייב מנוחה לשוכן משחו. איש לא היה ספק שימושו.

אמוי טענה כל החנינים שהבעיות שלה הן תוצאה של מצב גופני ירוד. היא סבלה רבות בגלל בעיות גנטיקולוגיות שהתחילה בצעירותה. בגיל 36 כרתו לה את הרחם, ואת משבר גיל המעבר היא עברה בגיל מוקדם מהרגיל. באותו ימים, רוב הרופאים לא נתנו לתת חרומונים לנשים, ולכן הייתה זו תקופת קשה עבורה. נראה היה שככל מה שמתורחש בהזיה היה מעבר ליכולת החתmóודות שלה.

תמיד האמנתי שהחטומות של אמי היא תוצאה של שנים ארוכות של התעללות שהיא עצמה עברה, ושל האמת שהיא סירבה לחזותה בה ולהתמודד איתה.

בבשורת יוחנן ח' 32 ישוע אומר, "וַיֹּתְדֻּעׁוּ אֶת הָאָמֶת, וְהָאִמְתָּה תִּשְׁחַרֵר אֶתכֶם". דברו של אלוהים הוא אמת, וכשמיישמים אותו, יש לו כוח לשחרר את האסורים ולהוציאם לחופשי. דבר אלוהים גם עוזר לנו להתמודד עם הניסיות השונות בחינו. אם אנחנו בוחרים להפנות לחן עורף ולבסוף על נשנו לשאלותיהם אומר לנו לעמד ולהתמודד, לא נשחרר מהכבלים המשועבדים אותנו.

עוזבת את הבית

כך נראו חיי עד גיל 18. באחד הימים, כשabei היה מחוץ לבית, ניצלתי את החודמנות ועזבתי. זמן קצר אחר כך נישאתי לבחור הראשון שהילח بي עניין.

אלא שגם לו היו בעיות רבות. הוא היה מניפולטור, גנב ונוכל. רוב הזמן הוא לא עבד. עברנו מדירה לדירה, ובאותה הפעמים הוא השאיר אותי ימים ארופים בקליפורניה חסרת כל, עם פרוטה אחת בכייסי וארגז של בקבוקי שתיהקה קרה. מאוד פחדני, אבל הימי וגילוח לפחדים ולטראות, ולכן לא השפיעתי מכך כמו אדם שאינו "מנוסח" בזועמות כלשהה.

הוא עזב את הבית עוד פעמיים רבים, בזמן שהייתי בעובזה. בכל פעם הוא נעלם לכמה שבועות, לפחות למספר חודשים. והוא שב לפתע, חרעיף עלי את כל חמיילים המתווקות וחותנכלויות שלו, וגרם לי לפתוח שוב את ליבי בפנוי, רק כדי לגנות שהסיפור י חוזר על עצמו פעם נוספת. הוא שתה כל הזמן ובגד بي עם נשים אחרות.

במשך חמישה שנים שיחקנו את משחק הנישואין זהה. היינו שנינו צעירים מאוד, רק בני 18, ואיש מאיתנו לא חכיר מודל בריא של זוגיות. לא היינו מסוגלים לעזר זה לזה. הבעיות שלי חלמו ווחממו בעקבות הפלחה שעברתי בגיל 21 ולידתبني הבהיר בגיל 22. היה זה בשנת הנישואים האחרונה שלנו. בעלי עזב אותו ועבר לגור עמו אשה אחרת, במרקח שני בתים ממנה, במורדות הרחוב, ומספר לכטום שהילך שבוחמי איןנו שלו.

אני זכרת שעמדתי לאבד את שפיותי בקץ של 1965. במשך כל החירות ירדתי במשקל משומש שלא הייתה מסוגלת לאכול דבר. לא היו לצידי חברים שתמכו بي, ולא היה לי כסף או ביתוח רפואי. נרשמו לי בית חולים ממשלתי, ונבדקתי בכל פעם אצל רופא אחר. הרופאים שבדקו אותי היו מתמחים, שעדיין לא קיבלו תעודת רופא. לא חלמתי לישון כראוי, ולכן كنتי גולות שינה. תוהה לאל, חן לא חזיקו לי או לעופר שבבטני.

חטמפרטוריה באוטו קץ חיתה קרובה ל-38 מעלות, ובידירת הגג שלו,

בקומה שלישית, לא היה מזון ואפילו לא מאוורר. הרbesch היחיד שלי היה מכונית סטודיבייקר ישנה. היות אבי תמיד אמר שיטם יבוא ואוזדק לעזרתו, אז אחזור אליו בזוחילה, חיותי נחשחה בדעתני לנשות הכל ובלבד שלא לחזור אל חורי - אם כי לא היה לי כל מושג لأن לפנות.

חלוץ הנפשי שהייתי נתונה בו היה עצום. נהגתי לשבת ולבחות מבעד להלון במשך שעות, בלי לשים לב שחומן חולף. המשכתני לעבוד עד שהחתיילו חציריהם, וזו לקחו אותו בספרית שלי ואממה לבית החולים. התינוק נולץ הרבה אחרי המועד המשוער. לא היה לי כל מושג מה מצבה לי ואיך לטפל בו. אחרי הלידה הופיע בעלי בבית החולים. היות שהתינוק דמה לו כל כך, הוא לא היה מסוגל להתחנש עוד לאבחותו. פעם נוספת הוא החתנץ בפני וחבטיח להשתנות.

כשהגיע הזמן לעזוב את בית החולים, לא היה לנו لأن ללבת. בעלי התקשר לאשתו לשעבר של אחיו,مامינה אצילת נפש, והיא הזמין אותנו לגור אצלה במשך זמן מה, עד שאוכל לשוב לעבודה. אני מינהה שהתייארים האלה מספיקים כדי להבהיר לך איך נראה חyi. במובן מסוים זה פשוט לא תתקבל על הדעת! שוט דבר בחיים שלי לא היה ייבב, אבל יציבות חייתה הדבר היחיד ששיוועתי לו.

לבסוף, בקץ של 1966, הגיעו לנקודה שבה לא היה אפשר לי עוד מה יקרה לי. לא יכולתי לשאת עוד את נוכחותו של בעלי. לא נותרה بي טיפה של כבוד כלפיו. נוסף על כל הצרות שלנו הוא הסתבך עם חוק. לקחתי את בני ואת חמיעת שיכולתי לארכו בתיק, ויצאתי משם. נגשתי לטפלון ציבור בפינת הרחוב, חתkteרתי לאבי וביקשתי לשוב הביתה. הוא, כמובן, שמח מאוד!

גרתי בבית מספר חדשים, עד שנודע לי שהגט שלי אושר. היה זה בספטמבר 1966. באותו תקופה החל מצבה הנפשי של אימי וחדדר מיטות ליום. היו לה חתפראזיות עצם. היא האשימה קופאים בתינויים שם גונבים ממנה, איימה על אנשים שעבדו אותה ונשאה אליה טclin למל מקום שאליו תלכה. היא רטנה ותתלוננה על כל דבר ועל כל אדם. אני זוכרת במיעוד

יליה אחד שבו היכנה אותה במלוא מאש ששהחמי לטאטא את הרצפה באמבטיה! ובתוך כל חזועה חזות עשית כמיטב יכולתי כדי לא לחישר בלבד עם אבי.

בקיצור, היו לנו גיחנות עלי אדמות.

בתוך "בילוי", התחלתי לצאת בסופי שבוע לפאים. אני מניחה שchipset מייחדו שיאהב אותו. שתיתי כמה כסות, אבל אף פעם לא השתכרתי. האמת היא שאף פעם לא התלהבתי במיוחד מהטיפה המרה. גם סירבתי לקיים יחס מיוחד עם הגברים שחתחלו אותו. החווים שלי אומנם היו בלגן אחד גדול, אבל היה לי רצון עז לחיות טובת וטהורה. מבולבלת, חוששת, בודד, מיאשת ומדוכאת, נגנתி להתפלל, "אלוהים יקר, עוזר לי בבקש להיות מאושרת... בבואה חיים. תן לי מייחדו שיאהב אותי באמות - ועדיף שה יהיה מייחדו שייקח אותי לקחילה".

האביד בשערון והבן

הורו גרו בבית עם שתי דירות, שהיו בבעלותם. אחד הדירות עבד עם מייחדו בשם דיביב מאיר. באחד העARBים הגיע דיביב לבית כדי לאסוף את חברו לעבודה. הם תיכננו לצאת למשחק באוליגן. אני הימי בחוץ ושתפתי את המכוניות שלامي. דיביב ראה אותי וניסח להתחילה איתי, אבל אני נגנתה כהרגלי במרקמים כאלה, בציגיות. הוא שאל אותי אם אני רוצה לרוץ גם את מכוניותו לשאסיים את שלוי, ואני עניתה, "אם אתה רוצה מכונית נקייה, תרוץ אותה בעצמך!" בעקבות הניסיון שלי עם אבי ועם בעלי הראשון, לא היה לי כל אמון בגברים!

דיביב, לעומת זאת, פעל בחזרמת רוח הקודש. הוא נולד מחדש ונטבל ברוח הקודש, ואהבת אלוהים בכל לבו. בגיל 26 הוא כבר היה מוכן להינשא, ובמשך שישה חודשים התפלל שלאוהים יבא אליו אל החשאה הנכונה. הוא אפילו ביקר מallowhim שזאת תהיה מישמי שזוקחת לעוזה!
חיות שרוח הקודש חדרך אותו, חצניות שלו לא פגעה בו, אלא דזוקא

עדודה אותו. מאוחר יותר הוא טיפר לחברו שהוא מעוניין לצאת איתי. בחגילה סירבתי, ולאחר כך שיניתי את דעתgi. יצאנו חמיש פעמים, ואז ביקש דייב את ידי. הוא טיפר לי שידע כבר בפעם הראשונה שיצאנו שהוא רוצה לשאת אותי לאשה, ושהחלטת לחתוך כמה שבועות לפני שיציע לי נישואין, כדי שלא להחפיק אוטו.

אני, כמובן, לא ידעת מהי אהבה, ולא חיה ממעוניינת להתחייב לגבר נוסף. אבל בבית הורי חלמו חזירים מוזחי אל דחי, ואני חיה בפניקה מתמדת. לכן החלטתי שהכל עדיף על פני הנסיבות שחיהתי בחן אז.

דייב שאל אם ארצת להצטרכן אליו לקהילה, ואני כמובן הסכמתי. הרי בקשתמי מלאחים שייתן לי מישחו שיאהב אותי, ושאותו אדם יכה אותי בקהילה. מאוד רציתי לנחל אורח חיים משיחי, אבל ידעתני שלשם כך אני זוקחה למישחו חזק שידרך אותי בדרך חז. דייב גם הבטיח שיחיה אבא טוב לבני, שכבר היה בן 10 חוותים שנפגשנו. קראתי לו דיזיד, ממשו של אחיו וגם משות שזה שם האחוב עלי. עד היום אני חומרה מהזרך שאלוחים חוציא לפעול את תוכניתו כך שתתפעל לטובתי, וזאת בעיצומו של היואש קודור שלי.

דייב ואני נישאנו ב-7 בינואר 1967, אבל לא חינו "באורן וועשר"! הניסואין לא פתרו את הבעיות שלי, וגם לא חבקורים הסדירים בקהילה. הבעיות לא חלו בבית שלי או בזוגיות שלי, אלא בתומי, ברגשות הפגועים והמושתקים שלי.

ההתעללות הופכת את האדם לנכח רגשית, בלי יכולת ליצור קשרים בראים ואரוכי טווח. רציתי לאחוב ולהיות נאהבת, אבל לא הייתה מסוגלת לעשות את זה. כמו אבי, גם אני הייתה שתלטנית, מניפולטיבית, זעמת, ביקורתית ושלילית. כל אותן דברים שהיו חלק מילדותי זבקו בי. הייתה מלאה ברחמים עצמיים, והתעללת מילולית ביקיני. הייתה מזוכאת ומירהה. אני יכולה להשתמש עוד ועוד עם הרשימה של כל מגראותי באותו ימים, אבל אני מניהה שכבר הבנת את חתמונה.

תיפקדתי במישור החברתי. אני עבדתי, וגם דייב עבד. בירנו יחד

בקהילה. חטנו לנו חלק מהזמן, בעיקר מושם שדייב הוא אדם כל במיוחד ויצאת זופן. בזורך כלל הוא הניח לי לנפשי, אבל ככל עשה את זה - יצאתי מדעתי. האמנתי שאני צודקת תמיד. לי לא היתה כל בעיה. הבעיה היתה תמיד אצל מישחו אחר.

חשוב לציין שככל זה קרה אחרי שנולדתי מחדש. אהבתני את ישוע. האמנתי שחתמי נסלו ושבבואה היום הגיעו לנו עדן. אבל לא ידעת מי מהו נצחון אמיתי, שלוחה או שמחה בחמי היום יום. אומנם סברתי שהמאmins בישוע אמרים להיות מאושרים, אבל אני לא חיויתי אזות! גם לא היה לי כל מושג על הצדקה שהוענקה לנו בזוכות דמו של ישוע. הרגשתי אשמה כל הזמן. איבדתי שליטה. רק כשחזרתי לקרה מטרה כלשטי חשבתי שהיא תתרום במשכו לזמן העצמי שלי, הרגשתי שאני לא שונאת את עצמי.

שבתי שם חזברים ישתנו, אם אנשים אחרים ישתנו, הכל יסתדר. אם בעלי, ילדים, המכב הכספי, הבריאות שלי, ישתנו, אם אוכל לצאת לחופשה, לקנות מכונית חדשה, לצאת מהבית, למצוא עבוזה, להשתקר יותר, אהיה מאושרת ושמחה בחלקי. כל הזמן עשית את מה שמתואר בירמיוה ב' 13, חשבתי לעצמי בורות נשברים שלא היו בחם כל מיט.

כמה פעיתי לשניסיתני למצוא את מלכות השמים (שלפי האיגרת לרומים י' 17 היא צדקה, שלום ושמחה) בהפכים ובאנשים אחרים. לא הבנתי אז את מה שישע אמר בלקוט י' 21-20, ואת מה ששאל אל אמר באיגרת לקולוסים, על כך שללות השם שוכנת בנו, "המשיח בכם, התקווה אל החכוב" (קולי אי 27). היתי צריכה לחפש את השמחה שלי בו, אבל מדרשו לי שנימ ארכות כדי להבין את זה.

ניסיתי להוכיח את הצדקה שלי על ידי מעשים טובים, על ידי מעשי הבשר. הצטרמתי לוועדת הבישור ולוועדת הקהילה. בעלי היה ז肯 בקהילה. ילדים שלנו למדו בבית הספר הקהילתי. ניסיתי לעשות את מה שנכון וראוי לעשות. ניסיתי וניסיתי וניסיתי, ובכל זאת לא הצליחתי להימנע מטעויות. הרגשתי מותשת, מותסכלת ואומללה!

לא הייתי מודעת לבעה

כלל לא עלתה על דעתי שאני סובלת מהחשלכות של התעללות ארוכת שנים. חשבתי שכל זה כבר מאחרוי. נכוון שהחטה עללות פסקה, אבל כל האירועים החם היו חרוטים ברגשות שלי ובמוחי. עדין חרשתי את החשלמות שלחם, וחגמתי בהתאם.

זוקקתי לריפוי של רגשוני

באופן رسمي הייתי בראיה חדש במשיח (קור"ב ח' 17), אבל לא הפסיקתי את העבודה הזאת לחלק ממני. ניחلتית את חייו על פי מיטב חבנתי, בכוח הרצון וחרgesות המוגבלים והפגועים שלי. ישוע שילט את המהיר עבר השחרור מלא שלי, אבל לי לא היה כל מושג איך לקבל את המותנה הנפלאה הזאת.

3

התמכרות כתוצאה מהתעללות

דבר ראשון היה עלי להבין שchapירות שחיוינו מניבים (חחנתנותו שלנו) הם מוצר של משחו. אדים אלים אינו אלים סתם כך. יש לכך סיבה. התנהנותו היא פרי באוש של עצם רע עם שורשים רעים. אני תמיד אומרת שchapירות באושים יוצאים משורשים רעים. פירות טובים הם תוצר של שורשים טובים".

חשוב שתבזוק את שורשיך. אם חייך לא היו נעימים, אם פגעו בך וחתعلלו בך, יש לי בשורה טובה עברך. אתה יכול לעקור את עצמך מהאדמה העקרה החיה ולהישתל מחדש הטעבה של ישוע המשיח, כך שתזכה שורשים בו ובabhängigיו (אפסי ג' 17; קול' ב' 7).

ישוע יחבר אותך לגזע שלו. וכשאתה - הענף - תחויבור אליו, לשורש ולגפן (יוח' ט"ו 5), תוכל לקבל את כל מה שזרום ממנו אליו (את כל השפע של אהבתנו וחסדו). במיללים אחרות, אם בילדותך לא קיבלת את מה שנזקקת לו כדי לנחל חיים בריאים, ישוע ישמח לתת לך את זה עכשו.

חחיים שלי היו מלאים פירות באושים, ואני ניסיתי להיפטר ממה בדרכים שונות. עבדתי קשה בניסיון לתקן את החתנות שליל, ובכל זאת נראה היה שלא משנה מה אני עושה, איןני מצליחה. אילו שחלב שלי היה מלא יבלית. כל הזמן ניכשתי את החלק שצץ על פני השטח, אבל לא הצליחתי להיפטר מחשורשים העמוקים של הבעה. השורשים נותרו בחיים ווחשיlico לייצר יבול חדש של בעיות.

אם תתרחיש חזות נשמע לך מוכרי

אלוהים נתן לי דוגמה כדי להמחיש את המצב. אםفتحת פעם את המקור וחרחת ממנו ריח לא נעים? הבנת שיש בו מזון מוקולקל, אבל כדי למצוא אותו חיה عليك לרוקן את המקור. עיקרונו זה תקף גם בחינוי. אם יש לך בעיות רגשיות, יתכן שימוש מוקולקל עמוק בתוךך. יתכן שעליך לעורך חיפוש ולרוקן חלק מדברים שבלביך כדי למצוא את המקור לבעה ולסלק אותו, כך שהכל יהיה חדש ורענן.

העקריה מחשורה עלולה להכאיב מאוד. העקירה והשתילה מחדש היא תחוליך שנמשך זמן מה. רק באמונה ובאורך רוח נוכל לזכות להתגשות הבתוותיו של אלוהים (עברי ו' 12). لكن נחג בסבלנות. אלוהים תמיד מסים את מה שהוא מתחיל (פיל' אי'). הוא המכונן וឧשלים (עברי ייב' 2).

פירות באושים

כל כך הרבה פירות באושים היו בחווי. בغالל סבלי מתקופים תקופה של דיכאון, ביקורתות, רחמים עצמיים, זעם וחקאה עצמית. הייתה בי רוח שתלטנית. הייתה קשה, נוקשה, לגיטית וביקורתית. נטרתי טינה וחיה מלאת חששות - במיעוד פרודטי מזחיתה.

חיה איזם אחד בפנים ואדם אחר לגמרי בחוץ. העמדתי פנים שאני מאוד בטוחה בעצמי, ובמובנים מסוימים זה אכן היה כך. אבל חזימי

פרק 3 התמכרות נחוצה מהתעלות

העצמי שלי היה נמוך מאוד, והביטחון שלי לא היה מבוסס על מי שאינו במשיח, אלא על דעתם של אחרים עלי, על המראה שלי ועל החישגים שהגעתني אליהם. אנשים רבים חשבים שם בטוחים בעצמם, אבל אם יפשטו אותם מחקליפה החיצונית שלהם, יגלו שהם מלאי פחדים; בתוכי הייתה יצור מבולבל ומלא טערת רגשות.

אני כל כך שמחה שאני יכולה לומר שאף פעם לא חתמכרתי לסתמים או לאלכוהול. עיננתי סיגריות, אבל לא חתמכרתי לכימיקלים אחרים. פשוט לא טבלתי את טעמה של הטיפה הרכה. מזדי פעם שתתיית קצת, אבל ברגע שהאלכוהול התחיל להשפיע עלי, הפסיקתי לשותות.

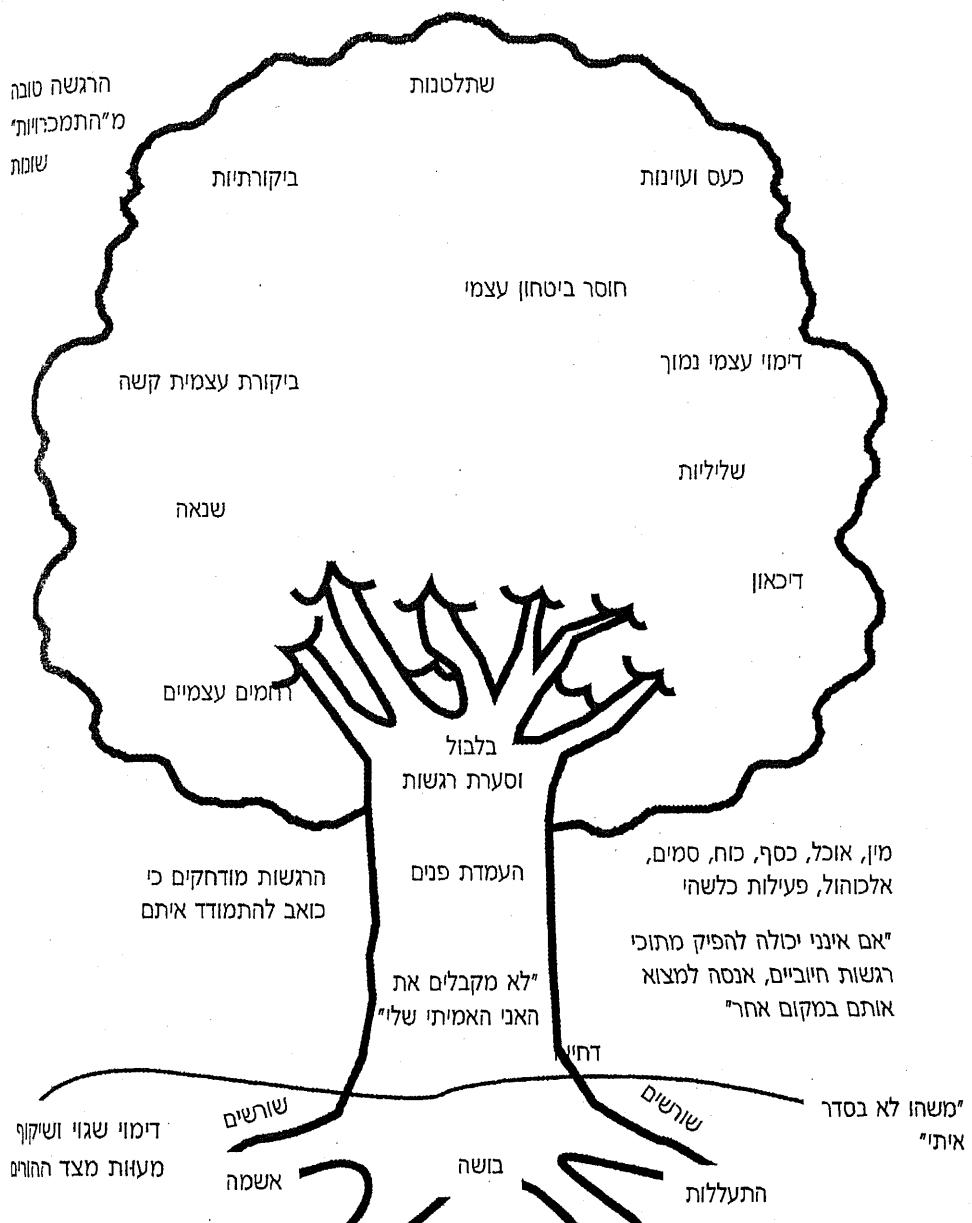
תמיד הצלחתי לשלוט בעצמי. בטבעי אני לא נוטנת למשחו או למשחו לשולט بي, ולכן חתרכמתי מسمים. אני חושבת שהשליטה המוחלטת של אבי במשך שנים רבות גיבשה בי את הנחישות הזאת. אומנם לא הצלחתי לשנות בעויות הפנימיות שלי, אבל השכלה חתרכק מדברים שהיו ממקרים אותי.

במשך תקופה מסוימת לקחתי גלולות הרזיה, משום שתמיד היו לי כמה קילוגרמים עוזפים. הן ניתנו לי על ידי הרופא שלי, אבל הן גרמו לי למצב רוח מרופט. אז לא היה לי כל מושג שכדורים אלה יכולים להזיק. אהבתי את תחושות החתעלות שחן נתנו לי במשך כל היום! כשהקחתי אותן, יכולתי לעבד כל היום ללא חרף, לנוקות את הבית, להיות יצירתיית וידידותית. מצב רוחי היה מרוםם במיוחד. אבל כשחשפעתן חלה, הייתה מותשת כליל!

לא ירדתי כלל במשקל, אבל הגלולות השפיעו על התיaben שלי - עד שהחשפעתן חלה. ימים שלמים לא הייתה רעה כלל, אבל כשחגיגת הלילה הרגשתי כל כך מדוκת, ופייציתי את עצמי על כל מה ששחמצתי במשך היום. אני זכרת שהיסטי אם עלי לגשת לרופא ולבקש شيء חדש את המensem, כי בזוז תוכי ידעתי שגם אמשיך לקחת את הגלולות האלה, אתה לך. لكن יותרת עלי חרעון.

היום אני יודעת שמקור הכוח שלי לחתרכק מדברים שיכלו להרים אותי

פירות באושם יוצאים משורשים רעים

פירות טובים יוצאים משודשים טובים

הוא ישוע, והעוזה שנטמי לו את חייו כשהייתי בת תשע. אומנם לא ידעתني אז איך לפתח מערכת יחסים איזית איתון, אבל הוא תמיד היה לצידי ועזר לי בדרכים שאז לא ידעתני לזרות בגל חוסר מזועות. רק אחרי שנים יכולתי להבחין בכרכות האלה בבירור.

אני יודעת שחסדו של אלוהים שמר עלי מהסתבכות עם החוק, עם סמים, אלכוהול וזנות. אני אסירת תוצה על כך ומלאת השתאות על חזץ שהה שמר עלי. גם kali הטעות האלה לא חסרו לי צרות, שכן כאמור, שורשים רעים מניבים פירות באושים.

העמדה פנים

הייתי כל כך אומלה. ובכל זאת העמדתי פנים שחכל לשורה. אנחנו, בני האדם, מעמידים פנים כדי למצוא חן בעני חזולת. אנחנו לא רוצים שידעו עד כמה אומללים אנחנו. אנחנו גם מעמידים פנים בשביל עצמנו, משום שאין לנו כוח לחטמוד עם בעיות וקשיים.

אני לא חשבתי שידעתני עד כמה אומלה הייתי, עד שחתמתי ללמידה עמוק את דבר אלוהים ולהבין שהרגשות שלי יכולים להירפא. אדם שלא טעם מעולם את טعمו של החושך, אינו יודע שהוא מפסיד משהו. אני לא זכרת אפילו يوم אחד בילדותי שבו הייתי נינוח ולגמרי מאושרת. אני לא חשבתי שימושו מסוגל ליהנות מהיו אם הוא כל הזמן שרוי בפחד.

דיב סיפר לי על ילדותו לאחר שנישאנו. הוא גדל בבית עם עוד שבעה אחים ואחיות. בитם היה מלא אהבה והנאה. בחופשיות הקיץ הם נסעו לכפר, יצאו לפיקניקים, שיחקו בצדור ועם חברים. אמת האמונה בישוע. היא שיחקה איתם ולימדה אותם על ישוע. לא היה להם כסף רב מושום שאביו של דיב נפטר משחמות הכלב. אבל חשפעתו של האמא, תפילותיה והדזונמה ששימשה להם, שמרה על המשפחה ומנעה מהם צרות.

הם ידעו אהבה מחי. כולנו זוקקים לכך, ולשם כך נבראנו. כשדיב סיפר לי על כל החוויות חנפלאות שהיו לו עם משפחתו, וכמה

פרק 3 התמונות כתוצאה מהתעלות

נהנה בילדותו, הבנתי לפטע משחו. לא חלחתני לחזcker במקרה אחד בילדותי שבו הייתה מאושרת! משחו נגזל ממי, משחו שלעולם לא אוכל להסביר. הרגשתי שרימו אותו. יתכן שגם אתה מרגיש כך. אם כן, אלוהים עשה בשביך את מה שעשח למעני. הוא יפצח אותך על האובדן. באוטו רגע הבנתי שאני צריכה לחפשך לחעמיד פנים, ולהתמודד עם האמת. הייתה לי נטייה להתמכרות. נטיה זו לא הייתה אשמהנו של זיבב, וגם לא של ילדי. לכן לא היה זה הוגן שהם יסבלו בגלל משחו שאינו להם חלק בו.

התמונות

אני חושבת שאין סוף להתמכרות שיכולה לחתוף אצל קורבנות של התעלות. הנה רשימה חלקית:

- **התמכרות לכימיקלים**

אלמוהול
סמים (לא חוקיים וגם תרופות)

- **התמכרות לבטף**

זבוז חולני
אגירה כרונית

- **הפרעות אכילה**

بولימיה
אנורקסיה
חשמנה כתוצאה מזולנות

הערה: יש אנשים שהתמכרו לחפירות מיניות ונשאים שמנים בכוונה, כדי לא למשוך. הם חוששים מהפיטה. ויש כאלה שלא זכו לאחבה בילדותם, ווילאים כדי לפצות את עצם על מה שנגזל מהם.

• **התמורות רגשית**

זעם

עצבות

פחד

חריגות יתר

צדקות ذاتית

שמחה חיים מאולצת ולא אמיתי (חיק נחי וקפו, אף פעם אף אין כועסים, צוחקים בעיתויים מוזרים, מדברים רק על דברים שמחים)

• **התמורות מהשבתיות**

פירוט יתר ודיבור ללא תרף

דאגה

מחשבות תאונותיות

מחשבות עצביות (לא נחים לרגע, חושבים כל הזמן מה לומר או לעשות, איך לחגיב וכיו').

• **פעילות אובייסיבית**

עבדה

ספרות ושמירה על מושר

קריאת

חימורים

כפייה בטלויזיה

טיפול במספר מוגזם של חיים מחמד

התמורות בתחום הדצן

שליטה - אנשים שתלטנים מרגישים שהדברים חייבים להתנהל תמיד בדריכם. הם אינם מסוגלים להכניע את הרגשות שלחם לחיגון. הם מרגישים בטוחים רק כשחם בשליטה.

פרק 3: תחכחות כתוצאה מהתעללות

פאסיביות - מדובר באנשים שמכניעים את רצונם לאחרים ועשיהם כל מה שנאמר להם. הם עלולים להזכיר את רצונם אפיו לשטן, וכך לתת בחיקיהם שליטה לרוחות שטניות. הם מלאים בושה ומרגשים שאינם ראויים לדבר - אפיו לא לחופש בחירה.

זרע שני לתחכחות - מקורים אלה מתעללים בילדיהם, או שמיים את עצם שוב ושוב במצבים神州רים את מה שקרה להם בילוזותם. נסיבות מסוימות מעוררות אחריהם מעין "פלאשבק", ובמקרה כזה הם מתעללים במישחו אחר כדי להיפטר מהזיכרונות שמכאים להם. זוגמה: גבר שבילדותו חוכה רבות על זיו אביו, עלול לחתullen פיזית בילדיו. בעקבות "פלאשבק" של העבר הוא מעדיף להיות זה שמתעלל, ובלבד שלא יתעללו בו שוב. אשא שאביה חתullen בה פיזית, מינית או מילולית עלולה להינsha לגבר, ואפיו למספר גברים, שנינגו לפניה באותו אוף. היא עלולה להרגיש שאינה ראוייה למשחו טוב יותר, שmagiu לה יהס כזה. היא אפיו עלולה לגרום לאחרים להתנהג כך כלפי, להתגרות בבן זוגה עד שלבסוף יתעלל בה.

המקור המטפל - יש אנשים שבונים את הערך העצמי שלהם על טיפול באחרים. הם מרגשים כל כך לא ראויים, ולכן מתחכרים לטיפול בזולות, להגש עזרה, לניסיונות למצוא חן בעיני אחרים ולצורך להיות נחמים. רק כך הם מרגשים טוב עם עצמם.

נבראו כדי להרגיש טוב עם עצמן

אלוהים ברא אותנו כדי שנחיה מאושרים ונרגיש טוב עם עצמנו. אם לא נרגיש כך, סופנו שנסgal לעצמו חריג התנהגות חסר שליטה, משומש שהתנהגות זאת תיתן לנו "חרגשה טובה", גם אם לטוחה קצר ביותר. חשוב על כך. אדם שמקור לטמיים לכל הנראת התהיל איתם משום שהחכב היה כה עצום. הוא היה חייב להיפטר ממנו ולהרגיש טוב יותר, גם אם החקלה שחש היה זמנית בלבד. תחליך זה מתרחש גם אצל חמכורים

לאלכוהול. אוכל משמש גם הוא לאנשים רבים מקור של נחמה. האכילה היא דבר מהנה. החתעסקות לטביה נותנת לנו הרגשה טוביה. אנשים רבים שטובלים מחרפנות אכילה, בעצם רעבים לאהבה. הם רוצחים להרגיש טוב עם עצמם. ואם אייננו מקבלים הרגשה טוביה מbehooz, נחפש אותה במקום אחר.

אם אתה מכור למשחו, פרק זה אולי עוזר לך להבין את שורש הבעיה. אתה יכול לחקזיש את כל חיניך לחטמוודות עם דפוס החתנסות (עם הפרי הבאווש), אבל הוא יצוץ במקום אחר, כל עוד השורש לא טופל.

4

סוד אהובתך

אם חתעלו בך, בשלב זה כבר וואי זיהית חלק מחתוחומים חבעיטיים בחיק. אבל אם נחשוף בעיות ולא נציג פתרונות אפשריים, נגורם להרט רב. אילו כך נהגתני, היית חש מוטסכל יותר משחנית לפני שחתחלת לקרוא את הספר חוזה.

בפרק זה אני רוצה לפרט את האmittות העיקריות שעורו לי להשתקם. אבל לפני כן אני רוצה להזכיר לך שלדברי כיפא, אלוהים איןנו נושא פנימית לאיש (מח"ש י' 34). כשמזכיר בחתחות הצללות בדברו, את מה שהוא עושה למען האחד, הוא יעשה גם למען האחר.

תהליך השיקום

בעל חראשו לא ידע איך לאחוב, ולכן לא הרגשתי אהובתו בקשר שלנו. דבר, בעל החשיני, ניסה לאחוב אותו באמות, אבל לא היה לי כל מושג איך לקבל אהבה. התנדנדתי בין הרצון לזרחות את אהבתו ולבנות חומות סביבתי,

מתוך ניסיון להרחק אוטו ממי ולhalbתי שאיש לא יפגע בי עוד (כך לפחות
חשבתי), ובין הניסיון לגרום לו לאחוב אותו בצורה מושלמת, על פי תנאים
שהוא לא היה מסוגל לעמוד בהם.

באגרת הראשונה ליוחן די 18 נאמר שאחבה שלמה מגשת כל פחד.
אבל רק אלוהים יכול לאחוב אותו בשלהות. לא משנה כמה אהב אדם
אחר, אנחנו רק בני אדם. ישוע אמר על כך שתהוו חפצך, אך הבשר חלש
(מתי כ"ז 4). בני אדם תמיד עלולים לאכזב. האחבה שלנו אף פעם איננה
מושלמת. זה חי פשוט מגבלת של הטבע האנושי שלנו.

ניסיתי לקבל מדייב משחו שرك אלוהים יכול לתת לי, מהות ערך
עצמי. רציתי שבعلي יאהב אותי ללא עוררין, ויתנהג כלפי בצורה מושלמת,
כדי שישוף סוף ארגיש טוב עם עצמי. בכל פעם שהוא איזוב אותי או פגע بي,
הקמתי חומות ביןינו ולא הרשתי לו להתקrab אליו במשך ימים ארוכים,
לפעמים במשך שבועות.

אנשים רבים שבאים מרקע של התעללות או משפחות שלא תיפקדו,
אינם מסוגלים להתרמיד במערכות יחסים בריאות, מסווגים שאינם יודעים
איך לקבל אהבה או מושם שם מציבים דרישות בלתי אפשריות בפני בני
זוגם, ומცפים שיספקו להם את מה שהלומדים לבדו יכול לתת. חוטסכל
שנוצר עקב כך חורט זוגות רבים.

את היעירון חזח אפשר לישם גם על קשרים חבריים. בתום אהת
חחרצאות שלי ניגשeli אשה אחת ואמרה, "ג'ויס, עורי לי. אני כל כך
בוזזה. בכל פעם שאני מוצאת חברים חדשים, אני חונקת אותם". האשה
חזאתה הייתה כל כך רעבה לאחבה. בכל פעם שמצאה מישחו שהיה מוכן
להקדים לה מתשומת ליבו, היא ניסתה למלא את כל החסכים הרגשיים
שצברה בעברה. וחיות שמדובר באדם שלא היה חייב לה דבר, הוא מהר
מאוד נבחל ממנה ושמר על מרחק.

אהבתנו המושלמת, חסידת האבולות, של אלוהים

באחד הימים קראתי בכתובים, ולפתע שמעתי לב ומה שנאמר באיגרת השניה לקורינטיס ה' 7, "שכן על פי אמונה אנחנו מתחללים (מנחלים את חיינו) ולא על פי מראה עיניים".

בנוקזה זו עצר אותי רוח הקודש ושאל, "מה טוב האמונה שלך בכל מה שנווע למרכז חייסטם שלך עם אלחיס? אם את מאמינה שהוא אוהב אותך?"

התחלתי לבדוק את עצמי בנושא וללמוד מה נאמר על כך בדבר אלוהים. אז הגיעתי למסקנה שאני אכן מאמינה שאלהים אוהב אותו, אבל שיש לך תנאים.

הכתובים מלמדים שאלהים אוהב אותנו בשלמות, ללא כל תנאי או גבולה. אהבתנו המושלמת אינה מבוססת על החתנהנות שלנו או על מעשינו הטובים. היא אינה מבוססת על דבר, מלבד על אלהים עצמו. שכן אלהים עצמו הוא אהבה (יוח"א ז' 8). אהבה אינה משחו אלהים עשויה. אהבה היא חמחות שלו. אלהים אוהב אותנו תמיד, אבל לעתים קרובות אנחנו מפסיקים לקבל את אהבה שלו, במיוחד כשהאנו מתחננים כשרהה.

אני עוצרת בנוקזה זו כדי לצטט פסוקים בעלי משמעות רבה בעניין. בקשה קרא אותם באיטיות. על כל אותם, ותן לחוף לחלק מזך: ואנחנו היכרנו את האהבה אלהים מקיים בנו והאמנו בה, האלהים הוא אהבה. העומד באהבה עומד באלהים ואלהים עומד בו.

בזה [בקשר שלנו עם אלהים] נשלה מאהבה אצלונו באופן שהיה לנו ביטחון ביום הדין, שכן בדרך שהאחד הוא, כן גם אנחנו בעולם הזה.

אין פחד באהבה, אדרבא, האהבה השלמה מגרשת את הפחד. הן
הפחד ברוך בעונש, והmphחיד איןנו שלם באהבה. אנחנו אווהבים מפני
שהוא אהב אותנו מתחילה.

ויח"א ד' 16-19

בזאת נגלה אהבת האלוהים בנו, בעובדה שאלויהם שלח את בנו
יחידו לעולם למען נניה בזכותו.
בזאת היא האהבה, לא שאנחנו אהבנו את אלוהים, אלא שהוא אהב
אנו ושלח את בנו להיות כפרה על חטאינו. אהובי, אם ככה אהב
אנו האלוהים, גם אנחנו חייבים לאהוב איש את רעהו.

ויח"א ד' 9-11

מי יפרידנו מאהבת המשיח? האם צרה או מצוקה, רדיות או רעב,
האם עירום או סכנה או חרב?

רומ' ח' 35

ואני בטוח כי לא המות ולא החיון, לא מלאכים ולא שליטים, לא
דברים שבזהות ולא דברים שעתידים לבוא, לא כוחות, לא גביהם ולא
עמוקים, ולא שום יצור אחר - לא יוכל להפרידנו מאהבת אלוהים
שבמשיח ישוע ארוננו.

רומ' ח' 38-39

כדי שישכון המשיח בלבבכם על ידי האמונה, ותהיו מושרים
ומיוסדים באהבה.

כך תוכלו להבין יחד עם כל הקדושים מה הרוחב והאורן והגובה
והעומק, ולדעת את אהבת המשיח הנשגבת מדעת, למען תימלאו בכל
מלוא האלוהים.

אפס' ג' 17-19

וחתקוועה איננה מכזיבעה, כי אהבת אלוהים הוועקה לתוך ליבנו על ידי
רוח הקודש שניתנה לנו.

חומי' ה' 5

הן על כפיהם חקווין (הן חורתמי אותו על ידי)...

ישע' מ"ט 16

פס' 16 באיגרת חרואונה ליוandan פרק ד' חפק לפסוק מפתח בחוי, משום
שהוא אומר שעליינו להכיר באחבותו של אלוהים, לווחות אותה ולהאמין
ביה. אני, למשל, לא הכרתי באחבותו של אלוהים, ולכן לא יכולתי להאמין
שהיא קיימת.

כשחשתן הפנה לעברי אצבע מאשימה, לא ידעתני איך לומר "כן, טעיתי",
ולבוא לאלוהים ולבקש את סליחתו. לא ידעתני שאי יכולת לקבל את
אהבותו ולהמשיך הלאה. הסתובבתי שעת, לפעמים ימים שלמים, עם
תחושת אשמה על כל טעות קטנה. התחלכת בפחד מתמיד! אבל יוחנן
השליח אומר שבאהבה אין כל פחד, ושאחבותו המושלמת של אלוהים
מגשרת כל פחד (יוח' יא ז' 18). אהבותו של אלוהים אליו היא מושלמת משום
שהיא מבוססת על מי שהוא, לא עלי. לכן, גם כשהאני נכשלת, הוא ממשיך
לאחוב אותי.

אהבותו של אלוהים אלקיך היא מושלמת - ולא כל תנאי. כשהאתה נכשל,
הוא ממשיך לאחוב אותך מושם שאחבותו אינה מבוססת על מי שאתה אלא
עליך עצמו. אם אתה מפסיק לקבל את אהבותו של אלוהים בכל פעם
שהאתה טועה; אם אתה מתחילה להעניש את עצך ומתמלא אשמה; אני
הרגתשי אשמה, הרגשתי רע בכל יום ב-40 השנה הראשונית לחי. סחבתי
כל מקום את שק האשמה שלי. היה זה משא כבד מנשוא, אבל הוא תמיד
חיה איתי. טעיתי כל חzman, והרגשתי אשמה בעקבות כל טעות כזו.

באיגרת להומים חי' 35-33 אומר שאל:

מי יטען נגד בחרוי אלוהים? הרי אלוהים הוא המצדיק!

מי המרשיע? האם המשיח ישוע אשר מת, ולא זו בלבד כי אם קם לתחייה, והוא נמצא לימין אלוהים וmpegיע בעדרנו?

מי יפרידנו מה אהבת המשיח?

השטן שואף להפריד בינו לנו לבין אהבתנו של אלוהים, משותם של אהבתנו של אלוהים יש תפקיד מכריע בשיקום שלנו.

nbrano כדי לאחוב. באיגרת לאפסים ב-4-6 אומר שאל שחסדו של אלוהים הוא כה רב, ושלכן הוא לא נתן לנו את מה שmagiu לנו, אלא החיים אותנו עם חמישית וחושיע אותנו, וזאת כדי לחייב את אהבתנו. אלוהים רוצה לאחוב אותנו. הוא חייב לאחוב אותנו. הוא אהבתה בחתגלוותה!

אתה ואני nbrano כדי לאחוב ולהיות אחובים! החטא מפריד בינו לנו בין, אלוהים, אבל אלוהים אהב אותנו עד כדי כך שננתן את בנו יחידו, את ישוע, כדי שימות במקומנו ויגאל אותנו, כדי לknutot אותנו בחזרה, כדי שהוחוו יכול להעניק לנו את אהבתנו האדירה. עליינו רק להאמין במה שהחכמים אמרים על הקשר שלנו עם אלוהים. ברגע שכך נעשה, יתחיל תהליך השיקום שלנו.

בשנה הראשונה לאחר שyiṣdati עם בעלי את הארגון שנקרא In Life The Word ("יש חיים בדבר אלוהים"), לימד אותו רוח הקודש רבות על אהבתנו של אלוהים. הקפודתי לשום בפנס אט כל הדברים המיוחדים שאהבתנו של אלוהים עשה למשני באותה תקופה - דברים קטנים בעיקר, דברים אישיים שהוכחו לי עד כמה אכפת לו מני. כך עשיתי מודעת לאהבה החאן סופית שלו אליו. התיעוד הזה עוז לי לזכור שאלהים באמת אהוב אותנו.

אם אתה יכול להאמין שאלהינו המושלים אהוב אותך, אתה גם יכול להאמין שאתה ראוי לאהבה.

ולאחר שתאמין שאתה ראוי ואחוב על אלוהים, תוכל לקבל ואחוב את עצמו. נוסף על כך תתחיל לאחוב את אלוהים, וגם את חזותך.

אין יכול לחת את מה שאין לך ממש!

אנשים רבים פותחים את לבם לשוע ומיד מנסים לאחוב את כל העולם. אבל לעיתים קרובות הם מתחילהים להאשים את עצםם, משומש שם מגלים שהם אינם מסוגלים לעשות את זה. אי אפשר לאחוב את הזולת בלי לקבל קודם כל את אהבת אלוהים, משומש שבלעדיה, אין לנו מה לתמך.

בפרק יג באיגרת הראשונה לקורינטים, הפרק שלעתים קרובות נקרא "פרק האהבה", מציג שאלות האמת הזאת. הפרק כולל מתמקד בדרכו שבה עליינו לחפינו את אהבתנו, אבל הוא מבהיר שלשם כך האהבה צריכה להיות חלק מאיינו.

רוב האנשים מסוגלים להאמין שאלהים אוהב אותם, כל עוד הם מרגישים שהם ראויים לאחבותו. הבעיות מתחילה אצל אלה שלא אינם חשובים שהם ראויים לאחבותו של אלוהים, אבלazonם גם כל כך וקוקיטם לה.

הטבלה שלחלה מבחן מבחן מה קורה למי שמקבל את אהבת אלוהים, ומה קורה למי שאינו מקבל אותה. שים לב שהסבירה שאהבת אלוהים תלויה בערך שלנו בעיניו היא תרמית, והוא יוצרת בעיות רבות בחינוינו. לעומת זאת, האמונה שאלהים אוהב אותנו ללא כל תנאי מלאת את חיינו בשמחה וברכת.

קבול את אהבותו של אלוהים

אני מציעה שתגידי לחרטוה חשובה: לקבל את אהבותו של אלוהים. בעמודים הבאים צירופתי כמה רעיונות מעשיים שיכולים לעזור לך. אלה הם דברים שאלהים צריך אותך לעשות (ולכן אני מבינה אותם כleshonot), כפי שחשתחשתי בהם בעצמי. אני רוצה שאתה יowieלו גם לך. זכרו שככלנו ייחידים ומיעודים, ושלאלוהים יש תוכנית אישית לכל אחד מאיינו.

אַהֲבָתִי תְּבוּנֵי שֶׁל אֱלֹהִים – פִּידּוֹק לְגֹדֵד

שׁוּעַ אֲחָבָב אָתֵי, בְּכֵן אֵין לְכַל סַפְךָ. הָנָא אֲחָב אֶלְאָל כְּלָמָדָה. אֲחָבָנוּ אֵלִי גְּבוּשָׁת מִתְמִימָה שָׁחוֹא.

לֹא עֲשִׂיתִי דָּבָר כְּדֵי לְהִיאָת רַאֲיוֹת זָבָר לְאֵיל לְהַפְּרָתָה. כְּשָׁאוֹג מַעֲזִיבָתָה לְלִבָּךְ, נִשְׁאָרָג מַעֲזִיבָתָה לְלִבָּךְ.

בְּמַמְתָּה הַהְמֻתָּות שְׁלָל, כֵּן אֵם מַבְדֵּל הַתְּמִימָה וְלִעְגּוֹן, חָזָה תְּמִימָה יְאַחֲבָתָה.

הַיּוֹת שְׁעִמְתָּה מַאֲהָבוֹתָה שְׁלָל אֱלֹהִים, אֲנִי יְיַדְעַת שְׁעִמְתָּה שְׁעִמְתָּה.

הַיּוֹת שְׁאָגָן יְדַרְעַת שְׁאָלָנוּתָם סִיפְקָה אֶת הַצָּרוֹךְ הַבְּסָטָא
וַיְהִירָה בְּעֵינֵי אֱלֹהִים, אֲנִי יְדַרְעַת שְׁעִמְתָּה
עַד רְבָבָה שְׁאָגָן מַסְגָּלָת לְהַרְעָגָר עַל
אֲוֹהָם.

לְכֵן אֵין מַרְגָּשָׁה שְׁאָגָן צִרְבָּה לְהַעֲמָדָה
כִּים אֶלְהָם אֲרָם יְסִיפָּק, אֲנִי מַאֲגָמָה שְׁעָרָם
שְׁאָתָבָנָם בְּמַתָּה וּבְתִמְמִים.
לְכֵן אֵין מַאֲגָנָם, וְשְׁמָרָם וְבָלָהָם
לְמַשְׁלָל, וְבָרָגוֹת, גְּלָלוֹת וְבִיטָה, בְּלִוּיטָם. אֲלָ
מַשְׁמָה לְהִיּוֹת כְּנָה לְבִדְיוֹ הַצְּרִיכָם עַל
וְלְבִרְחָירָה לְאָשָׁים סְבִיבָי לְמוֹמָה אֲנִי מַעֲטָה
מָהָם.

לְכֵן אֵין מַטְרוֹת מַמָּה שְׁאָרָים וּוּשְׁבִים
עַלִי, וּמַסְגָּלָת לְהַתְמִיקָה בְּאָנָשִׁים אֲחָרָם
בְּצָרְכָם שְׁלָהָם.

בְּאַהֲבָתִי תְּבוּנֵי שֶׁל אֱלֹהִים אֲנִי מַעֲטָה גְּמַלָּת
אַוְתָה בְּקָרְבָּה אֲגָם. אֲנִי מַעֲטָה שְׁגָם אֲשִׁים אֲחָרִים יְהִוָּה כִּים
בְּקָרְבָּתִי. בְּתְּאָזָה שָׂזה מַעֲשָׂה לְהַמְּדוֹד לְעֵד
בְּאַהֲבָתִי.

לְכֵן אֵגַבְּלָה מַתְלָל מַעֲרָתִי וְיִסְתְּמִיךְתִּמְתִּיךְ בְּמִיאָתִים וּמִלְאָתִים אֲהָבָתִי.

॥ אַהֲרָבָה שִׁישׁ לְה תֹא'ם – פִּירָק לְגֹדֵעַ ॥

ישוע אהוב אותי, אבל... יש תגאים לאחבותנו. לנו לאחבה שעלו מボסתן על התרבות וההשגים שלנו.

לכן אנו צרכיה לאהבות ולבצרים אותן, אנו מרגשיה אהובות. כלנו אמלים עבלו אהבה, לא מאמין מחד אהוב שאגן ראייה לאחבותנו, אך אונל לנצח ולתמיד שיעסיל עדר ואיה לא מאמינה שאטשר לאחוב אותה, אך אינן לעדר שיעסיל אדם.

חוות שאגן לא אהבות את מה שהוא, אינן לא יוצאות שאהרים אהבו אותו, מודע שמשיחו מתוקננת באמנות המתוקננת. לכן אונ משפטה באשים אוarium, כשחם אהבים אותם, אונ בעלים (כסף, מעמד, בדים וכדי להוכיח) השוד במעיים שלם והושב שיט עצבם, ואחריהם שוה משוג. אונ גזקהו למתהותם כפאים ולמתהותם קדר, לך און לא מסתה לקלבל אהבה של חוויה להעצמי ולולת שאגן שעוזה. להוכיח לא מסתה לקלבל אהבה מהחולמת.

אגן עשה הכל כדי להוכיח שאגן צודקת. אונ גזקהו למנעה חזשה כזו מדי יום, כדי שאגן לא רואיה לאחבה, ששלשל מסתום גמיך זוחים אונ. שאכבי לעבון את הים ולהוציאו מים מים, וווב הדברים שאגן עאנט שאגן אהובת. ובין האנשים שאגן טענעם שאגן אהובת, כי, וכן הלאהים שאגן טענעם שאגן אהובת. אולם, לא ממש מריאשים כך. הם מושיעים שאגנ, משפטה בתם. אונ משיקעה את מירב אהוב, גנטילו ליהמן מודהיה, במוקם אהוביי, גנטילו לאחובת יהוס וטהותה על האהבה. גנטילו מערבות יהוסים והטהותה על האהבה.

לכן אונ גנושאת עניינים לאלה ומצפה שיינון לי מעה שرك אלוחים יכל לחתה – הירושה. עד עצמי.

לכן אונ מטבח דרישות בלתי אפשרויות בפניהם האחים שאחובם אהוב. אונ מתקכלת אונם פעם איינו מראותה שאותם גוננים לי. אונ לא מושה להמת נבויים, איינו להעתמת איינו. אונ מרכות בעצמי, מצפה שם אונ אוים夷 שיעו אהות וה.

לכן אונ מטלגה לדורם ערמות יוסים אהומות טוות, בדיאות ואחבותנו.

- אל תלך לאיבוד בסבך של שיטות שונות ומשונות.
- אמרו לעצמך, עמוק בלב גם בקול רם, "אלוהים אהוב אותך". אמרו את זה. ותן למשפט הזה לחלחל ללבך. חזור עליו לעתים קרובות: כשהאתה הולך לישון, כשהאתה מתעורר, ישוב ושוב לאורך כל היום. התבט בעצמך במראה, הצבע על עצמך, נקוב בשמק ואמור, _____, אלוהים אהוב אותך.
- נחל יומן, וכתוב בו את כל הדברים המיוחדים שאתה אהוב מעשה למענה. אל תזלג על פרטיהם, קטנים כגדולים. קרא את הרשימה פעמי שבשבוע לפחות, ותראה שתשאבה מכך עידוד רב. הפוך את זה למפעל של רוח הקודש. אני חושבת שתיתנה מזה. אני נהנית.
- שנן כמה פסוקים המذברים על אהבתנו של אלוהים אליך.
- קרא ספרים המذברים על אהבתנו של אלוהים. אני מציעה שתתחליל עם ספר שכתבתני, *Tell Them I Love them* ("ספריו לחם שאני אהוב אותם").¹
- התפלל לרוח הקודש, חמורה שלנו, גלה לך את עומק אהבתנו של אלוהים.

1. כמו כן יש לו סדרת קלטות, המתואימה לחובי אנגלית, ומופיקה תחת הכותרת *Healing the Brokenhearted*, שיכולה לעזור לך לבטא דמוי עצמי ברא.

5

הLINAH בעקבות רוח הקודש

כאשר אנשים מגיעים למסקנה שהם זקנים לריפוי של הרגשות שלחט, ושרוב הביעות בחיקום חן תוצאה של שורשים רעים מן העבר, חם בזרק, כל קצרי רוח ומקבשים להיפטר ממחורשים האלה כדי שיוכלו להשתקם. אפשר להבין זאת, אבל חשוב שתיתן לרוח הקודש לחדריך אותך ולכון את תחליך השיקום. אלוהים כבר שלח את ישוע לעולם כדי לשלם את מחיר הרפואה השלמה שלך. אחר כך הוא שלח את רוח קודשו כדי להזכיר לך את מה שעשה אלוהים למען בזם בנו.

בבשורת יוחנן ט"ז אמר ישוע לתלמידיו שמו טוב שהואילך אל האב, אחרת לא יוכל לשולח אליהם את המנוח. המנוח הוא רוח הקודש. בין שאר תפקידין, הרוח גם מייעץ, עוזר, מסנגר, מפגיע, מחזק ותומך. בטהילה חשיקום שלך תזדקק לכל חתפקידים האלה של רוח הקודש.

יעוז משיחי בלבד

אל תרצו סביב הזונב שלך ותמחפש יעוז אצל כל מי שייקרא בדרכך. קודם כל התפלל, ובקש אלוהים שיבחר לך אם הוא רוצה שתפנה למשיחו כדי להתייעץ, או שמא הוא רוצהלייעץ לך בעצמו.

כאמור, היו לי בעיות רבות, אבל אף פעם לא ניגשתי לייעץ, חוץ מפעם אחת. ביקרתי אז אצל יועצת שב עצמה הייתה קורבן לחתולות. אין לי כל כוונה לעזרה כאן על אמינוֹתָה, אבל היא פשוט לא היה מסוגלת לעזור לי. זאת לא הייתה אשמה. אלוהים לא משח אותה למלאה הזה.

אלוהים איננו חייב להעניק את משיחתו לשחו שאיננו פרי יוזמתו. לעיתים קרובות אנחנו מבקשים את עזרתם של אחרים, בלי לבקש את חזרכת רוח הקודש, והחוצאה לאichert מאצבתה.

כאשתה שרוּי בבעיה, בוא אל כס החסד לפני השתתפה ניגש לטלפון. אני לא אומרת שאתה זה נכון לפנות לייעץ. אני רק מציעה שתתפלל ותיתן לאלוהים ללחנות אותך באמצעות רוח הקודש. תן לו לבחור את הייעץ המתאים לך. גם אם אדם מסוים עבר בדיקת מה שעברת, או אם הוא חבר טוב שלך, אין זאת אומרת שהוא מתאים לשמש לך יעוץ. לכן אני אומרת שוב, התפלל!

כמוון שאינך צריך לוותר על יעוץ ממשום שאינו לא פניו לייעץ. כל אחד והאישיות שלו. בטבאי אני חזקה, נחושה, בעלי משמעת עצמית וושאפת להגשים מטרות שהצבתי לעצמי. תוכנות אלה עוזרו לי לחזור כל הזמן בכיוון שהצבתי לעצמי, לומר לעבר שלמות רגשית. אנשים אחרים זוקקים לעוזרה, למשיחו שיעזר להם להציג מטרות ולהחזיר לחגשנותן.

בכל מקרה חשוב לצאת לחרצת הרוח. רוח הקודש הוא הייעץ הטוב מכלום. הוא יעזר לך ישירות, או יפנה אותך למשיחו שדרכו הוא יוכל לשרת את צרכיך. בכל מקרה, عليك לשאת אליו את עיניך ולבקש קודם כל את עורתו. העצות שאנשים אחרים יתנו לך לא יהפכו להתגלות אישית אלוהים ללא עורת רוח הקודש.

כמו כן חשוב שתבין שלאלוחים יש עוד שונה עברו כל אחד מאיתנו. היהות שחווא קרא לי ללמד את צבורי, עדיף היה שאקבל ישריות ממנו את האמת שנזקקתי לה. אבל אין זה חוק. בחייהם של אחרים זה יכול להיות למגורי אחרת.

תפקידו של רוח הקודש

בבשורות יוחנן ט"ז 8 מפורטת חסיבות נוספת של רוח הקודש. ישנו אמר שרוח הקודש מוכיח אותנו על חטא, על צדק ועל משפט. רוב האנשים שהוו קרובן לחתולות מלאים בשזה (ארחיב על נושא הבושה מאוחר יותר). הם מרגשים רעים. הם אינם אוהבים את עצמו, ולכן הם מלאים אשמה.

אבל חשין הוא שמאים אותנו. רוח הקודש, לעמודתו, מוכיח אותנו. יש הבדל בין השניים. אני מקבלת בברכה כל תוכחה, אבל אני דוחה על חסן כל האשמה - וכך גם עלייך לעשות. רק רוח הקודש, בכוח דבר אלוהים, ימול לשכני אדם מלא בשזה שהוא באמת הוצדק בזכות דמו של ישוע שנשפך על הצלב (קור"ב ח' 21).

בבשורות יוחנן ט"ז 13 ישוע מדבר על רוח הקודש לעל רוח האמת, וمبטיח לנו שהוא יזריק אותנו **אל כל האמת**. ביוחנן י"ד 26 הוא אומר שרוח הקודש יזכיר לנו החבל. שני הצדדים האלה בתפקידו של רוח הקודש מסיעים רבות למי שמנבקש להירפא מהצלקות שחוטיתיה בנפשו החתולות. אנשים אלה חייכים לחודול מהחכחה ולהתחליל להחטמודע עם האמת. יתכן שיש דברים שהם ממשם מכאייבים להם מדי. דברים שיש להזכיר בהם ולהחטמודע איתם בתחוליך הריפוי.

אם הייעץ שספק לך על תחוליך הריפוי אינו מוזרך על ידי רוח הקודש, הוא עלול לחזוץ באדם שבא אליו לעזרה. במקרה כזה עלול קורבן החתולות לכואוב ברמה שהיא מעלה מכפי יכולתו. אני זוכרת נערה שניגשה אליו לתפילה בתום אחת החרצאות שלי. היא

הייתה מאוד נרגות, נתונה בסערת רגשות, על סף הפניקה. היא סיירה לי שmedi שבוע היה מצליח ליעצת שלח, והיא יוצאת משם בואבת mdi, כוابت mdi לחמשך. מעבר להרזה שלח שמעתי אותה אומרת מס' פעמים, "זה פשוט יותר mdi. זה כל כך כאב, אני לא מסוגלת לעמוד בזה". בעודה mdi דברת חתכלתי להתפלל. בקשתי אלוהים שייעזר לי mdi שאוכל לעזור לה. חשתי שהיא תיכנס לחיסטריה לעיני כל הקחל. ואז קיבלתי תשובה מאלוהים. הרשתית שהיועצת שלח לא הייתה רגש דיה לרוח הקודש, והיא אילצה את הנערה להתמודד עם הדברים מהר mdi. המערכת המנטלית והרגשית של הנערה לא הייתה מסוגלת להתמודד עם הקצב שקבעה היועצת.

אמרתי לה, "אני חושבת שאני יודעת מה הבעיה". היא החלה להירגע, ואפשרה לי לספר לה את מה שאלוהים שם על ליבי. הנערה הקשיבה, ואני חקלה עצמה נפלטה מפה. היא הסכימה עם דברי.

בתחילה חrifovi האיש שלי הדריך אותי רוח הקודש לעשות כל מיני דברים. יוט אחד הציע לי בעלי לקרוא ספר מסויים. היה זה סיפורה של אש שהתעללו בה בילדותה. עד אז לא עלה על דעתן שהבעיות שלי חן תוצר של ידו. חשבתי שלכל האנשים יש בעיות אלה.

כמה קשה היה לי לקרוא את הספר החו. שהגעתי לתיאורים המפורטים של הניצול חמימי שעבר עליה מצד אביה החורג, ח halo, חז ironot, הכאב, החום, לחץ או ממעמקי ליבי. השלמתי את הספר על הרצפה וחרכתי בקול רם, "אני לא רוצה לקרוא את זה!"

אבל אז שמעתי את רוח הקודש אומר, "געת השעה". כשאיiou זה התרחש כבר הייתה מאמינה מזה שנים. mdi הוא לא שם בידי ספר זומה שנים רבות לפני כן: מושם שהשעה עדין לא הגיע! רוח הקודש יודע חיטב متى מגיעה השעה המתאימה. אני נוחגת לומר תמיד רוח שرك רוח הקודש יודע متى אנחנו מוכנים למה. במיללים אחרות, רוח אלוהים הוא היחיד שיזעט מה יעוז לך, ומתי אתה מוכן לקבל את אותה עורה.

יתכן שהעזרה תבוא באמצעות ספר מסויים, דרך מרצה מסוים או דרך חבר שיאמר את מה שאתה צריך לשמעו באותו רגע. העזרה גם עשויה לבוא דרך סיפור אישי שתשמעו מפני אדם אחר, או על ידי מסר ישיר שתתקבל מאלווהים עצמו. יתכן שהחומר הוא הום שאלותם קבוע בשיבילך, עלישו - כאשר אתה קורא ספר זה. אם כך, הוא ישמש בספר זה בתחום שבו אתה כואב עכשו. יתכן שאתה עומד על טף תחילה רפואי בחיקיך, ואולי בתחילת של שלב הבא בתהיליך, או אולי זה הLIMITATION האחרון במאבק הממושך שלך לשלמות.

אנשים רבים שבאים אליו לתפילה עברו ריפוי רגשי מודאגים מכח שאינם מצליחים להזכיר בחלקים שלמים של יוזמתם. הם נבראו בנסיבות, עשו "חפירות ארכאולוגיות" כמו שאני קוראת לך, בניסיון לחושוף זיכרונות נשכחים כדי שיכלו להתמודד איתם ולהתנקות מהם. אני תמיד שמחה לומר לאנשים כאלה שעדיין יש חלקים שלמים בעבריהם שאין זכרתם אותם. בעצם, חלק ניכר מילודותינו נמחק כמעט כליל מזיכרוני.

אני מזבירה לאנשים האלה שרוח הקודש מזריך אותנו אל כל האמת, ושהוא יכול להזכיר לנו את כל מה שנחוץ לנו לזכור. אבל אנחנו צריכים לאפשר לו לעשות את המלאכה ולקבוע את הקצב. אני חפצתית את הזיכרון שלי ביזרו של רוח הקודש. אני מאמינה בכלל ליבי שאם יש צורך שאומר במשמעותו עברי, רוח הקודש יזכיר לי אותו. אבל אם חוזרנו החוא לא יעזור לי, אם אין בו כל טעם או אם הוא יזיק לי, אני מעדיפה להיות אסירת תוויה על כך שאיני מצליחה להזכיר בו. אני מאמינה שבמקרים מסוימים, מה שאנחנו לא יכולים להגיד לא יכול להזכיר לנו.

כמובן שלא תמיד זה כך. אנשים רבים בים הקלה לאחר שחם נזכרים באירוע טראומטי, מותמודים אליו וממשיכים חלה. זיכרונות שהזחקו בכוונה בתה חזרה עלולים להרעיל את האדם. במקרים כאלה, יש לחשב את הזיכרונות לפני שהאדם יוכל להירפא. אבל גם במקרים כאלה חשוב לזכור שהתחילה צריך להתרחש בהדרכת רוח הקודש, ולא, הוא יכול ויגרם נזק רב יותר.

روح הקודש הוא עדין, רך, מתחשב, נדיב, אוהב וסבלני. יחד עם זאת הוא רב עצמה, יוכל לעשות דברים שאף אדם אין יכול לעשות לבדו. מחבר מזכור כך אמר, "אם ח' לא יבנה בית, שווה עמלו בוניו בו. אם ח' לא ישמור עיר, שווה שקד שומר" (פס' 1). ביזבוזי שניים רבות מחייב לשווה. אני מעודזת אותך לא לbezvo עוד שנים יקרות בניסיון לעשות דברים בכוחות עצמך. חפש את אלוהים ואת תוכנית השיקום שלו עבורך. הוא ינήה אותך צעד אחר צעד, וישנה אותך מ"כבוד אל כבוד" (קור"ב י' 18).

6

כאי

גם אם ניתן לרוח הקודש לחנחות את תחיליך הריפוי, הוא בכל זאת יכאב. אם תיתן לרוחו של אלוהים לנצח על תחיליך השיקום שלך, הוא תמיד יהיה שם כדי לתמוך בך ולחזק אותך. כך תהיה מסוגל לעמדות בכל ניסיון או קושי שיעוזר.

אומנם אלוהים חבטיה שהוא לעולם לא יעוזב אותנו ולא ירפא מאיתנו (עברי ייג 5), אבל כשאנחנו צועדים לפניו, ולא בעקבותיו, כשהאנחנו עושים ככל העולה על רוחנו, אנחנו נמצאים בשטח חפרק. אבינו שבשמיים אינו חייב לתמוך בנו ולעזר לנו בניסיונות ובקשהים שאף פעע לא היו חלק מתוכניתו עבורנו. אולי נשרוד, אבל תחיליך יהיה כורך במאבקים וربים יותר מהזרוש.

כאב רגשי יכול להיות הרבה יותר טראומטי מאשר גופני. אם אתה מקפיד לצית לאלוהים ולהוציא לפועל את התוכנית שלו עבורך, ובכל זאת מגיע לתקופות שכרכרות בכאב רב, זכור שהרוח הקודש הוא זה שמחזיק

אותך. לעיתים מחשש שלעולם לא תצא מזה, שלא תצליח. ברגעים אלה בקש מאלהיים שיחזק אותך.

פסקוק נחרץ שכדי לשען ברגעים כאלה הוא באיגרת הראשונה לקורינטיאים יי' 13. שאל חשלה מזעיר לנו שם ש"שם ניסיון לא בא עלייכם מלבד ניסיון אנושי רגיל. נאמן הוא אלוהים, ולא גניך לכם להתנסות למעלה מיכלונתכם, אלא עם הניסיון יכין גם את זרך המוצא כדי שתוכלו לעמוד בו".

תקופות קשות כאלה מלוות בדרך כלל בפיתויים רבים, ביןיהם הרצון להרים ידים ולחזר אל דפוסי חסיבה ישנים, אל דרכי התחנוגות ישנות, להתבטה בצורה שלילית, לשקו בדיכאון, לכuous על אלוהים משום שאיננו מבינים מזוע הוא לא מספק לנו מוצא מכל חכאב הזה. אבל הפסקוק חניל מבהיר שאלהיים תמיד מתעורר לטובתנו ושהשيوוע שלו תמיד מגיע בזמן. لكن היה נחוש בדעתך לחזיק מעמד ולא לוותר!

עוד קטע שעוזר במצבים כאלה נמצא באיגרת השניה לקורינטיאים יי' 7-6. שאל מדבר שם על הסבל שעבר עליו בשל מה שהוא קורא לו "הគוץ בשר". חאמת היא שלא משנה באיזה קוץ מדובר. שלוש פעמים בקש שאל מאלהיים שייסיר ממנו את הקוץ החוא, אבל אלוהים ענה לו, "זי לך חזדי, כי בחולשה תושלם גבורתי" (פס' 9).

לא תמיד אלהיים מחלץ אותנו מקורשי כזה או אחר ברגע שאנו קוראים בשםינו. לעיתים עליינו לחזיק מעמד במשך זמן מה, להתazor בסבלנות ולהמשיך לחאמינו. וזה לאן, בתקופות שבוחן אלהיים בוחר משום מה שלא לחש אוננו מן הבעיה באופן מיידי, הוא תמיד נותן לנו את החסד והכח שדורשים לנו כדי לנצל.

חאם אתה תוחת לעיתים מזוע אלהיים אין מחלץ אותנו מיד מן הבעיות שלנו, מן הcablim החסונים שמכבידים עליינו; חסיבהchia שרק אלהיים יודע את כל מה שצריך להשתנות בחיי יליין, והוא גם יודע מהו העיתוי המתאים לך.

מניסיוני למדתי שモটב לי לבתו מאשר להטיל טפק. זה בטדר לשאול

את אלוהים למה ומדוע, אלא אם כן השאלות האלה יוצרות בלבול. במקורה כזה מוטב לבתו באלהים, בידעה שהוא אכן טעה לעלם - והוא אף פעם לא מאחר! לעתים קרובות אנחנו מבינים את הסיבות שהובילו לאירועים או למצבים מסוימים רק אחרי שהכל כבר נגמר, רק במבט לאחר. פעמים רבות לא הבנתי מזמן דברים מסוימים קורים לי, אבל היום, במבט לאחר, אני מבינה לפחות חלק מהנסיבות והנסיבות של אותן אירועים.

קשה וניסיונות מסבבים לנו כאב רב. בספר החתוגות נאמר שהאמינים בישוע ניצחו את השטן "בDEM השה ובדבר עוזתם..." (חtni ייב 11). חשוב שהעדות האישית בתהומות שונאים בחינו תהיה עדות של ניצחון. אבל לשם כך علينا להתגבר בהצלחה על קשיים וחתוגיות. החלק המואב הוא החלק שעליינו לעبور בזמן שאנו ניצבים בפני חפיטוי, בשעת המבחן. החלק היזחර מגע אחורי שהסתירה שעה זו. אז אנחנו יכולים להעיד על הניצחון הגדול ועל נאמנותו המזהימה של אלוהים.

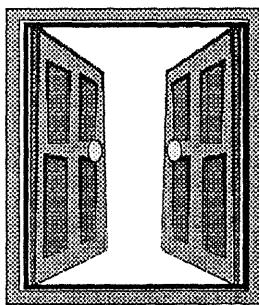
דلالות הנסייה של הכאב

כמי שהיתה קורבן לכאב רגשי רב, ואולי גם אתה מות, בשלב מסוים נמאס לי לכואב. ניסיתי למצוא מזור על ידי ציות לחזרמתו של רוח הקוויש, ובכל זאת לא הבנתי מזמן התהילה צורך לצורך חיות כל כך מואב. הרגשתי שם עלי לעמוד בכאב המתמשך הזה, אני וקוקה לכמה תשומות מלאחיהם. האמות היא שחשתפרתי, ניצחתי פה ושם, אבל בכל פעם שנדמה היה לי שחתקזמתי מעט, אלוהים הביא אותי לשלב חדש שדרש ריפוי ושיקום, וחיה כרוץ בכאב רגשי נוסף.

שחתקפלתי על כך, אלוהים נתן לי חזון. רأיתי שורה של דلالות - בזו אחר זו. כל אחת מהן יכלה אירוע טראומתי בעבר שחייב כרוץ בזמן בכאב רב. אלוהים הרחא לי שבכל פעם שעברתי את אחד האירועים המכאים האלה (התעללות מינית בבית, לעג בבית הספר בשל משקל יתר, חוסר

היכולת ליצור קשרים חברתיים, פחד מתמיד, נטישה של בעלי בראשון, בגדיה של חברים בקהילה, וכן הלאה, עברתי דרך דלת חדשה של כאב. אני זוכרת היטב את הכאב החד של התעללות, פחד, דחיה, נטישה ובגידה - וגם אתה וודאי זכר אותם, אם הייתה קורבן למעשים כאלה.

שלבسوֹן הנחתי לאלהיים לפועל בחיי, הוא גילה לי שנים ארוכות הסתתרתי מאחורי דלتوֹת רבות של כאב. הcabלים שהייתי נתונה בהם היו 매우 כבדים, הסתתרתי מאחורי חזית שקרית ומזופפת. לא היה לי מושג איך לשחרר את עצמי. וכשהלהיים התחיל לחסיר מעלי את הcabלים האלה, זה כאב.

דלתות הכנסייה של הכאב

וכך הבנתי שכאשר אלהיים מתחילה לחסיר מעל אנשים את הcabלים ולהוציאם לחופשי, הם צריכים לעبور בחזרה דרך אותן דלתות, או דלتوֹת דומות. מזכיר באונן דלטוֹת שדרכוֹ נכנס הכאב לראשונה. כדי לחשתחרר ולהירפא, אלהיים גורם לנו לחתרמוֹץ עם נושאים, אנשים ואmittות שקשה לנו לחתרמוֹץ איתם בלבד, לפעמים אפילו בלתי אפשרי. אתו כמה דוגמאות.

דוגמה ראשונה

מאז ומתמיד פחדתי מבאי. גם כשהייתי בת 40 וחיו לי ארבעה ילדים ממשלי, עדין פחדתי מפניהם. פחד חזות פלש לחמי בעקבות הרבה אירועים

כאובים במיוחד. אלוהים עזר לי להבין שהחיה עלי החתעמת עם אבי, להזכיר מבט אל עיניו ולומר לו, "אני לא פוחזת מכך עוד". עשתה את זה מתוך ציונות ואמונה, אבל לא בלי יראה ורمتת (פיל' ב' 12). וכך נעמודתי מול אחת מהצלחות שדרקנו נכנס הכאב אל חי. ידיעתי שאני יכולה לעבור דרך ולהשתחרר, או להישאר אחורייה, לחסתה ולחמשיך לפחות מבאי. זכרו, התעמתתי עם הגורם העיקרי של הכאב שלי משום שרווח הקודש הנהה אותי לעשות את זה. אל תנסה לעשות דבר זומה רק משום שאני עשתה את זה.

דוגמה שנייה

לפעמים אנשים נפגעים בנסיבות מתחם לאמונה. נדמה לנו שמאמנים אינם אמורים לפגוע באמינים אחרים - ואכן זה כך. אבל הרי הדברים אף פעם אינם קוראים כמו שהם אמורים לקרוא, גם לא אצלiley אלוהים. אנחנו כן פוגעים זה בזו ומסבבים כאב זה לזה.

כשהז קורה, הצד הנפגע בודך כל מנע מכל מעורבות או שיתוף פעולה עם אלה שפגעו בו. הוא מסתתר מאחוריו דלת של כאב, ובמצב כזה עלול להח吉利ת, "היות שנפגעת בקהילה, אני (אולי) אמשיך לבוא לאסיפות, אבל לעולם לא אקח חלק בהמה שחאנשים האלה עושים". כך נוצרים כבלים רגשיים, שכן אותו אדם לא יכול לעבר שלו לשולט בו.

אלוהים יביא אותנו לנಕודה שבה יהיה علينا לצאת מחמחבו שلنולחסתן בפגיעה נספת. ברגע שנעשה את זה, אנחנו עובדים שוב בדלות שדרך נכנס הכאב וככל אותן.

דוגמה שלישית

יש אנשים שמאוד קשה להם להיכנע לסטטוס. עובי, למשל, היה תחילה זה כורך בכאב רב. היה שכל בעלי הסמכות בחמי חתعلלו بي, הגישה שאימצתי לעצמי חינה, "מדוע שארשה למישחו לומר לי מה לעשוות?" לא בטחתי באיש, בעיקר לא בגברים.

כשרוח הקודש הביא אותו לנקודה בתחילת השיקום שלו שבה היה עלי לחיכנע לבני, הקרב היה בעצומו כל כולי התקומתי נגד הרעיון. רציניג לחיכנע לסטמכוֹתוֹ, משומ שבעל ליבי האמנתי שכ' מלמדים הכתובים, אבל חכאב היה פשוט בלתי נסבל.

לא הבנתי אז מה לא בסדר איתי. היום אני יודעת שכנעה לסטמכוֹתוֹ של אדם אחר פירושה שהוא יכול להחליט בשבייל, וחרעון הזה החזר אליו את כל החפצים והזיכרונות הישנים, מהשנים שבתוכם גברים ניצלו אותו לעעה ועשוי כרצונם. אבי (דמות סטמכוֹתיה בחוי) אמר לי תמיד שהדברים הכאבם שהוא עשה לי היו לטובתי, אבל אני שנאתי את מה שהוא עשה. התסכול הזה חתמה על חוסר האונים שלי, לחוסר יכולת לשנות את המצב, ולבן לא שתמי לרעון עלי לחיכנע למשחו.

כדי להפוך לאדם חלם שאלהים רצה שאחיה, היה עלי ללימוד לחיכנע לבני. אני מאמין שהכתבבים מלמדים שחאה והילדים צרייכים לחיכנע לבן ולאב, שביעני אלוהים משמש בראש המשפחה. גם אז לא היה לי כל שפק שעיקרו זה עליה בברור מן הכתבבים, ושלבן אין לי כל ברירה אלא לחיכנע לו, או להמרות את פי ח'. אבל חתמה עיה כרוץ בכאב נוראי! היום אני חופשיה מכאב זה ומビינה את הביטחון והגינוחות שמלווים כנעה החזאות את רצון אלוהים.

שים לב: אנשים רבים מתבלבלים בנושא הכנעה. הם חושבים שפירוש הדבר שעיליהם לעשות כל מה שבעל הסמכות אומר להם לעשות, ולא משנה במה מדובר. אבל הכתבבים מלמדים שעילנו לחיכנע... "כמו שיאח לנכח האדון" (קול', ג' 18).

אני מקווה שדוגמאות אלה יעזרו לך להבין את דלות הכניסה של כאב ואת הדרך שבה יש להתחמץ איתן. אל תתייחס אליהם כל דלות כניסה לטבל, אלא מס' של תחילך השיקום. ישוע תמיד יהיה לצידך. הוא ידריך ויחזק אותך בזמן שתעורר בדלותך האלה, בזרקך לפואח שלמה. זכור, כאב הוא חלק מתחילה חריפוי.

אלוהים נתן לך זוגמה נוספת, של ברך פגועה. אם מישחו נופל על רצפת

בטון וברכו נפצעת קשה, הוא יחוֹשׁ כאב אַז. למחמת הכאב עלול להתגבר. יתכן שגאלד יתרחיל לחיוֹצָר, והגאלד מלמד שהגוף מתחילה לרפא את המוקם. אלא שלמרות הגלד המוגען, הפצע שורף וכואב עוד יותר משום שכמוויות גודלות יותר של דם זורמות למקום הנגע צדי לרפא אותו.

חשוב על כך: פצע תמיד מסב לנו כאב, והריפוי כרוך לעתים קרובות בכאב עז עוד יותר. אלא שלא מדובר באותו סוג של כאב, וגם התוצאות של שני הכאבם הן שונות לחלוטין. יש אנשים שהפצעים הנפשיים שלחם הווינו במשך שנים רבות, עד שפצעים אלה הזדיחו. כאב זה שונה לאלו לטין מהכאב ששחש אדם שחולץ ונרפא. מהכאב הראשון יש להתעלם. את הכאב השני יש לקבל בברכה.

בל' כאב אין רוח

אני רוצה לשתוף אותך בפייסת חוכמה שרלשתך דרך ניסיון אישי: אל תהושש מפני הכאב! זה אולי נשמע מוזר, אבל ככל שתחשוש מפני הכאב ומתנגד לו, כך תגדל החשפה שלו עליו.

לפני מספר שנים פתחתי בצוות, בפעם הראשונה בחיי. אלוהים קרא לי לצום במשך 28 יום ולהסתפק במיצים בלבד. בחתולה היה לי מאד קשה. הייתה לי מאד רעהה. בשלבים מסוימים הבطن ממש כאבה לי. עוקתי לאלהים וחתולונטי שלא יכול לחשיך בכך. והוא ענה לי. עומק בתוכי שמעיטי את אותו "קול דممזה וקחה" (מליליא י"ט 12) של אלוהים אומר לי, "תפסקי לחילים בכאב. תני לו לעשות את העבודה". מאותו רגע ואילך חקל לי. הצום היה קל יותר, הצלחתי אפילו ליהנות ממנו, משום שידעתי שבל פעם שחשתי אי נוחות, יכולתי לראות בה סימן לחתקומות.

הכללו הוא שככל שחתונגות שלנו לכאב תגדל, יגדל גם הכאב. כשאsha הרה מתחילה לחוש צירפים, יכולים אמרים לה לחירגע. אנשי המקצוע יודיעים שם היא תנשה להתנגד לכאב, הוא רק יתחזק, ותחליך הלייזה ימשך זמן רב יותר.

כשאתה עובר תקופה קשה, כשהכאב מתגבר ו מגיע לעוצמות כאלה
שנדמה לך שלא תוכל לעמוד בחרן, וכוראת מה שנאמר באיגרת לעברים ייבר
2, "בhabיטנו אל ישוע, מכונן האמונה ומשילימה, אשר بعد השימוש הערכוה
לפניו סבל את הצלב ובו לחרפה, וישב למים ליטא אלוהים".

הסבלנות שלידה בנו שמחה ורינה

הזרעים בדמעה, ברינה יקצרו.

תחל' קכ"ו 5

שכךאב לך, אל תילחם בכאב. תן לו לעשות את מה שהוא נועד לעשות.
למץ להתמודד עם מה שעלייך להתמודד, בזדעה שבצד השני מחותך לך
שמחה ורינה.

למה לא? ממילא כאב לך, ואם כך מוטב שלפחות תפיק מכך תועלת. כל
עד תנייה לפגיעות מן העבר לכבול ולשעבד אותך, הכאב לא יעלם. הוא
יהיה בנו לויה קבוע. הכאב שכורך בירפי, לעומת זאת, מביא תוצאות
חיוביות - שמחה ורינה במקום אומללות.

תן לכאב שלך לשלח אותך לחופשי מכבלים ושבוד, ולא להחמיר את
המצב. עשה את הדבר הנכון, גם אם זה לא קל. צית לאלוהים ולהנחיותיו
של רוח הקודש, בזדעה ש"בערב יlin [ח] בכוי ולפוקר רינה" (תחל' לי 6).

7

הוֹלֵן הַחֹזֶעָה עֲבוּרָת דָּרָן ...

בחות האסיפות נגשח אליו אש ובקשה שאתפְלָל שהיא תשחרר מאחד הכהלים בחיה. התחלתי להתפלל, והוא פרעה בבל. כמעט מיד נתנו לי אלוהים חזון. ראייתי אותה עומדת על מסלול ריצה, על קו חזעך. התבוננתי בה, וראיתי שבעל פעם שהמירוץ החל היא עשתה כמה צעדים לעבר קו חסום, אבל בשלב מסוים פנתה לאחור וחזרה לנקודות ההתחלת. תחליך חוזה חזר על עצמושוב ושוב. סייפרתי לה את מה שראיתי, ואמרתי לה שאני מאמיןאלוהים אומר לך, "הפעם את צריכה להגיע לקו הסיום". היא הסכימה ואני שאכן אלוהים הוא זה שנתן לי את החזון. היא סייפה לי שmedi פעם הצליחה להתקדים ולעbor כברת זרך בתחליך הריפוי חרגי שלח, אבל בשלב מסוים היא תמיד ויתריה בגל הלחץ שחשת. הפעם, כך אמרה, חיליטה לחסלים את תחליך כולם, עד שתשיג ניצחון מוחלט.

זוכר, הרבה יותר קל לסייע מאשר להתחילה בכל פעם מחדש. אין שיטות לריפוי מחיר של הריגשות. באיגרת השניה לקורינטאים ג' 18 שאל מדבר על משליכים שימושניים "מכובד אל כבוד". אם אתה עבר עליון את התהילה קשה של ריפוי רגשי, אני מעודדת אותך ליהנות מהיחסים שאலיהם הגעת עד כה.

אנשים רבים חופכים את תהליכי השיקום מהתעללות למבצע כלכך מסובך, עד שאינם מניחים לעצם להחנות ממו. אל תופתת לחטמך במרחוק שעוד נותר לך לעبور. מוטב שתתמקד במרחב שכבר עברת! הפוך את המשפטים הבאים לסייעתך :

לא הגעת לך שעלי להגיע,

אבל תזהה לאל, אני כבר לא נמצא במקום שהייתי בו.

אני בסזר, וחמי חשוב - אני בעיצומו של תהליכי!

זוכר, חייך נמשכים גם כשאותה נרפה מכאבי העבר!

בעיצומו של תהליכי

במובנים מסוימים אפשר להשווות גידלה רוחנית לגידלה גופנית. אניחושבת שאנשים רבים אינם נהנים מילדיהם בזמן שהם גדלים. בכלל שלב בגידלה שלחם החורים מייחלים שהילדים כבר יהיו בשלב אחר. כשהילד זוחל, חם ווצץ שילך, שייגמל מטילותם, שיגיע לכיתה א', שייסים את לימודיו, שיינsha, שייביא להם כבר נדים, וכן הלאה.

כזאי שנינה מכל שלב בחיים בעודו בעיצומו, משום שלכל שלב חתנות שלו, ולכל שלב חזקיהם שלו. כמאmins בישוע אנחנו גדים ומשתנים לאורך כל החיים. אנחנו כל הזמן בתהליכי של התקדמות, והתהילה זה אינו נערך אף פעם. החלטת עוד עשוית שתתחיל ליהנות מעצמך, גם אם אתה בעיצומו של מאבק כוז או אחר.

בספר דברים ז' 22 אמר משה לבני ישראל אלהים ינש את אויביהם

מןיהם "מעט מעט", ככלمر צעד אחר צעד. בין ניצחון אחד למשנהו יש תמיד תקופה של חמותנה. בתקופה זו רוח הקוזש מטפל בנו, מגלה לנו וברים חדשים, עוזר לנו להתמודוד עם אמיתיות חדשות ולבנון. בדרך כלל, החמתנה קשה לרובנו בגל קוצר הרוח שלנו, ש תמיד יוצר בנו מידת מסותית של חוסר סיפוק. אנחנו רוצחים שהכל יקרה עלשיין!

סבלנות שמביאה לנו את מה שהובטח לנו

לכן אל תשיליכו את ביטחונכם אשר גדול שכורו, שהרי צרכים אtem לטבלנות כדי לקבל את המובטח לאחר שתעשו את רצון אלוהים.
כי "עוד מעט קט והבא יבוא, ולא יאחר".

עברית י' 35-37

פסקים אלה מלמדים אותנו שאנו זוקים לאמונה (ביטחון
באלוהים) ולטבלנות כדי להגיע לתוצאה הסופית - כדי לקבל את המובטח.
באגרת לעברים י' 11 נאמר:

חפצים אנו שלל אחד מכם יראה את אותה שקייה בעומדו בביטחון
התקווה עד הסוף.

כדי לעמוד עד הסוף علينا לחזיק מעמד בעיצומו של חתוליך.
בישעיו מג' 1-2 מעודד אלוהים את עמו:

אל תירא כי גaltarיך, קראתי בשמר, לי אתה. כי תעבור במים איתך
אני, ובנהרות - לא ישטפוך. כי תಲך במו אש לא חיכואה ולהבה לא
תבער בר.

בתחלילים מג' 4 אמר דוד בשם אלוהים:
גם כי אלך בגיא צלמות לאaira רע, כי אתה עימדי. שבטך ומשעניך
- המה ינחמוני.

אנשים שנפלו קורבן לחתulletות נוטים להקים מבצרי הגנה סביב נפשם וגופם. מבצריים אלה צריכים לעبور את גיא הצלמות, אחרת לא יתמוטטו לעולם (ראה קור"ב י' 4).

למשל, כתוצאה משנית ארוכות של חתulletות הפכתי לאדם מאד עצמאי. לא בטחתי באיש. עוד בשלב מוקדם בחיי הגיעו למסקנה שאם אדאג לעצמי ולא אבקש ממש דבר, אהיה פחות פגעה. אבל אלוהים התחילה לנו לשייחיות העצמאית שלי אינה תואמת כל כך את רוח הכתובים, היה עלי להיכנס לגיא של צלמות. במיללים אחרות, הייתה לי צריכה לHIPER מהטבע היישן שלי (מגוייס היישנה), לשולח אותה לצלב ולהניח לה למות.

הפייטו לבrho מהבעיות הוא رب, אבל אלוהים אומר שאנו צריכים לחותמו זד איתן. החזרות הטובות הן שאלהים הבטיח לנו שלעולם לא נטרך לעמו בזח בלבד. הוא תמיד יהיה לצידנו, ויעזר לנו. אלוהים הרי אמר, "אל תירא... כי איתך אני".

בתחלת המשע שלנו בדרך לשלמות אנחנו מרגשים שהנשמה שלנו היא "פלונטר" אחד גדול. אבל כשאנו מאפשרים לאלהים לעשות את העבודה, הוא מתחילה לישר את אורחותינו, ומתייר את הקשיים "מעט מעט", בזה אחר זה.

ישוע אמר לתלמידין, "אני חזך... לך אחורי". אם תחליט ללקת אחרי ישוע, עד מחרה תלמד שהוא לעולם לא נסוג בחשש. חזך שלו תמיד נמשכת קידמה, עד לקו הסיום. אל תתנגד כמו אותה אשה שניגשה אליו בתום האסיפה ושתמיד הרימה ידיים באמצע חזך. לא משנה כמה קשה נראה לך חזך, היה נחוש בזעטך להישאר במטול ולעbor אותו!

8

אשמה ובושה

חשוב לא לבלבל בין בושה לאשמה והרשעה. אשמה היא בעיה רצינית בחברה בימינו, שכן רוב האנשים מתחלכים כאשרם כבזח וובצת על מצפונם. חטן רוצה שכולו נרגיש רע עם עצמנו. אבל ישוע נתן את חייו כדי שנלבש את הצדקה שלו.

אלוהים ברא אותנו כדי שנרגיש טוב עם עצמנו. אלא שהחטא פלש אלינו ועל העולם, והטבע החוטא מפריון לנו לעשות את מה שטוב ונכון לעשותו. כשהאננו פותחים את לבנו לשוע, הוא מעניק לנו את מתנת הצדקה שלו. וכך, באמונה, אנחנו מיישרים קוו והופכים לצדיקים בעיני אלוהים.

באיגרת השנויות לקורינטים הי' 21 מפרט שאול חלילה את מה שאלוהים עשה לנו:

את זה אשר לא ידע חטא עשה לחטא בעדנו, כדי שאנו נלבש את הצדקה של אלוהים בו.

אלוהים שלח את ישוע כדי לגאול אותנו (לקנות אותנו מיידי השטן), לאחר שמכרנו לו את עצמנו לעבדים לחטא), כדי לשיקם אותנו (להשיב אותנו למחה שהיינו אמרו לחיות מלכתחילה). אלוהים ברא - ווגאל - אותנו כדי שנתחלק בצדקה, לא באשמה, לא בבושה ולא בחרשעה.

אין הרשעה במשיח

לכן אין עכשו שום הרשעה על אלה שנמצאים במשיח ישוע.

רומי' ח' 1

כמוון שאליו ציינוו לכל חנחותינו של רוח הקודש, לעולם לא היוו שוגים, וכך לא היה כל מקום לתחשות אשמה בקרבנו. אבל חיות שאנו חנוו בני אנוש, איינו חסינים בפני בעיות. ישוע עצמו אמר ש"הרוח חפצ她, אבל הבשר חלש" (מת' כ"ו 41).

אם כך, איך נוכל להיפטר מהאשמה שרובצת עליינו כל עוד איינו יכולים לעשות את מה שהיינו רוצים לעשות? על ידי הילכה ברות, מיהול חיינו בהתאם להנחותינו והדריכתו. אנחנו חוטאים ברגע שאנו מנסים לנחל את חיינו בכוחות עצמנו. תחשות האשמה והחרשעה היא תוצאה של חטא. חטא זה הוא זلة פתואה, ומיד מנסה לנצל את החודנות. רגע הפיתוי חוא מחוות, וחשוב לטפל בו אם אנחנו רוצים להגיע לנקודה שבה נוכל להיות בלי אשמה.

אם נכנע לפיתוי או נפלת לידי חטא, אל תנסה לשיקם את עצמך על ידי מעשים טובים, בכוח הבשר. במקום זאת בחר לפנותשוב לרוח הקודש ולבקש את עזרתו. (זכור שחטאאת משום שהפנית עורף לרוח). אם תמשיך לפעול בכוח הבשר שלך, תשקע יותר ויוטר עמוק בעיה. במקום זאת פנה בחזרה לרוח, בקש את הדריכתו, ותן לו לחזירך אותך במסלול שבו תוכל לתקיים את המ العب. רוח הקודש תמיד מצויד בתשובה הנכונה לכל בעיה. לדוגמה, הרוח ינחה אותך לחזור בתשובה, וכתוצאה לכך אלוהים יסלח

לך על חטאיך. "אם נתוודה על חטאינו, נאמן הוא וצדיק לטלווח לנו על חטאינו ולטהר אותנו מכל עולחח" (יוח"א אי' 9). הבשר יגרום לנו לעשות מעשים שכיבוכם צריכים לעזר לנו לשאת חן בעני אלוהים. הבשר תמיד מנסה לפנות על טעויות במקומות לקבל את מותנו של אלוהים - מחייב ושייקום.

התמודדות עם אשמה

אלוהים גילת לי פעם ממשו מואז חשוב בעניין האשמה. נאז שאני זוכרת את עצמי, הרגשתי אשמה, האשמה הייתה בת לוייתי הנצחית. היא הלחכה אותי לכל מקום! זה החל בילדותי, כשהתעללו بي מינית. אבי אומנם אמר לי שמה שהוא מעורל לי הוא טוב ונכון, אבל אני הרגשתי מטונפת, טמאה, אשמה. מבון שכשגדلت הרגשתי שהוא רק חזק לי, אבל לא יכולתי לעזר. האשמה רק הלחכה והתפחה.

מיהי אשמה? איך מרגיש אדם אשם? אשמה היא תחושת כובד, על בלתי נסבל שمدכא את רוח האדם. ישוע הוא בבחנו, זה שמרים את ראננו (תחל' ג' 4). השטן, לעומתו, הוא המקטרג علينا (חתג' י"ב 10). הוא רוצה לדכא אותנו. האשמה כובעת הכל בצעדים קודרים. היא גורמת לנו לחוש עייפים, מותשים. היא יונקת את כל האנרגיה שלנו, את כל הכוח שאנו נוקמים לו כדי להחטף לשטן ולהטा. חתוצאה היא אשמה וחרשעה רק מגדיות את היקף החטאיהם שלנו.

אני חושבת שהייתי מכורה לאשמה. אני לא זוכרת רגע אחד שבו הייתה משוחררת מתחושה זו! גם כשהיא עשויה רע או שלא חטאתי, מצאתי סיבות להרגיש לא טוב.

יום אחד יצאתי לקניות, כשלא צידי בת לוייתי הקבועה - האשמה. אני לא זוכרת שעשית זאת משחו רע, אבל זה ממש לא משנה. תמיד הרגשתי אשמה לגבי משחו. התכוונתי לצאת מחמכונית ולהיפנס לחנות, כשהרווח חדש אמר לי, "ג'ויס, אולי תוכל למצוות סליחה על חטא זה?" ידעתי

מהי התשובה הנכונה. אמרתgi, "בקרובנו של ישוע, על הצלב". אתהנו יודעים את התשובות הנכונות, ובכל זאת לא מישימים אותן.

רוח הקודש המשיך: "iomati את מתקוונת לקבל את קורבנו של ישוע בעניין זה?" באותו רגע הבנתי דבר אדר! לפטע הבנתי שאני יכולה אומנם לחכות יומיים או שלושה עד שארגייש מספיק אשמה כדי לקבל את סליחתו של אלוהים, אבל הבנתי שיש לי ברירה נוספת, שאני יכולה לקבל את הסליחה שלו בו ברגע.

אני תמיד נוחגת לבקש מיד סליחה על חטאاي, אבל בעבר התקשתי לקבל את הסליחה הזאת כל עוד לא הרגשתי שובלתי מספיק ושותפה את מלאה הקנס. אלוהים גורם לי להבין שכאשר אני עושה זאת, אני גורמת לעצמי חרבה כאב מיותר. הוא אפיילו הראה לי שהחتنחות הזאת של פוגעת בישוע, שהיא בעצם אומרת, "הקרבן שלך וודם ששפכת חם נפלאים, אבל לא מספיק טובים בשביי. אני צריכה לחוסף לחם את תחנות האשמה שלי כדי להיסלח".

באותו יום חתמתי להשתחרר מasmaה ומהרשעה. אני מעודדת גם אותך לעשות זאת. זכור, אשמה אינה מועילה לך כלל! היא לא מביאה כל תוכאה חיובית.

- היא שואבת את האנרגיה שלך ועלולה לגרום למחלות גופניות או נפשיות.
- היא חוסמת את הקשר שלך עם אלוהים. באיגרת לעברים ד' 15-16 נאמר, "כי אין לנו כוחן גדול שאיןנו יכול לחוש עימנו את חולשתינו, אלא אחד שחתנסה בכל כמונו מבלי חטא. על כן נקרבה לביטחון אל כס החסד, קיבל רחמים ולמצוא חסד לעורחה בעיטה".
- אשמה, בתוקף היוותה מעשה של הבשר, מהווה בעצם הצהרה לך שאתה מנסה לפצות את אלוהים על החטא שחתאת.
- האשמה שואבת ממך את האנרגיה הרוחנית שלך. היא מחלישה אותך ומפריעת לך לחתןaged להתקפות חדשות של חוויב. כדי לנצח במלחמה הרוחנית علينا ללבוש את "שריון הצדקה" (אפסי ו' 14). האשמה בעצם גורמת לך לחטא עוד ועוד.

• האשמה מפעילה עלייך לחץ כבד, שמקשה عليك להסתדר עם אנשים אחרים. כמעט בלתי אפשרי להיות עם תחושת אשמה ובמקביל למת ביטוי לפרי הרוח (גלאי ח' 22-23).

רישימה זו מביאה שמן הרואוי ליותר(Cl)יל על תחושת האשמה. שחרר אותה! היא שטנית באופיה ובטבעה, והיא נועדה לחייב בנהה שלך(*מחיה*) היום יום ובקשר שלך עם אלוהים.

אם אתה נאבק קשות בראות אשמה, בקש ממי שיחו שיתפלל עבורה. אם האמונה שלך חזקה דיה, התפלל עבור עצמך. אבל זכור שהאשמה מחייבת באמונה שלנו. אם בזמן רב חיית תחת משא כבד של אשמה וחרשעה, סביר להניח שהאמונה שלך(Z)זקוקה לחיזוקים. חפש את העזרה שאתה זקוק לה. אל תמשיך לחיות עוד תחת לחץ אשמה וחרשעה.²

ומה לגב' בושה?

עכשו, משנושא האשמה ברור יותר, בוא נתמקד בנושא הבושה. יש בושה נורמלית ובריאת. אם אני מאבדת משחו ששייך לאדם אחר או שוברת אותו, אני מתבוננת בכך. אני מצטערת שלא חיית זירה יותר. אבל אני יכולה לחתנצל, לקבל את מהילתו של אותו אדם ולהמשיך הלאה. בושה בריאת מזוכירה לנו שאחננו בני אנוש, ושיש לנו חולשות ומגבנות. למה מתכוון פסוק 25 בבראשית פרק ב', המספר שדים וחווות לא חתבשו כשהחלכו עירומים בגין עזין? מעבר לכך שחים לא לבשו דבר לגופם, אני מאמינה שפירוש הדבר שחיי למורי פתוחים וכנים זה עם זה. הם לא חסתטו מארורי כל מסיכה, לא העמידו פנים ולא שיחקו משחקים. הם היו הם עצםם ממש ולא היה להם במה לחותבייש. רק אחרי שחתאו הם החלכו וחתחבאו (ברא' ג' 6-8).

2. לדובר אングלי, מיתן להציג סדרה של ארבע קלטות בנושא זה. לשם כך יש לפנות בכתב לארגון *The Word*, P. O. Box 655, Fenton, Missouri 63026, USA.

אנחנו אמרים ליהנות מהירות מלאה זה במחיצת זה ובמחיצת אלוהים, אבל רק מעתים מסוגלים לכך. רוב האנשים מעמידים פנים. חם מזיפות, יוצרים לעצם חזות מלאכותית וMASTERFULS מאחוריה. חם מעמידים פנים שהם אינם נפגעים גם כשפוגעים בהם, ושאים זוקקים לאיש, על אף שאין זה נכון.

אבל יש עוד סוג של בושה. בושה שמרעילה אותנו, ושיכולה לפגוע קשות באיכות החיים שלנו. בושה כזאת מלאת אדם שמתעללים בו או מתנהגים כלפיו שלא כשרה. אדם כזה מתחילה להפניהם את הבושה שעוטפת אותו. הוא לא מתביחס רק בעול שנעשה לו, אלא מתחיל להתביחס בעצמו. הוא מפניהם את הבושה במידה כזאת שהיא הופכת לתמצית חייו, היא מלאת את כל חוויתו. כל דבר וכל תחום בחיו מורעלים על ידי רגש הבושה חזות. הבושה הופכת למניע ולבסיס של כל אישיותו.

בעבר גם אני חיטני כזאת, אבל לא היה לי על כך כל מושג. ראייתי את החשלכות של הבושה בחיי, אבל ניסיתי לטפל בפירות החושים שהוא הניב בחמי במקומות לעקו את השורש.

מילון אבן שושן מגדר בושה ככילה, חרפה, אכזבת, מפה נפש, מבוכחה (בלבול), ביזון, תחששה של חוסר ערך.

אפשר לחסוך על הגדרות אלה ולומר שבושה גורמת לאדם למתחה על עצמו ביקורת קשה, להרים את עצמו, להכשיל את עצמו, להאמין שגורלו נחרץ ולא לטובה.

אם תקדים לך זמן ותלמד לעומק את ההגדרות האלה, אתה עשוי לגלות שהbosha נמצאת בשורש הבעיות שלך.

התמודדות עם בושה

אני רוצה לשתף אותך בחוויות האישיות שלי בתחום זה. החיים שלי היו מלאי בבלבול משומן שניסיתי בכל כוחו לעשות את מה שנכון וראוי לעשותו (כדי שארגניש טוב עם עצמו). אבל לא משנה כמה

ניסיתי, תמיד נכשלתי. התהוושה שלי היתה שגורלי נחרץ ושתמיד אכשלה. לא שנכשלתי בכל דבר שעשית. הצלחותי באילו תחומים בחיי, אבל נכשלתי בהתנהגות שלי כמאינה. הרגשות מובסת מושם שלא משנה כמה הצלחותי לפני חוץ, התהוושה הרעה שהיתה לי לגבי עצמי לא השתנתה. התבונשתי בעצמי לא אהבתني את עצמי. לא אהבתני את האופי שלי. כל הזמן דחיתתי את עצמי ורציתי לחיות מישחו אחר, מישחו שלעולם לא יוכל להיות. (ארחיב על נקודה זו בפרק אחר)

אולי מאמינים ברוחבי העולט חיים בתנאים מעוררי רחמים אלה - במעטן נחות בהרבה מהמעמד החוקי שיש להם בתור ילדי אלוהים ושוטפים לירושה של ישוע המשיח (רותמי חי 17). אני יודעת את זה משום שאני הייתה מזאת.

היום שבו עוז לי רוח הקודש להבין שבושה היא המקור לרבות מבעיותי היה יום גזול עבורי! דבר אלוהים מבטיח שוב ושוב שאנוינו יקרים להשתדר מתחווה הבושה. למשל, בישעיו ס"א 7 נאמר:

תחת בושתכם (בעבר) משנה (פייצוי כפול), וכליימה יהנו חלקם. לכן בארץם משנה יירשו, שמחת עולם תהיה להם.

נפלא! בואו נבזוק את הפסוק הזה, שמבטיה לנו פייצוי כפול על תחווה הבושה. אם תבטוח באלווהים ותלך בדרכיו, הוא יפצה אותך על כל העול שנגרם לך בעבר. אתה תקבל כפלים ממה שアイידת, ושמחה עולם תהיה מנת חלקך! זוחי הבטחה נפלאה, ואני יכולה להגיד שאתה גם מתבונשת. אלוהים עשה את זה עבורי, והוא יעשה את זה גם עבורי.

הבטחה נוספת נמצאת בישעיו ניד 4:

אל תיראי כי לא תבושי ואל תיכלמי כי לא תחפירי. כי בושת עולמייך תשכח, וחופת אלמנותיך לא תזוכר עוד.

נפלא! פשוט נפלא! כמה מעודד לדעת שאפשר לשוכח את בושת עולמיינו, את הבושה שעתפה אותנו בעבר. כמה טוב שאנוינו צרים לזכור את אותן תקופות קשות ונוראיות!

הבטחה אחרת מבהירה שנוכל להחזיק מעמד גם בעיצומה של חתולות. יתכן שאלוhim אמר לך להחזיק מעמד גם כשמדוברים בכך מילולית או רגשית, שכן בנסיבות הוא עובד בלבו של האדם שפוגע בך. אין מוכל לחגון על עצמו בתקופה זו ולוזא שחבותה לא תשתלט על נפשך? במרקחה כזו אמץ לעצמך את תפילה זו של מחבר מזמור כי"ה: שומרה נפשי והצלני. אל אבוש כי חסתי בך.

תחל' כי 20

אלוhim יכול לשמרך על נפשך מפני הבושה. בכל פעם שתיפול קורבן לחתולות מילולית או רגשית, אמרור את התפילה זה ובקש מאלוhim לשמרך עלייך מפני הבושה שמאיממת לחשタルך עלייך. הפוך את הפסוק הזה להרב פיפות ונפנפ' בה מול האובי (שבמרקחה זה הוא בושה).

חנה דוגמה לזרך שבחר גישה זו ימולח לחועלך. אני מכירהacha אחת, רעייתו של רועה קהילה, שאין לה כל בעיה בקשר המיני שלח עם בעלה, על אף שבמשך שנים ארוכות הייתה קורבן לחתולות מינית מצד קרוביה. אני, לעומת זאת, בעקבות הניצול המיני שעברתי בילדותה, חיה צריכה להיאבק קשות ולהתמודד עם הרבה בעיות שהתעוררו בקשר חמיני שלי עם בעליך.

מנניין החבזל הזה ביןינו? כשבוחתתי על כך עם אותהacha, חייא סייפה לי שבילדותה היא האמונה באלוhim. החתולות התיכילה כשהיא הייתה בת 14. עד אז הייתה חספיקה ליהנות משנים טובות כמאmina ומחיה תפילה פעילים. בכל פעם שהתעללו בת, היא התפללה וביקשה מאלוhim شيئا' עליה כך שהחתולות לא תפגע ביחסיו חמיין שלח עם בעלה לעתיד. היא יודעת שבבוא היום היא תינשא לרועה קהילה מסוים שאלוhim כבר דבר אליה על כך. תפילותיה הגנו עליה מבושחה.

אני, לעומת זאת, לא הכרתני מספיק את אלוhim ולא ידעתי מה עלי לעשות כדי להכנס לפעולה את האמונה שלי בו. משותם כך סבלתי קשות מבושחה - עד שגיליתי שהיא הפקה לטבע שני שלוי ואלוhim הבטיח לשחרר

- אותנו ממנה. גם אתה יכול להשתחר מלבושה. כדאי שבחושה היא הגורם להרבה בעיות מורכבות, כמו:
- ניכור.
 - התנהגות כפיזית (צריכת סמים, אלכוהול, כימיקלים שונים, הפרעות אכילה, חתמכרות לכיסף, לעבודה או לפעליות מסויימות, סטיות מיניות, צורך מופרז בשליטה, חוסר שליטה עצמית, רכילות, רוח בקיורתיות וכי').
 - דיכאון.
 - רגש נחיתות عمוק (המחשבה ש"משהו بي הוא פשוט לא בסדר").
 - תסומנות חכישון הנצחי.
 - בלידות.
 - חוסר ביטחון.
 - התנהגות נוירוטית (אדם נוירוטי לוקח על עצמו את כל האחריות. בשעת מריבה או עימות הוא לוקח על עצמו את כל האשמה).
 - פרפקציוניזם, הרזיפה אחר שלמות.
 - שברירות ופחד (פחד מכל הסוגים).

ד'יכאון

כ"י כמו [שהאדם] פָּעַר (חוشب) בנפשו, אין הוא.

משל: כי ג'

لسולם אני רוצה לומר כמה מיללים על ד'יכאון. המוני אנשים סובלים מהבעיה האiomה חזאת. יש לה גורמים רבים, ואחד מהם הוא בחושה. אם אתה נוטה לשקווע בד'יכאון, יתכן שהוא מלמד על בעיה עמוקה יותר, ששורשיה נעצרים בבחושה. אנשים מלאי בעיה נוטים לדבר על עצם בצורה שלילית. התוצאה היא על כבד על הרוח שלחת. זוחי בעיה רצינית ממש שאלוחים בראשו לנו כי

שנחיה צדיקים, אוהבים ופטוחים. אלוהים מעניק לנו שפע של צדקה אהבה ופניהות, אבל רבים אינם מסוגלים לקבל את המתנות האלה. לא תוכל לקבל את הדברים השווים שאלוהים רוצה לתת לך כל עוד אתה מתנגד לעצמך. אם קשח לך לקבל את מה שאלוהים רוצה לך העניק לך, אל תשב בצד ותניח לשטן להרשות אותך. חיאבק באובי הרוחני שלך בעורת כלים רוחניים. שנה את צורת החשיבה שלך ואת אורח הדיבור שלך. התחל לחשוב ולומר רק דברים טובים על עצמך. עורך רשימה של מה שאומרים דבר אלוהים עלייך ועל המעלוות שלך, והכרי את הדברים האלה מספר פעמים בימים. כמה דוגמאות: אני נחشب לצדיק בעיניי אלוהים בזוכות אמוני במשיח (קוריב' ח' 21). אלוהים אוהב אותי (ווח' ג' 16). אלוהים העניק לי מתנות וכישורים שונים (روم' י"ב 8-6). אני יקר ונכבד בעיניי אלוהים (ישע' מג' 4). וכן חלאה.

עוד דבר חכם שכדי לעשות: לגשת לבדיקה רפואית מקיפה כדי לבטל כל אפשרות של בעיה גופנית שמשפיעה על המבנה הרגשי והנפשי שלך. אם חרופאים לא ימצאו כל גורם בריאותי לדיכאון שלך, רוב הסימנים שתתגלח שהוא נובע מחשבות ודיבורים שליליים שלך על עצמך. אבל גם אם הדיכאון נובע מבעיה גופנית (חוסר איזון כימי או חורמוןולி, למשל), השטו נעל את המכוב ויחזר לראץ אין ספר מחשבות שליליות. אם תקבל אותן ותסליטים איתן, הן רק יחריפו את הבעיה ויעמיקו אותה. אני חוזרת: כאשר אתה מרגיש מזוכאה, בדוק את צורת החשיבה שלך. אלוהים אין רוצה שתשקל בדיכאון.

בישעיו ס"א 3 נאמר שאלוהים נתן לנו "מעטה תהילה תחת רוח כחה". לפי תהילים ג' 4, אלוהים הוא הכבוד שלנו, זה שמרם את ראשנו. חזות ח' היא מעוזנו, לומר - מקור כוחנו (נחמי ח' 10). האכן למה שדבר אלוהים אומר عليك, ועוד מהרה תחפוץ למה שנאמר שם. אבל אם תאמין למה שהשtan אומר عليك, תחפוץ למה שהוא אומר. בחירה בדיך, "בחרו לכם חיים את מי תעבוזון... ואנוכי ובייתי נבוד את ח'" (יוחש' כ"ז 19).

דחיה עצמית ושנאה עצמית

הbossה גורמת לנו לדוחות את עצמנו, ובמקרים מסוימים אף לשנו את עצמנו. במקרים קיצוניים יותר היא יכולה לגרום לנו להתעלל בעצמנו, לחשחית את עצמנו. חתפלתי עם אנשים רבים שהרاؤ לי צלקות על גופם, תוצאה של חתכים, כוויות נשיכות וחלקה עצמית, וקרחות שנגרמו כמשמעותם עצמם בשיער.

יש אנשים שמרעיבים את עצמם כדי לגרום לאנשים לדוחות אותם. היו ש כבר מתנהגים בצורה מחרידה כדי לגרום לאנשים לדוחות אותם. היו ש כבר דחו את עצמם, הם מאמינים שאחרים ידחו אותם ממלא, ומתנהגים בהתאם. רישימת הבעיות האפשריות היא מאוד ארכית, אבל אני מניחה שהבנתה את הנקודה: לא תוכל להתקזס ממעבר למה שאתה חשוב על עצמן - ולא משנה כמה זברים טוביים אלוהים אומר עלייך בדבריו. לא משנה כמה תוכניות נפלאות אלוהים רקס עבורך, אף אחת מהן לא תונחס בלי שיתו הפעלה שלך. אתה צריך להאמין במה שאתה אלוהים אומר לך.

דעתו של אלוהים עליך ורצונו עבורה

אם אתה מנסה להשתתק מהתעללות, אל תניח לדיות של אחרים عليك, שבין השאר באו לידי ביטוי בדרך שתנתנהו לפני בעבר, לקבוע מה אתה שווה. זכור, אנשים שמרגשיהם חסרי ערך תמיד ינסו למצוא בכך משחו גומם כדי לשפר את החרגשה שלהם. זכר רשות הבעיה שלחם, לא שלך. בשורת יוחנן ו' 27 ישוע אמר שהו ואביו לעולם לא ידעו את מי שיובא אליהם. ואם אלוהים מקבל אותך בזכות אמונהך בשוע המשיח, אתה יכול לחפשיק לדחות את עצמך ולתת לתהlik החכלה לhimשך.

תכן שאינך דוחה את עצמך כלל, אלא רק חלקיים באישיותך שאינם ממשחיכים אותך. אני, למשל, וחיתני את האופי שלי. לא הבנתי אז של אלוהים רוצה שא العبוד למענו במשרה מלאה, והשוויעיב את האופי שלי כך שיתאים לתוכניתו עבורי. האופי שלי נגע, כמובן, בעקבות שנים של התעללות. הייתי זוקה לשינויים שחולל בי רוח הקודש, אבל עדין היה זה האופי הבסיסי של אלוהים בחר לمعני. כאמור, חוות שלא הבנתי את זה אז, חשבתי שאני צריכה להשנות מני הקצה אל הקצה. כל הזמן ניסיתי להיות מישחי אחרת, על אף שלא היה זה רצון אלוהים עבורי. והוא גם אינו רוצה שאתה תחפוץ למשחו אחר.

זכור, אלוהים יעוז לך להיות כל מה שאתה יכול להיות - כל מה שנeedות להיות מלכתחילה. אבל הוא לעולם לא יתן לך לחפות למשחו אחר.

אופי שנותך לשיטת הרוח

אם חשבת פעם על אדם אחר, על חבר או על מנהיג רוחני, "כך בדיק צריכים לחיות כל האנשים" או, "כולם אוהבים ומקבלים אותו"; ואולי, בלי להיות מודע לכך כלל, ניסית לחיות כמוותם. כמובן שאנשים אחרים יכולים לשמש לנו דוגמה. אבל גם אנחנו

מנסים לאפס את הזרוגמאות החביבות האלה, הן צריכות להתאים לקווי האופי שלנו, ל"יטעם" האיש שמלנו שמאפיין אותנו.

ביסודו אני מאד ישירה, החלטית, אמיצה ונוטה לקחת לידי את העניינים. אלוהים בראשותי כך כדי שאוכל להגישים את העוז שלו בחמי. אבל במשך שנים רבות נאבקתי בתכונות האלה וחשתי תסכול רב, משומש ניסיתי להיות אשה עדינה יותר, שברירית, שקטה ומתקינה. בכל כוחי ניסיתי לא להיות דעתנית ותקיפה כמו שאני.

לשווה ניסיתי לחקות את אשתו של רועה הכהילה שלי, את בעלי וudos מהחרדים שהערכתי והערצתי. המאמצים שלי רק הגדילו את התסכול שחשתי, מה שהפך אותי קשה מותמיד. היה עלי להניאו לכל הנטיונות להידמות לאחרים, ולהפוך לאני הטובה ביותר שאני יכולה להיות. בהחלט הייתה צריכה להשנות. חייתי זקופה לעוז ועוד מפרי הרוח - בעיקר לטוב לב, ענווה ונדיות - משום שהחייתי מאד קשה ותוקפנית. אבל ברגע שלמדתי לקבל את האופי הבסיסי שלי, שעוצב על ידי אלוהים, יכולתי לאפשר לרוח הקודש לשנות אותי מה שווא רצח שאחיה.

ברגע שחדלתי מהמאמצים שלי, רוח הקודש חיה ימול להשתמש במעלות שלי כדי לשלוט בחולשותי. כך התחלתי לגבות אופי שנשלט על ידי הרות.

שנתיים רבות חלפו עד שלמדתי לקבל ולאהוב את עצמי, לא לשנוו ולדוחות את עצמי. מאז גיליתי את סוד האופי שהורה שולט בו. המפתח הוא הקדשת זמן איקוטי לשחות במחיצת אלוהים, והיכולת לקבל ממנו עזרה על בסיס קבוע.

חיזוק האדם הפנימי

[אני מתפלל לאלוהים] יתן לכם כוח, כפי עושר כבודו, להתחזק על ידי רוחו באדם הפנימי שלכם, כדי שישכון המשיח בלבכם על ידי האמונה ותהיו מושרים ומיסדרים באהבה.

האדם הפנימי שלי עדין מלא חולשות. אבל כל עוד אני עומדת איתנה באמונתי במשיח וזרשת את פניו, הוא מעניק לי כל הזמן את הכוח שדרשו לי כדי לחתת ביתוי למעלות שלי ולא לחולשותי.

באיגרות לאפסים ג' 16-17 חתפלל שאל שהמאmins יתחזקו "באדם הפנימי" שליהם, ושרוח הקודש ישכוון לבבם. זהו הצורך העמוק ביותר שלנו. אלוהים אמר לשאול שగבורתו באה לידי ביתוי דרך חולשותיו של שאל (קוראי'ב י"ב 9). שאנו חלים בתהום מסוים, אנחנו צרכים לשנואו או לדחות את עצמנו. בזומה לשאול, יש לנו זכות גדולה. אנחנו יכולים להזוז בחולשה שלנו ולבקש מרוח הקודש לשלוט בה.

גם החיים קיימת בי הנטייה לחציף בלשוני, לחיות בוטה וקשה. אבל תוצאות לחסד אלוהים ולכוחו אני יכולה להניב בחיה את פרי הרוח (גלאי ח' 22-23), ולהיות נדיבה, נעימה, מבינה וסבלנית.

אין זאת אומרת שאיני נЄשתת מדי עם. כמו כלبشر ודם, אני טועה פה ושם. אבל אני מבינה שאיני צריכה להיות מושלתת כדי להיות רואה לאחבותו של אלוהים וכדי ליהנות מהחסויו שלו. וכך גם אתה.

אלוהים פועל לטובתך! הוא רוצה שגם אתה תפעל לטובתך. השטן, לעומת זאת, פועל לרעותך, ורוצה שגם אתה תפעל לרעותך.

אם אתה פועל לטובתך או לרעותך? האם אתה משתחף פעולה עם אלוהים ועובד לו לפועל זריך, או שאתה משתחף פעולה עם השטן ועם מה שהוא רוצה לעולל לך? אם אתה מסכים עם אלוהים או שאתה עם האויב?

עם סגולה

כשם שבחרו אותנו [אלוהים] בו [במשיח] בטרם היוסט תבל, להיות קדושים ובלי דופי לפניו באהבה... לתחילת כבוד על חסדו אשר העניק לנו באהובו.

אפ' א' 4,6

בשםות י"ט 5 אומר אלוהים לבני עמו שהם עם הسطולה שלו, עמו היקר והמיוחד. ביטוי זה, עם הسطולה, כולל חיים לא רק את עם ישראל, אלא את כל מי שאמין בישוע. ביווחן ג' 18 אמר ישוע לנקדימון שכל מי שאמין בו לא ידוע לאבדון עולם, ככלומר לא יזחה מלכויות השמיים. וכך אכן מרגיש לבן לעם סגולה, כיקר ומיהודה, אבל אתה כן כזה. עצם הדעה הזאת צריכה לסתור לך תחושה של ערך עצמי וחשיבות.

יום אחד שמעתיacha מספרת לרועה הקהילה שלה כמה היא שונאת את עצמה. רועה הקהילה התקשה, וגרע בה, "מי את חושבת שאתה? אין לך כל זכות לשונא את עצמך. אלוהים שלים מחיר יקר עבורך ובעור החירות שלך. הוא אהב אותך עד צדי, כך שלחה את בנו יחידו למות במקומך... לטבול במקומך. אין לך כל זכות לשונאו או לדחות את עצמך. את צריכה לקבל את מה שישוע נתן לך במוותו!"

הasha נותרה המומה. גם אני נזחמתי מחדברים בשם עמי. אבל לפחות מישחו צריך לומר לנו דברים קשים ובוטים כדי שנבין לאיזו מלכוזת מנתח השטן להכניס אותנו.

זהייתה ושנאה עצמית יכולות לחתperfesh במובנים מסוימים כבדיקות ذاتית. הן יכולות לשמש בידינו כדי להענsha עצמית על טעויות, כישלונות וחוסר יכולת. אנחנו לא יכולים להיות מושלים, ולכן אנחנו דוחים את עצמנו ובזים לעצמנו.

אני מבקשת שתחשוב על הAMILIM הנbowiot שמדובר בשיעיו ניג 3 על ישוע המשיח, "נזהה וחודל אישים. איש מכאות וידע חולין, וכמסטר פנים ממנו נזהה ולא חשבנוחו".

האם אין לך מעריך את עצמך נראה? عليك לדעת שאתה יקר ערך וחשיבות אביך שבשמי לא היה משלם מחיר כה כבד עבור הגאולה שלך. בשיעיו ניג 4-5 נאמר שחמשיח - את "חולינו" הוא נשא ומכויבינו סבלם. ואנו חשבנוו גוע, מוכח אלוהים ומענה. והוא מחולל מפשיעינו מזוכה מעונותינו, מוסר שלומנו עליו, ובחברותנו נרפא לנו".

"חבילת חריפות" שישוע רכש למעןו בדמות עומדת לרשותו של כל מי

שמאמין בו ומקבל אותו. חביבה זו כוללת רפואה לרגשות וגם לגוף. כשמייחו טועה, הצד היעור דרש שידחו אותו, יבוזו לו וירשעו אותו. אבל ישוע לך את כל הדברים האלה על עצמו, לא רק את חטאינו. אז אמת נפלאה!

חיות ישוע לך על הצלב את כל חטאיך, יחד עם השנאה, הדחיה והחרשעה שמניגעים לך בעקבותיהם, אין צורך לדוחות או לשנו את עצם עוד.

עטוף את עצם בורוותיך ותן לעצם חיבור גזול. אמרו, "לא אדחה את עצמי עוד! אני מקבל את עצמי במשיח. אני אוהב את עצמי. איןני מושלם, אבל בעזרת אלוהים אני משתפר מיום ליום".

מה לגביו דחיה מעד אחדים?

וישוע הוסיף לגודל בחוכמה ובkörperה ובחן לפניו אלוהים ובני אדם.

לוקס ב' 52

קרוב לוודאי שבמוקדם או במאוחר תהיה קורבן לדחיה בצורה כזו או אחרת. לא כולם יאבחבו אותה תמיד. יהיו אנשים שאפילו צחירו בגלוי שאינם סובלים אותה. لكن כדי שתפתח גישה בוגרת בנקודה זו. אני מבקשת מאלוהים שיעזר לי לשאת חן בעיניו ובעיני בני אדם, ואני מאמינה שהוא עונת לי על תפילה זו. אני מציעה שგם אתה תנתק כך. חביבה שתעזר לך לפתח את הגישה הראوية.

אחוני, היום עושים כמעט יכולתי, בעדרתך ולמען שמר. אני יודע שיש لأنשים כל מיני דעות וציפיות. אני גם יודע שלא אוכל לעמוד בכלן. לכן אעשה הכל כדי למצוא חן בעיניך, ולא בעיניו עצמי או בעיני אחרים. את השאר אני מפקיד בידיך, אחוני. עוזר לי למצוא חן בעיניך ובעיני בני אדם, והמשך לשנות אוטי אל מלאך שיעור קומתו של ברך היקר. תודה, אחוני.

איש אינו נחנה כשذוחים אותו, אבל כולם יכולים ללמידה להתרמודע עם הדוחיה ולהמשיך הלאה, כל עוד נזכיר שג ישוע נדחה והיה מטרה להציג לעג ובוז. הוא התגבר על הדוחיה על ידי נאמנות לתוכניתו של אלוהים. כשذוחים אותונו, אנחנו נפגעים. זה כאב, ובכל זאת קדאי שנזכיר שבתור מי שנולדו מחדש, המ衲ם (רוח הקודש) חי בלבינו, מחזק אותו ועזר לנו.

אני חוששת שאחנו מקדושים זמן יקר וכוחות רבים בניסיון למנוע מהרים לדחות אותונו. אנחנו מנסים "למצוא חן בעיני בני אדם" (אפס' ו' 6; קול' ג' 22). אחרי הכל, כך אנחנו אומרים לעצמנו, אם נצליח למצוא חן בעיני כולם, חס לא ידחו אותנו. כדי לחימנע מכאב אנחנו מקימים סביבנו חממות שאמרות להגן עליינו מפני פגעה. אבל חממות אלה חסרות כל טעם. אלוהים הראה לי שאי אפשר להיות בעולם הזה בלי להיות מוכנים להיפגע מדי פעם.

בעלי הוא אדם נפלא, אבל לעיתים הוא פוגע בי. והוא שמי באה מפרק מכאבי במיויחד, ברגעים כאשר אני נוטה להקים סביבתי חממות שיגנו עלי. אחרי הכל, איש לא יכול לפגוע בי אם לא אני לו להתקרב אליו. אבל משך הזמן למדתgi שכשאני משארה אנשים מחוץ לחומות, אני בעצם כולה את עצמי בתוכן. אם בנינו סביב עצמוני חמוץ מותך פחד, علينا לモוטו את אותו מותך אמונה.

אלוהים הראה לי שהוא רוצה להיות המגן שלי, והוא אינו יכול לעשות את זה כל עוד אני מנסה להגן על עצמי במודע. הוא לא הביטה לי שלעולם לא אפגע. הוא כן חבטה שירפא אותי אם אבוא אליו ולא אנסה לטפל בבעיה עצמו.

אנחנו לא מושלמים, ולכן פוגעים ומאכזבים זה את זה. בוא אל ישוע עם כל פצעיך הישנים, והתחל לקל את החסד הרפואה שלו. כשמייחו פוגע בך, בוא אל ישוע עם הפצע החדש הזה. אל תיתן לו לחולות מוגלה. בוא אל ישוע והיה מוכן להתרמודע עם הפצע בذرץ שלו, לא בذرץ שלך.

חשתמש בפסוק הבא כהבטחה אישית מלאוחים:
כי אעללה ארוכה לך וממכותיך אָרְפָּאָךְ, נאום ה'. כי ניקעה קראו לך
צין היא, דורש אין לה.

וrm' ל' 17

כי אבי וامي עזבוני, והי יאספני,

תחל' כ"ז 10

בעזרת אלוחים אתה יכול לעמוד בדוחיה מצד חזות ולבסוף את
השלמות שלך "בו".

10

שורש הדחיה והשפעתה על מערכות יחסים

אדם שהזחיה היכתה שורש בלבו בזורך כלל אינו מיטיב לנחל מערכות יחסים.

אדם ש्रוצה לבנות מערכות יחסים בריאות, אהבות וארכות ימים אין צורך לחושש מפני דחיה. אם הפחד מפני דחיה הופך לגורם מניע בחיו, הוא יקדים את כל זמנו לניסיון להימנע מדחיה במקומות לבניית קשר בריא. איש אינו פטור מדחיה ברמה זו או אחרת. כל אחד טעם ממנו. אבל אדם שטעם ממנו במנת גדשות בזורך כלל יותר עם צלקות, ואלה מפריעות לו לנחל מערכות יחסים תקינות, חן עם חזות וchan עם אלותם. אדם כזה עלול להאמין שאוהבים אותו, אבל עם תנאים. הוא מרגיש שעליו להרוויח את אהבתם של אחרים. הוא עלול להקדיש את כל חייו לניסיון למצוא chan בעיני אחרים. הוא עלול לחוש שאם לא ימצא chan, אנשים יפסיקו לאחוב אותו, ידחו אותו ואפלו ינטשו אותו.

הזכירון חכוاب שמוטירות בנו חוויות כליה שולל מאיתנו את החופש
ליהנות ממערכות יחסים עם הוזלת. אנשים שפוחדים מלחיה ומפני
הבדיזות והנטישה שבדרך כלל נלוות אליה, מרשימים לאחרים לשולט בחם
ולתמן אותם. חיוט שחם מאמנים שמקבלים אותם רק בזכות הישגיהם,
חט טרודים כל הזמן בעשייה במקום להיות מי שהם. חט חוששים להיות
מי שחם באמת, וכל הזמן מעמידים פנים - מעמידים פנים שחם אוהבים
אנשים שבעצם הם לא סובלים, מעמידים פנים שחם נחנים לעשות דברים
מסויימים ולכלת למקומות מסוימים שחם בעצם שונים, מעמידים פנים
שהחל בסדר, גם כזו לא כך. אנשים כאלה חיים באומללות רבה משום
שהם חוששים להיות ננים ולהתמודד עם החיים האמיתיים.

רדייפה אחר שלמות

חיוט שאנשים כאלה אינם מאמנים שאפשר אהוב אותם בזכות מה
שהם, חט נוטים להשתמש באמות חמידה של העולם (כסף, מעמד, גנדים,
כישרונות וכו') כדי לחוכיה לעצם ולאחרים שחם ראוים. חט חיים חיים
אומללים, כל הזמן מנסים לחוכיה שיש להם ערך וחשיבות.
לא משנה כמה מצילח האדם כלפי חוץ, הצלחותו לא תהיה שלמה כל עוד
לא ידע את ערכו האמתי במשיח. בפייפים ג' 3 נאמר שעליינו להתגאות
במשיח ישוע בעלי לבטווח בברור, במראה החיצוני שלנו.
חשוב לציין שהמראה שלנו מעד רק על האקליפת החיצונית, לא על מי
שאנחנו באמת.

אדם שמנוע על ידי פחד מפני דחיה אינו מסוגל לקבל אהבה גם כשהיא
מוחצת לו ללא כל תנאי. הוא מסוגל לקבל אהבה רק כשהוא מאמין שהוא
מגיע לו, שהוא מתנגד חיטב ולכך ראוי לאחנה זו.
זכורה לי אשר שעבדה אצלנו תקופה מסוימת. היא גזלה בבית
שהאהבה בו ניתנה ביחס ישיר לחישגים. כשהחצילה בלימודים, אביה
הרעיף עליה חום. כשהלא עמדח בצייפותיו, הוא מנע זאת ממנה. הוא לא

התנהג כך רק איתיה, אלא עם כל בני המשפחה. וכך היא למזזה שאהבה היא גמול על התנהגות מושלמות, ושניתן למנוע אהבה כעונש על טעויות. כמו רוב האנשים, היא גדלה בלי להבין שהרגשות והעקרונות שלה מוטסים על טעויות. היא חשבה שככל מערכת היחסים בעולם מתנהלות כך. חיota שעבדה אצלנו, ב-Word, נחאגתי לשאול אותה מדי פעם איך היא מתקדמת עם העבודה, אם היא מספקת לעשות הכל או שיש דברים מסוימים שהטילו עליה ושהיא לא מסוגלת לעשות.

במשך הזמן שמתי לב שcessאלאטי אותה על מטלות שהיא לא הספיקה לטיסיט, היא התחילה לחתנהג מאד מוזר. היא הסתיגגה ממני, נמנעה מלשוחח איתי, וחתחילה לעבוד בקצב מטורף - מה שגרם לי להרגיש מאד לא נוח. האמת היא שאני חשתי דוחיה.

ידעתי שבתו הממעסיקת שלה, מוטلت עלי האחריות לבדוק מדי פעם את עובודתה בלי שזה יהיה לטראומה עבורוי. לכן, בשלב מסוים שוחחתי איתה על כך, אבל בעקבות אותה שיחחה קשר שלנו היה רווי מתח ובלבול.

היה לי ברור שאף אם איtinנו אינה מבינה את שורש הבעיה. אותה אשכח את אלותים בכלל ליבה. היא הייתה מאוד רצינית בשקר שלה איתה, וחניכות שנוצרו גרמו לה לחתפלל על כך ולבקש מאלהים כמה תשובה לגבי התנהגותה. לעיתים קרובות אנחנו מושכים אחרים בחתנהגות שלנו למקום לחתפל ולבקש מאלהים לחשוף את שורש הבעיה כדי שנוכל לטפל בו.

אלותים גילח לה אז משחו ששינה את כל חייה. הוא הבahir לה שבגלל חזיהה שידיעה מצד אביה בכל פעם שלא עמדה בציפיותיו, היא התחילה להאמין שלו גם יוכרים כמוותו. ובכל פעם שלא הצליחה לטיסיט מטלה מסוימת, היא הייתה בטוחה שאני זווחה אותה. משום כך הסתיגגה ממני. אני לא הפסקי לאהוב אותה, אבל היא הפסיקה לקבל את אהבה שלי, וכך יצא שבסופה של דבר אני עצמי הרגשתי דוחיה.

אנחנו עושים את זה לעיתים קרובות גם בקשר שלנו עם אלהים. האהבה שלו אליוינו אינה מבוססת על משחו שאנו עושים או לא עושים.

באיוגרת לרומים ח' 8 שאל אורן שלוחים אהב אותו לשועז הינו שרויים בחטאינו, ככלומר, לשועז לא חכרנו אותו וכשה לא היה לנו אכפת מעצם קיומו. אהבתו של אלוהים זורמת ומתמיד עבר אלה שמקבלים אותה. אבל כמו אותה אשה שלא יכולה לקבל את אהבתי, גם אנחנו דוחים פעמים את אהבתו של אלוהים שנძמה לנו שאיננו ראויים לה משום שלא הינו מושלמים.

פחד מדחיה גורם לנו לדחות אחרים

אם קשה לך להאמין שאתה אהוב ורואוי לאהבה, שיש לך עורך, לא תוכל לבתו באחרים ולהאמין למי שאומר לך שהוא אהוב אותך. אם אתה מאמין שאתה צריך להיות מושלם כדי שיקבלו ויאחבו אותך, צפויים לך חיים אומללים משום שככל עוד אתה חי עלי אדמות, לעולם לא תחיה מושלם.

יתכן שליבך שלם, שאתה רוצה למצוא חן בעיני אלוהים בכל המובנים, אבל החתנחות שלך לא תמיד תתאים למאהוי לייך, לא לפני שתגיעו לשמיים. אתה יכול להשתפר כל זמן ולרוץ קדימה לעבר השלמות, אבל ככל עוד אתה חי עלי אדמות, תמיד תזדקק לישוע. אף פעם לא יוצר מצב שבו לא תזדקק עוד לסליחתו ולדומו המתהר.

כל עוד לא תאמין בערך שיש לך בזוכות אמונהך במשיח, תרגיש חסר בטיחון וחסר יכולת לבתו באלה שרוצים לאחוב אותך. אנשים שמתתקשים לבתו חוסדים במניעיו של הזולת. אני נאבקתי קשות בנקוזה זו. גם כשאנשים אמרו לי שהם אוהבים אותי חיכיתי שהם יפגעו بي איך שהוא, יאכזבו אותי, יטעו אותי או יתעללו بي. תמיד חזרתי שיש משהו מאחורי אהבה שלחם. שחם רוצים ממי דבר מה. אחרית חם לא היו מתנהגים אליו. כל כךיפה. לא הייתה מסוגלת להאמין שמייחדו ורצה بي רק בגלל מי שאני.

חשבתי שחייבת להיות לחם סיבה נוספת!
חרגשתי כל כך רע עם עצמו. התבוננתי בעצמי, חשמתי, שנאתי

וזחיתתי את עצמי במידה שלא תיאמן. בכל פעם שימושו ניסח להפגין אהבה כלפי, חשבתי, "הוא אוהב אותי עכשו, אבל הוא לא יכול אותי אחרי שיכיר אותי באמות". לא הייתה מסוגלת לקבל אהבה מאחרים או מאלויהם. החתנחות של לי הפכה ליותר ויותר מוזרה, שכן הייתה נחשוה בדעתו להוכיח למולם שאי אפשר לאחוב אותו.

מה שאתה חושב על עצך בא לידי ביטוי בחתנחותך. אם אתה מרגיש לא צוי ולא אהוב, כך גם מתנהג. אני האמנתי שאי אפשר לאחוב אותך, ולכן חתנחותך בחתנחותך. היה מדובר קשה להסתדר איתי. האמנתי שכלי מישתקרב אליו יזהה אותך בסופו של דבר, וחמתה היא שכן גם היה. חוות שהאמונה הזאת הגיעו עצמי באח ליידי ביטוי בחתנחותך שלג, לא הצליחי לטפח מערכות יחסים בריאות, אוחמות וארכות ימים.

תמונות ה"תוכיח שאתה אהוב אותו"

בשימושו בכל זאת ניסח לאחוב אותך, הפעלתו עליו לחץ אדיר כדי שיעוכיח לי את זה - כל הזמן! נזקקתי לכמה חזרות של אהבה מדי יום, כדי שאוכל להרגיש טוב עם עצמי. רציתי שאנשים יחמיאו לי כל הזמן על דבר שעשית, שלא עשו את זה, הרגשתי שדוחים אותך. אם לא קיבלתי את החיזוקים שכלי כך נזקקתי להם, הרגשתי לא אהובה.

כל היה צריך להחתנה בזיכרון כמו שאני רוצה. כל עוד אנשים חסכו אותי ועשו רצוני, הרגשתי טוב עם עצמי. אבל ברגע שימושו חלק על דעתך או לא מילא את רצוני, אפילו במידת חלקית, התהוושה שחתעוררה بي היתה שלא אוהבים אותי, שדוחים אותך.

אהבתי דרישות בלתי אפשרויות בפני כל מי שאחוב אותי. גרמתי לאנשים תשכול רב. אף פעם לא הסתפקתי במה שננתנו לי. לא אפשרתי להם להיות לנוים איתי או לחתעמת איתי. חשבתי אך ורק על עצמי, וציפיתי שכולם ייחסמו עלי. חיפשתי אצל אנשים את הערך העצמי שלי, אבל החיים אני יודעת שאפשר למצוא את זה רק אצל אלוהים. חיים אני יודעת שאין

לא יכולה לבסס את חזימי העצמי שלי על חפצים או על מה שאנשים אחרים חשובים עלי. אבל עד שלמדתי את זה היתי אדם מאד לא מאושר וכאמור, לא חלחתני לטפח מערכות יחסים ארוכות טווח.

כפי שאמרתי קודם, כדי לרפא רגשות פגועים יש לקבל את אהבתנו של אלוהים. וזה גורם מפתח בתהליכי הריפוי. רק לאחר שתאמינו בכלל ליבך שהאלוהים המושלם אהוב אותך - יצור שאינו מושלם - תתחיל להאמין שגם אנשים אחרים יכולים אהוב אותך. את את תתחל לבטוח באחרים ולקבל את אהבתם.

מאז שחתחלתי לחתמין שאלווהים אהוב אותו ותיתני מוכנה לקבל את אהבתנו, הצללים הביטשיים ביוצר שלוי - להיות אהובה ובעל ערך עצמי - באו על סיפוקם. אינני יותר שאהרים יחמיאו לי ויתנו לי תהושת ביטחון. כמו כל אדם, גם לי יש צרכים שרק אנשים אחרים יכולים לספק. כולנו זקוקים לעוזה, לתמരיצים, לחיזוקים. אבל חיים אין לי עוד צורך לחפש אצל אחרים את חזימי העצמי שלי.

אם בעלי שוכת חיים להחמייא לי על משחו שעשית, אני מתאכזבת - אבל זה לא חורש אותי. אני יודעת שאני יקרה וחשובה, ללא כל קשר למה שאני עשו. כל אחד רוצה שכיריו בו ויחמיאו לו, אבל כמה טוב לדעת שאני לא חיבת להתפרק כשאני לא מקבלת את הדברים האלה!

ברגע שלמדתי שהערך שלי איינו מבוסס על מה שאני עשו, אלא על מי שאני במשיח, לא יהיה לי עוד צורך להעמיד פנים. החלטתי שאנשים יאהבו אותי בזכות מה שאני או שלא יאהבו אותי כלל. בכל מקרה, הרגשתי בטוחה בעצם היעיה שלאלוהים עדיין אהוב אותי.

חשיבותו אותנו בזכות מה שאנו ולא בזכות מה שאנו עושים. חשוב לנו שהערך שלנו נובע ממש-Anחנו ולא ממה שאנו עושים או מהמראה שלנו, אנחנו לא צריכים להיות מוטרידים כל הזמן ממה שאחרים חשובים علينا. אנחנו יכולים להשוב עליהם ועל הצרכים שלהם, ולא לצפות שהם יחשבו כל הזמן علينا ועל צרכינו. וזה הבסיס למערכות יחסים בריאות, אהבות ומערכות ימים.

11

הזכות להיות מי שאינו

מחו ביטחון עצמי ביטחון עצמי הוא תחושת ודאות, אמונה חזקה שיש לאדם בכל מה שקשרו ליכולת שלו ולהיותו מקובל על הצלחה. ודאות שעוזרת לו להיות אמיץ, פתוח ונוטל יומרות.

שחוشبם על החגדה הזאת, קל לראות מזוע השטן תוקף כל מי שמנגן מידח מסויימת של ביטחון.

אנשים שהיו קורבן לחתעלות, שניחו או ננטשו, הם בדרך כלל אנשים חסרי ביטחון. כפי שאמרתי, אנשים כאלה פועלים מתוך בושה וlashma, וסובלים מדמיון עצמי נזוק במיוחד.

השטן תוקף את תחושת הביטחון האישית שלנו בכל דרך אפשרית, ובעיקר בשנות הילדות, כשהאנחנו רכים ופגיעים - לפעמים עזים לפני הילידה. חמטריה החספית שלו היא להרוויל כל אדם וכל אדם. והוא תוקף את תחושת הביטחון שלנו ממשום שהוא לא בטוח אף פעם לא יעשה משהו

שיקדם את ענייני מלכות השמים או יחבב במלכות השטן. אדם כזה לא מלא את הייעוד שיש לאלהים עמו.

תסמנות הנסיון

השטן אכן רוצה שתגשים את הייעוד שיש לאלהים עבורה, משום שכך תתרום לתבוסה שלו עצמו. כל עוד הוא גורם לכך לא חשוב ולהאמין שאין מສוגל, לא תנסה לעשות משהו בעל ערך. וגם אם תנסה, הפחד שלך מפני הנסיון יבטיח את התבוסה. וחרי בשל חוסר הביטחון שלך זה מה שסימלא ציפיות לו מראש. מעגל זה נקרא לפעמים "תסמנות הנסיון". לא משנה אילו תומניות נפלאות יש לאלהים עבורה, אתה חייב לדעת דבר אחד: יכולת של אלוהים להוציא לפועל את רצונו בחיק תלויה באמונה שלך בו ובՁבריו. אם אתה באמת רוצה להצליח ולהיות מאושר, عليك להאמין שלאלוהים יש תומנית עבורה. הוא יודע שדברים טובים יתרחשו בחיקך, בתנאי שתבטח בו.

השטן רוצה שאתה ואני נרגיש רע לגבי עצמנו. הוא רוצה לערער ליל את ביטחוננו העצמי. אבל יש בפי חזשות טובות: אנחנו לא צריכים לבטווח בעצמנו - אנחנו צריכים לבטווח בישוענו.

אני בטוחה בעצמי רק משום שאינו יודעת שהמשיח שוכן بي, שהוא נמצא לצידי תמיד וможן לעזור לי בכל מה שאעשה למעןו. מאמין חסר כל ביטחון דומה למוטס סילון שחונה על המסלול, כשמכליו ריקים מזלק. המוטס נראה נחדר, אבל אין לו כל כוח שייניע אותו מבפנים. עם ישוע בקרבנו יש לנו כוח לעשות דברים שלעולם לא היינו יכולים לעשותם בנסיבות עצמן. ישוע מטה בוגל החולשות וחוסר יכולת שלנו, והוא רוצה להעניק לנו את כוחו ואת יכולת שלו בתנאי שנבטו (נאמין) בו. בברורת יהנן ט"ו 5 זיבר ישוע על עיקרונו מאד חשוב, "בלעדי איןכם יכולים לעשות דבר". ברגע שתפנים את האמת הזאת תוכל לענות על שקריו של השטן, האומר לך, "כל מה שתעשה לא יצליח" בהצהרות כמו, "אולי, אבל ישוע, שוכן

בתוכי, כן יצליח, שכן אני נשען עליו, לא על עצמי. הוא יעוז לי להצלחה בכל מה שאנitch עליו את ידי" (יהוש' א' 2).

ואם האויב אומר לך, "לא תצליח לעשות את זה כי שאין טעם שתנסה. רק תוכל שוב, בדיק כמו שקרה לך עד עכשיו", התשובה לכך יכולה להיות, "నכון שבלי ישוע אני לא מסוגל לעשות דבר. אבל איתך ובו אני יכול לעשות את כל מה שאני צריך לעשות" (פיל' ד' 13).

בכל פעם שהחטאנו יזכיר לך את עברך, חזרה לו אתה את מה שמצופה לו בעתיד. אם תקרא את הכתובים מהתחלת ועד הסוף, תראה שעתינו של השטן מאד ברור. האמת היא שהוא כבר חובש. ישוע ניצח אותו על הצלב, ואחר כך אףיו חציג לראותו את הרשות והשראות שסרות למורתו של השטן (קורל' ב' 15).

שטן עובד על זמן שאול, והוא יודע את זה טוב יותר מכל אחד אחר. הכוח היחיד שיש לו עליינו נובע מוחסכנות שאנחנו נותנים לו כשאנחנו מאמינים לשקרים.

זכור, החטא הוא אבי השקר! (יוח' ח' 44).

ב'ITCHON שקר'

قولם מדברים על ביטחון. סמינרים בנושא נפתחים חדשנות לבקרים, חן בעולם החילוני וחן בקרב המאמינים. כאשרנחים מדברים על ביטחון הם בדרך כלל מתכוונים לביטחון עצמו, משומש שאנחנו יודעים שעליינו להרגיש טוב עם עצמנו כדי שנוכל להגיע להישגים. לימדו אותנו של כל בני האדם זוקקים להאמין בעצםם במידה מסוימת. אבל זהוי טעות.

האמת היא שאיננו צריכים להאמין בעצמן - אנחנו צריכים להאמין בישוע השוכן בתוכנו. אסור לנו להאמין שיש לנו יכולת לשחי בעלינו. לשאול השליח אמר שאל לנו לבטוחبشر (פיל' ג' 3), הוא התכוון בבדיקה לך - שלא נבטיח בעצמנו, בבשרנו, או בכלל בדבר שאנחנו יכולים לעשות בלי ישוע.

איןנו צריכים לבטווח בעצמנו. אנחנו צריכים לבטווח באלהים! אנשים רבים עוסקים כל חייהם בטיפוס בסולם ההצלחה, וכשהם מגיעים אל ראשו הם מגלים שהסלום מוגבל, שהוא בעצם אינו עומד בזכות עצמו אלא נשען על קיר של בניין. אחרים נאבקים, מנסים לעשות דברים שיגרמו להם לבטווח בעצם, אבל אז הם מגלים שהם חווורים שוב ושוב על אותן טעויות. כל הניסיונות האלה מביאים אותה תוצאה: ריקנות ואומללות.

מצאת שאפשר לחלק את רוב האנשים לשני סוגים: 1) אלה שאף פעם אינם משיגים דבר, ולא משנה כמה קשה הם מנטסים. בסופו של דבר הם שונאים את עצם על חוטר החישגים שלהם. 2) אלה שניהנו בכישוריים טבעיות שמאפשרים לחט להגעה רחוק. הם לוקחים לעצם את הכבוד על החישגים האלה, ומתמלאים גאותה. בעיניו של אלהים, שני הסוגים נחשים לכישלון. המצליח היחיד בעיניו אלהים הוא אדם שיודיע שהוא עצמו אינו שווה דבר, אבל הוא שווה הכל במשיח. גאוות והחרברבות שלנו צריכות להיות ממוקדות בישוע. הוא לבזו צריך לקבל את כל הכבוד והשבח על כל החישגים שנגע אליו.

לכל אדם יש מידת מסויימת של ביטחון (אמונה). המתובים מדברים על כך באיגרת לרומים ייב. 3. כל אחד מאיתנו נולד עם מידת מסויימת של אמונה. השאלה היא במה אנחנו מאמינים. יש המאמינים בעצם, אחרים מאמינים בזולת, יש כאלה שמאמינים בחפצים ורפו - וישם אלה שמאמנים באלהים.

אל תהיה טרוד בעצמך, בחולשותיך או במעלותיך. חסר את העיניים שלך מעצמך ושאoton לאלהים. כשאתה חלש, הוא יכול לחזק אותך. אם יש לך מעלות מסוימות, הרי שעלייך לזכור אותן לזכותך. הוא זה שהעניק לך אותן. כך שבכל מקרה, העיניים שלך צריכות להיות נשואות אליו ולא ממוקדות בעצמך.

בלי ביטחון אמיתי (בישוע) רק תלך ותסתבך. הנה רשימה חלקית:

- לעולם לא תממש את הפוטנציאל המלא שלו במשיח (חרחבותי על כך מוקדם יותר).
 - חפץ ישלוט בחיך.
 - לעולם לא תצע את טעם של אוישר אמיתי, סיפוק וחנאה.
 - תשעיב את רוח הקודש, שנשלח לבצע את תוכניתו של אלוהים בחיך, אבל הוא לא יוכל לעשות זאת זה ללא שיתוף פעולה מעידך.
 - גפתה בחיך אין ספור דלות ליסורים, שנה עצמית, הרשעת, פחד מפני דחיה, פחד מפני טויות, יראת אדם, רזיפה אחר שלמות, רצון למצוא חן בעיני בני אדם (שימנע מכך את האפשרות למצוא חן בעיני אלוהים), שליטה ותמרון של אחרים, וכו'.
 - נאבד את יכולת להיות מי שאתה, אדם בזכות עצמן.
- אני רוצה להזכיר עכשו על הבעה האחורה שפירטו. כבר התייחסתי לבויות האחירות במידה זו או אחרת בחלקו הראשון של הספר, אבל בעיה זו חשובה במיוחד, והיא ראוייה לדין מפורט יותר.

הזכות והביטחון להיות אדם בזכות עצמו

באיגרת הראשונה לקורינטים ג' 16-17 שאל מלמד שככלנו מרכיבים את היכל אלוהים, וכך עס זאת לכל אחד מאיתנו בנפרד יש זהות משלה, יכולה לפעול בזו. באיגרת לרומים י"ב 4-6 שאל אומר שבאות הזברים האלה, בכך מעט שונה. מאוד חשוב שבניtin את האמת הזאת, כי כשאנו מנסים להיות מישחו אחר, מישחו שלא נעדנו להיות, אנחנו מאמלים את עצמנו ומחבלים בעוצמת פועלתו של אלוהים בcheinנו.

כלנו יודעים שאין בעולם שני אנשים זחים כלל. מה לא בסזר בזה? שום דבר! אלוהים ידע מזמן הוא ברוא כל אחד מאיתנו בוצרה מעט שונה. אילו רצתה שככלנו נחיה זחים, הוא היה יכול לעשות זאת זה בקלות רבה. אבל היחוז של כל אחד מאיתנו חשוב לו, עד כדי כך שהוא טרח לתת כל אחד מאיתנו טביעות אצבע שונות!

אין כל רע בשוני בינוינו. כך תימנע אלוהים את פני הדברים! ככלנו לוחמים חלק בתוכנית אחת, תוכניתו של אלוהים. עם זאת, לכל אחד מאייתנו יש תפkick שונח, משומש שלאחד מאייתנו הוא יחיד ומיעוד. כל אחד מאייתנו הוא אדם בזמות עצמו, בעל תוכנות שמייחדות רק אותו. במשמעותם חשבתי שנייה אני שונה - אבל היום אני יודעת שאני מייחדת! יש הבדל גדול בין השניים. אם אני שונה מאחרים, פירוש הדבר שיש בי משחו משובש, משחו שלא יצא כמו שהיה צריך לצאת. אבל אם אני מייחדת, פירוש הדבר שאין עוד אדם כמווני, ושלכן יש לי ערך יהודי ממשי. גם אתה צריך להאמין שאתה יחיד, מייחד ויקר ערך.

אל תנסה להיות מישהו אחר

אחד הדברים הייחודיים לי הוא הקול שלי. לרוב הנשים יש קול רך, מתוק. הקול שלי הוא עמוק. לא אהבת קורה שאנשים שאינם מכירים אותי מתקשרים אליוינו, וכשאני עונה הם חושבים שאני דיבר. לא תמיד היה לי נוח עם התוכנה הייחודית הזאת. האמת היא שהיא עירעה את הביטחון שלי. חשבתי שהקהל שלי הוא מוזר ומשונח! כשאלהחים קרא לי למדץ את דבריו, והבנתי שיום יבוא ואעמדו בפני קhalb רב שישמע אותו דרך מרכות חガרת, נכנסתי לחדרה! חיכיתי בטוחה שיזהו אותו מושום שאני נשמעת כל כך שונה ממה שחשבתי שאשה צריכה להשמע. השוויתי את עצמי למה שביעני נתפס כנורמלי.

האם השווית את עצמך אי פעם למישחו אחריו איך הרגשת בשעשיות את זה?

אנחנו לא צריכים לחשות את עצמנו לאחרים, אלא לראות בישוע את הדוגמה שלנו, ולשקף את הנוכחות והאישיות של האלהים השוכן בנו. ליחולם יש פנים רבות. אלהים דומה במובן זה ליחולם. כל אחד מאייתנו מייצג פן כזה או אחר שלו. הוא יצק חלק מאישיותו בכל אחד מאייתנו, וביחד אנחנו מוחווים את גופו. איך חיינו נראים אילו הגוף שלנו

היה בניו כלו רק מאוזניים, פיות, זרעות ורגליים? לא הייתה לנו כל בעיה לדבר, לשם, למחזיק ולכלת, אבל איך היינו עושים את כל שאר הפעילויות? איזה אי סדר היה נוצר אילו ברא אלוהים את כל בני האדם זמינים?

למה אנחנו מנסים להיות כמו אחרים, במקום ליהנות ממי שאנו? מושם שאנו מאמינים לשקריו של השטן. אנחנו מאמינים לו עד שאנו שומעים את האמת של דבר אלוהים, ואמת זו משחררת אותנו. אפסו של אלוהים לא יעזור לך להפוך לאדם אחר. אלוהים ברא אותך כדי שתחיה אתה עצמן - ח"א אתה" הטוב ביותר שאתה יכול להיות! אך אין כל טעם שתנסה להיות מישחו אחר. זה כי טעות, מושם שבדרך כלל, האדם שאתה מנשך להידמות לו, זה ש"חכל עצמו בסדר גמור", הוא לא בזיהוק מה שאתה חושב. הנה כמה דוגמאות:

דוגמה ראשונה

בשלב מסוים החלטתי שאשתו של רועה הקהילה שלי היא "האשה האידיאלית". היא אשה מטופחת, שברירית, חמودה, בלונדינית, מדברת ברכות, עדינה וسوفעת חסד. אני, לעומתה, עם הקול העמוק והאישיות הישירה שלי, לא נראה לי כמו אשה מטופחת, עדינה או חסודה. ניסיתי להיות זאת, אבל לשוא. ניסיתי להנמק את קולי ולשנות את טון הדיבור שלי כדי להישמע "נעשית" יותר, אבל נשמעתי מאוד מזופפת.

מאוד התקשתי לחסתור עם אשתו של רועה הקהילה. מאד רצינו ואפלו ניסינו להיות חברות, אבל זה לא הצליח. לבסוף שוחחנו על כך, ולפתע הבנו שאני לא נהנית בחברותה מושם שעצם הנוכחות שלה הפעילה עלי לחץ להיות כמוותה. כמה נזHAMותי שגאליתי שהשתן מכיר לה את אותו שקר שאני كنتי בקהלות. היא ניסתה בכל כוחה להיות כמווני! היא ניסתה להיות פהות שברירית ויזומר תקיפה. היא רצתה להתמודד עם אנשים ועם מעצים בכוחה ישירה יותר. אין כל פלא שלא חסתדרנו - כל אחת נכנסה לחץ במחיצת השניה!

זכור, אלוהים אסר עליינו לחמוד (שמות כ' 14) - ואיסור זה חל גם לגבי תוכנותיו של אדם אחר.

דוגמה שנייה

השכחה שלי הייתה בחרורה מתוקה ומאוז כישרונית. היא תפרת, גיזלה גינט ירך לתפארת, פרטה על גיטרה ושרה, עסקה באמנות רב תחומיות ובמלאת יד, ציירה על קירות, חיברה שירים - בקיצור, כל הדברים שאני לא מסוגלת לעשות. היו שטמי לא חשבתי שאני "שונה", לא הערכתי את הנסיבות שאני ניחנתי בהם. חשבתי כל הזמן על הנסיבות שאין לי ועל כל הדברים שאני לא מסוגלת לעשות.

אלוהים קרא לי ללמד את דברו, ولكن החנהות שלי היו שונות מآلלה של נשים רבות שהכרתי. רוב הנשים נרשמו לקורסים של עיצוב פנים בזמן שאני נשארתי בבית והופלلتני. הייתה מאוד רצינית לגבי כל דבר שעשית. התהוושה שלי הייתה שימושו מאוד בלבד בקורס בקרבי. כשנשים אחרות בילו ונחנו, אני השוויתי את עצמי אליהן והרגשתי שימושו לא בסדר עצמו. תחושה זו עזת מטעורה אצל אנשים שמנעים על ידי בושה, אנשים חסרי ביטחון במה שהם עושים.

הייתי צריכה ללמידה להירגע, לצאת קצת מהלובד הזה וליהנות, אבל כל אותה תקופה עשה אלוהים עבודה חשובה בקרבי. הוא פקט את עיני וגורם לי לראות באיזו מסבוכת חיים אנשים רבים. אלוהים קרא לי לעזר להם לצאת מהלובד הזה, זו עצות דברו. אלוהים רצתה שארגי שארם את חומרת

הבעיות של אנשים אחרים, שחוורה זו תשפייע עלי. היה זה תקופת המתנה שנמשכה כשנה ובמהלכה אלוהים לא השתמש بي. הוא הכנין אותי, עוזר לי לגוזל ולהתגבר. באותו שנה החלמתי שהגיעה השעה שאחיה "אsha רגילה". קניתי ממון תפירה ונרשמתי לשיעורי תפירה. שנאתי כל רגע, אבל חכרחותי את עצמי להמשיך. לא חטפיני בתפירה. אם אין לנו מישון מטבחים מטויים, אנחנו פשוט לא טובים בו. התפירה הייתה מאבק אדיר עברוי! טעיתי שוב ושוב, והטעויות האלה

רק חרוו את ההרגשה שלי לגבי עצמי. בסופו של דבר תפרתי כמה פריטי לבוש לבני משפחתי, והם לבשו אותם בחוסר ברירה.

חוץ מזה החלטתי לגדל עגבנייה ולשמר אותן. העגניות שגדלו בגינה שלי נראה טוב. חן חבישלו וחיו מוכנות לקטיף, אבל ביןليلת עלה עליהם גל של תולעים, שאכלו וחרורו אותן! אבל אני היתי נחושה בדעתית לשמר עגניות. מילא כבר קניתי את כל החזון חזוש למלאה. נסעתני לשוק האיריים וקניתי כמה ארוגי עגניות! עבדתי והזעתי, הוזעתי ויגעתי, עד שהכנסתי את כל העגניות לצנצנות! שטאתי כל רגע, אבל חשבתי שכך אני מוכיחה לכל העולם שאני רגילה ונורמלית.

דרך החוויות המכאיות האלח למזרתי שאימלתי את עצמי, ואלהוים לא יעזר לי לעשות דברים שהוא לא ברא אותו לשם. הוא לא רוצה שאחיה מישחי אחרת - אלא שאחיה אני עצמי. וכך זה צריך להיות גם איתך.

הִיְה אַתָּה עָצָמָן!

יש לך זכות להיות אתה עצמן! אל תניח לשטן לגוזל ממך את הזכות הזאת!

אם אחד ממכם מבהיר באישיותו את תכונתו של אלוהים או את פרי הרוח, סביר להניח שתרצה ללקת בעקבותיו. שאל הנחה את המאמינים בקורסינו לכת בעקבותיו, כשם שהוא הלך בעקבות המשיח (קוריאי י"א 1). אבל יש הבדל עצום בין הילכה בעקבותיו של מישחו לבין תנסיוון לחיות כמוו.

חשוב על כך: אם אתה מקבל את העובדה שלא נבראת כמו כל אדם אחר, שאתה ייחיד ומיעוז? אם אתה נהנה מהיחודות שלך, או שאתה נאבק בעצמך כמו שעשיתני אני?

אנשים רבים נאבקים עם עצמם, משווים את עצמם לכל מי שחם מכיריהם, ומוחשים ביקורת קשה על עצמם או על האדם الآخر. בסופו של

דבר חם מגיעים למסקנה אחות מן השתיים: או שhem צריכים לחשתנות
ולחיות כמו الآחרים, או שהאחרים צריכים לחשתנות ולהיות כמוותם.
שקרים!

איש מאייתנו אינו צריך להיות כמו אדם אחר. כל אחד מאייתנו צריך
לשקר באישיותו את הפן של אלוהים שעליו לשקר - פן יחיד ומבודד - כך
שביחד נשים את תוכניתו של אלוהים ונפאר אותו.

12

סליחה

שני מרכיבים חשובים ביותר בירופי חרגשות חט סליחה לאנשים שפגעו בנו וחטאנו כלפיו, וקיבלה סליחה על טעויות שעשינו ועל חטאיהם שחתאנו. הסליחה היא מתנה שנייה למי שאינו ראוי לה.

אלוהים מעניק לנו את מתנה הסליחה כדי שתחליך הסליחה בחינו יתחיל. כשאנטו מתוודים על חטאינו, הוא סולח לנו עליהם, מרחיק אותם מאיינו קrhoק מזורה ממערוב ואינו זוכר אותם עוד (יוח"א א' 9 ; תחלי ק"ג 12 ; עבר' י' 17). אבל בכך לא נגמר החHALיך. כדי להפיך תועלת מהסליחה הזאת, علينا להאמין שקיבלו אותה.

לפני שנים רבות, לאחר שפתחתי את לבי לשוע והתחלתי לעבוד על מערכת היחסים שלי אליו, התהננתי כלليلת שהוא יסלח לי על חטאיי העבר שלי. באחד הערבים קרעתה על ברכי ידי מיטתי, ושמעתה את אלוהים אומר לי, "גוייס, סלחתי לך כבר בפעם הראשונה שבקשות, אבל את לא קיבלת את המתנה חזאת משום שלא סלחת לעצמך".

האם קיבלת את מתנת הסליחה של אלוהים? אם עדיין לא עשית זאת, ואם אתה מעוניין בכך, בקש מالוחים לסלוח לך על כל חטאיך. אמרו, "אני מקבל את הסליחה שלך, אלוהים, על כך ש_____ (פרט את החטא שחתאת)". יתכן שתתבקש לבטא בקול רם חלק מהטעויות והחטאים שעשית בעבר, אבל לאחר שתעשה את זה תרגיש משוחרר יותר. באחד חיים התפלلت וביקשתי מאלוחים לסלוח לי על כך ש'פייטפסטי את זה" (כך אמרתי לך).

"פייטפסטי מה?" הוא שאל.

"אתה יודעת, אלוהים", עניתי לו, "אתה יודעת טוב מאוד מה עשיתני". הוא ידע כמובן, אבל אני הבנתי שכדי לעזור לעצמי עלי לפרט את החטא שהתוודיתי עליו. אלוחים הראה לי שהלשון היא איבר שmagnum עד לנבי נשמתונו, ושבימולתה לחזיא את כל מה שטמון שם עמוק.

לאחר שתבקש מאלוחים את מתנת הסליחה, האמן לקבלת אותה ואמר בקול רם, "אלוחים, תוזות לישוע אני מקבל את הסליחה שלך על _____ (פרט את החטא שעלי אתה מותוויה). אני סולח לעצמי ומקבל את הסליחה שלך. אני מאמין שהשותת את החטא הזה כליל וחרחקת אותו ממי, אל מקום שלעולם לא יוכל למצוא... כמו שחמזרה רחוק מהמערב. אני מאמין שגם אתה זכרו אותו עוד".

תראה שדיבור בקול רם בדרכך כלל יעזור לך מושם שכן אתה מכיר מחי העמזה שלך ביחס לדבר אלוהים. השטן אינו יכול לקרוא את מחשבותיך, אבל הוא מבין היטב את המיללים שיויצאות מפיך. הכרז נוכח כל השרירות, הרשות ומוסלי חשבות העולם הזה (אפסי ו' 21) שהמשיח שיחרר אותך, ושאתה מתכוון לחשען על שחרורך זה. התכוון למה שאתה אומר!

אם השטן ינסה להזכיר לך את אותו חטא ולגרום לך לחוש אשם בಗלו, חזר על אותה הכרזה ואמר לו, "אלוחים כבר סלח לי על חטא זה! لكن לא אפשר לי ממנו עוד". השטן הוא לגיטט, לכן, אם אתה מעוניין בכך, אתה יכול לציין את התאריך שבו ביקשת סליחה.

אל תקשי לשקריו של השטן ולהאשモתו. لماذا לענות לו!

התוודו איש לפני רעהו

איש מכם אם יסבול, יתפלל. אם שמחה בלבו, ישר שירי הלה,
אם יש חולה בינויכם, יקרא את זקני הקהילה ויתפללו בעדרו במושבם
אותו שמן בשם ח'.

וחטפילת האמונה תושיע את החולה, וה' יקיים אותו. ואם חטא - יטלח
לו.

התוודו על חטאיכם איש לפני רעהו וחתפללו איש בעד רעהו, למען
תירפאו. גודל כוחה של תפילה צדיק בפעולתה.

יעקב ח' 13-16

אני מאמינה שאת הפסוקים האלה אפשר לישם בכל מקרה של מחלוקת -
גופנית, נפשית, רוחנית או רגשית. בפס' 16 נאמר שחייב לריפוי ולשיקום
היא מאד ברורה, "התוודו על חטאיכם איש לפני רעהו".
האם זה אומר שבכל פעע שאחנו חוטאים, علينا להתוודות על כל
באזני אדם אחר? לא! לא לכך המכונה. אנחנו יודעים שישו הוא המכון
הגדול שלנו. אנחנו לא צריכים לכת לאנשים אחרים כדי לקבל את
שליחתו של אלוהים. כך היה נהוג בתקופת התנ"ך, אבל הדברים הם שונים
במסגרת הברית החדשה.

איך علينا לישם את מה שנאמר בפס' 16? אני מאמינה שלא די לדעת
מה נאמר בדבר אלוהים. צריך לדעת גם איך לישם את זה באופן מעשי
בחמי הימים יום. מישחו עלול לדם ולדעת שיש ברשותו תחובות, אבל אם
אינו יודע איך להשתמש בה, היא לא תועיל לו והוא עלול לדם עד מוות.
אנשים רבים יודעים מה נאמר בדבר אלוהים, אבל "MZDMIM UD MOOT"
(חיים בעינוי מתמשץ), משומשאים שאינם יודעים איך לישם בחמי הימים
שלחים את מה שנאמר שם.

אני מאמינה שיש לישם את פס' 16 כך: עלייך לחבון שבני אדם אינם

יכולים למחול על חטאיהם - רק אלוהים יכול לעשות את זה. אבל בני אדם יכולים להזכיר שאלהם סלח לך. בני אדם יכולים להשכים איתך בעניין זה. חם יכולים להתפלל שתהיה מסוגל לקבל את הסליחה (יוח"א ח' 16). ישוע התפלל על הצלב עבור אלה שצלבו אותו ובקש מאביו לשלוח להם. מתי עלייך לישם פסוק זה בחיקך? כשחטאיהם עברו רוזפים אותו. כל עוד תהיה מורעל מבפנים, לא תוכל להשתקם ולהירפא - גופנית, נשית ורוחנית.

כל הדברים שמתחבאים בחושך מ Abedים מוכחים ברגע שמוצאים אותם לאור. אנשים מסתירים כל מיני דברים בגל פחד. השטן תוקף אותנו עם מחשבות כמו, "מה יאמרו עלי אנשים אם ידעו שהייתי קורבן לחתulletot?" "כולם יחשבו שאני נוראי!" "חם ידחו אותי", וכן הלאה. אין סיפור אנשים נינגים אליו לתפילה, ומספרים לי בחשאי, "לא סיירתי על כך לאיש עד היום, אבל אני מרגש שאני חייב לחוץ את זה החוצה. הייתי קורבן לחתulletot". חלקים פרצדים בבלתי נשלט. אבל עם הבכי בא השחרור שהם נזקקו לו נואשות. אנשים פגעים מרגשים בטוחים במחיצתי משום שהם יודעים שגם אני הייתי קורבן לחתulletot קשה.

איןני אומרת שכלי מיהיה קורבן לחתulletot צריך לספר על כך ולבקש שתתפללו לרופאותו. אם אתה טובל מהחשלכות של החתulletot, תן לרווח הקודש לחזריך אותו. הרוח יראה לך אם عليك לספר על כך למשיחו, מתי ולמי. אל תספר על כך בקהלות ראש. אני מציעה שתפנה למאמון בוגר שאתה בטוח בו. אם אתה נשוי ובת הזוג מתואימה לך, שקול את האפשרות לספר לך על כך.

כדי שתדע שכאשר בני הזוג שומעים לראשונה על עבר כה קשה, בדרך כלל מונורר בחם זעם רב על האדם שניצל וחתullen בყירם. לכן, לפני שתספר לה על כך, ודא שרוח הקודש שולט במצבך, ושבת זוגך הפקדידה את עצמה בידיו של אלוהים, שהיא מוכנה לפעול על פי הנחיותיו ולא על טמץ הרגשות שלה.

בת הזוג עשויה לשאול אותך כמה שאלות שאולי יקשו עלייך. עלייך להיות

מוכן לכך. למשל, כשסיפרתי לבעלי שאבי ניכל אותו מינית במשך שנייט, הוא שאל, "האם ניסית לעצור בעדו?" ו"למה לא סיפרת על כך לאיש?". זכר שבת זוג עלולה שלא תחבין את הנسبות והרגשות שלן, ושהיא פשטו זוקחה לששובות. במקרה שלי, ברגע שהסבירתי לבעלי שהחדר שלט בינו, הוא הבין.

החוויות על חטאיהם ושגיאות באזני אחרים, והתפישות שלהם עבוריו, הם כלי רב עצמה שימוש לשחרר אותם מכבלים ומשובד. במשך זמן רב נאבקתי קשות בקנאה שמיילאה אותי, אבל לא רציתי שאיש ידע על כך. לנו לא ביקשתי شيיפלו עבורי. העדפת לי הלחם בקנאה חזאת בכוחות עצמי, אבל לא הצלחתי. לאחר שאלוחים פקח את עיני לאמת הגלומה בפסי 16 בעקב ח', "חוויות על חטאיכם איש לפני רוחוי", הבנתי שיש בחמי תחומיים מסוימים שהזקנים ממנני פשוט משומש השסתורי אוטם והייתי גאה מכך להוציא אותם לאור.

הפחד יכול לגרום לנו להסתיר דברים, אבל גם הגאות יכולה לעשות את זה. החלטתי להשפיל את עצמי ולהחוויות על הקנאה שלי באזני בעלי, והוא התפלל בשביili. מיד אחר כך החל אלוהים לשחרר אותי בתחום זה.

מילה אחרתנה

מילה אחרת לטיכום. לעיתים אנשים מבקשים לחקל על עצם בתהום מסויים, ולשם עושים זאת חט מעבירים את הבעיה למשיחו אחר. אשח אחת שמעה אותו מלמדת על חשיבותה של האמת ועל הבעיה שיכולות להיווצר כמשמעותים אותה. היא נגשה אליו ואמרה לי שמאז ומתמיד לא סבלת אותו, ושאפיקו דיברתו עלי מאחורי הגב. היא ביקשה שאסכל לה, ואני כموון שלחת. היא יצאה ממש נרגשת ושמחה על כך שנפטרה מבעיתה, אבל אני מצאתי את עצמי נאבקת קשות במוחשבות שוננוоро ביעליה. תחיתתי מה היא אמרה עלי מאחורי הגב, עם מי היא דיברה, אם האמינו לממה אמרה עלי וכמה זמן כל זה נמשך.

אייזון, חוכמה ואהבה חן מילוות מפתח בכתובים. אם תקפיד על שלושת אלה, תתקידם במחירות. אדם מלא חוכמה ואהבה יבזוק כל דבר, יפעל על פי חנויותיו של אלוהים וישמור על אייזון.

13

סלח למי שהתעלל בך

רוב האנשים שנפלו קורבן לחתULELOT מתקשים יותר מכל לסלוח לזה
שהתעלל בהם. זהו חלק הקשה ביותר בתהליך הריפוי שלהם. במקרים
רבים שלב זה הוא המכשול האחרון שמנע מהם ריפוי מלא. אנשים שנסגנו
קשות על ידי אחרים יודעים שקל יותר לומר את המילה "סלחתני" מאשר
לסלוח באמת.

הקדשתי זמן רב לתפילה ולימוד הנושא הזה. בקשתי מאלוהים
תשובות מעשיות בעניין. ואני מຕפלת שמה שיש לי לומר לך בעניין זה
יעזר לך, שדברים שאומר יאפשרו לך לחזור עם חפן הזה של הבעיה.
ראשית, אני רוצה להבהיר שהרגשות שלך לא יבריאו במלואם כל עוד
תטפח בלבך מרירות, טינה וחוסר סליחה.

חוסר סליחה הוא רעל!

חוסר סליחה מרעל את האדם, ממלא אותו מרירות.
ואي אפשר להיות מריר ולהשתתקם בו זמני!

אם נפלת קורבן לחתulletות, عليك לבחור. אתה יכול לאפשר לכל פגיעה או בעיה להפוך אותה למיריר, או להפוך אותה לכלי שיביא לך מזור ומרפא. החחלטה בידיך.

איך פגיעה או בעיה יכולות לרפא? אלוהים אינם פוגעים בך, אבל לאחר שנפגעת, הוא יכול להשתמש בפגיעה לטובתך, בתנאי שתבטוח בו. אלוהים יכול להפוך כל טעות לנט!

השטון רוצה להרים אותך, אבל אלוהים יכול לקחת את כל מה שהשטון עושה ולהפיכך תועלת לטובתך. עליך להאמינו בכך, ולא - תאבד. "ולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים", אמר מחבר המזמור (תנחים כ"ז). לאחרונה קיבלתי מכתב מאשה, ובו נאמר, "אני יודעת שאתה אלוהים לא גרים לחתulletות שעברת, אבל אילולא זה קרה, לא הייתה יכולה לעזור לי. בקשה אל תרגישי רע עם מה שעברת, משות שאתה משתמש בכאב שלך כדי לשחרר אחרים מכבליהם".

לפני שנים רבות עמדתי לפני בחירה. יכולתי לשמור על המריונות שלי, על השנהה והرحمים העצמיים שמילאו אותי. יכולתי לחוש עיניות לפוי האנשים שפגעו بي וגם לפני כל מי שחי חיים נורמליים ומהנים, ואף פעם לא נפגע כמווני. אבל יכולתי גם ללבט אחורי אלוהים, לתת לו לרפא אותי ולהשתמש לטובי במה שעברתי. אני מודח לו על חסדו שאיפשר לי לבחור בדרך שלו ולא בו של השטון.

זרמו של אלוהים רצופה סליחה.

בראשית צרכתי כמאmina הבנתי ערבית אחד שלא יוכל להיות מלאה אהבה ושנהה בו זמינות. ביקשתי מאלהים לשלק ממני את השנהה שמילאה אותי זמן כה רב. הרגשתי שהוא מושיט את ידו אל עמי נשמעתי ועוקר משם את השנהה. אחורי אותה חוותה הפסיקתי לשנווא את אבי, אבל המשכתי לחוש עיניות לפיו. הסתיגתי ממנו, לא סבלתי אותו ולא חציחתי לשלוח לו על מה שעולל לי. רציתי להשחרר מכל הרגשות האלה שמילאו אותי, אבל לא ידעתי איך.

המשכתי ללימוד את דבר אלוהים ולחוגות בו, ואלהים לימד אותי דברים רבים. אני רוצה לספר לך מה למדתי במהלך מוחלך אוטן שניים שבחן התקדמתי צעד אחר צעד לרפואה שלמה.

שלבים בדיפוי הרגשות

ראשית, عليك לבחור בדרכו של אלוהים. הוא לא יכפה אותה עלייך. אם אתה רוצה לנחל חי ניצחון וליהנות מרבויות רגשיות, عليك להאמין שדרךם של אלוהים היא הטובה ביותר. גם אם אין מבחן אותה, בחר ללבת בה. זה עובד.

שנית, لماذا חסדו של אלוהים. חסד הוא חוכמת רוח הקודש, שעובד לנו לעשות את רצון אלוהים. יעקב השליך אמר, "ויאולם נוון הוא [אלוהים] יותר חן (חסד)". לכן הכתוב אומר, אלוהים לגלצים הוא ליש ולענווים יתן חן (חסד)..." (יעקב ז' 6).³

אתה עשוי לבחור בסיליחה, ובכל זאת לחמשייך לחיאבק בתסכול משומש אתה מנסה לשלוח במו שלק. عليك לעשות את זה בעזרות כוחו של אלוהים. הנביה זכריה אמר שעליינו לעשות את זה "לא בםיל ולא במו, כי אם ברוחי, אמר ח' צבאות" (זכר' ז' 6). לאחר שתבהיר לשלוח, ותבין שאתה יכול לשלוח בלי עורת אלוהים, התפלל ושחרר את האדם שפגע בך. חזור בkowski רם על התפללה הבאה, "אני סולח ל_____ (שם) על _____ (מה שעשה לך). אני בוחר למכת בזרכיך, ח'. אני אוהב אותך, ואני מפקיד את המצב הזה בידיך. אני מפקיד בידיך גם את החששות שלי, ומאמין שאתה תרפא אותי כליל.. עוזר לי, ח'. רפא אותי מכל הבעיות וחפיגיות שידעתני".

פסקים רבים מבחרים שאלהים מוציא את הצדיק לאור (ישע' נ' 17).

3. חבר האנגלית יכולם להזכיר אצל המחברת סורה של שש קלטות שהנושא שלהן הוא, "חסד, חסד ועוד חסד".

אלוהים הוא זה שיפיצה אותה. הוא הנמול שלך (ישעיהו ל' י). הוא אלוהים צדיק. רק הוא יכול לגמול לך על חocab הרב שידעת, ורק הוא יכול לטפל בכל אויביך האנושיים.

יקני, אל תחנקמו אלא הניחו לועם, כי כתוב, "לי נקם ושלם אמר ה'."

רומי י"ב 19

הרי מקרים אנחנו את מי שאמר, "לי נקם ושלם", וגם "ידין ה' עמו".
אכן נורא לנפול בידי אלוהים חיים!

עבר י' 30-31

אחד האmittות של אלוהים גילח לי בזמן שלמדתי את נושא השליחה
היתה: אנשים פוגעים באנשים אחרים!!
רוב החברים שמתעללים היו בעצם קורבן לחתולות בצורה כזאת או
אחרת. בדרך כלל אנשים שגדלו במשפחות שאין מתפקידן יוצרים אווירה
זומה במשפחה שלהם מקרים.

זופס זה בא לידי ביטוי ברור בחיי. גדלתי במשפחה שלא תיפקדת,
ויצרת אווירה זומה בבית שחכמתי. לא חכרתי כל דרך אחרת. זאת הייתה
התגלות אדירה בשבילי, והיא עזה לי רבות.

אנשים פוגעים פוגעים באנשים אחרים!

אני לא מאמין שבמי הבין מה הוא מעולל לי רגשות. אני מניחה שהו
לא היה מודע לכך שהוא יוצר בעיות שאיאלאץ להתחזק איתן כל חי. הוא
עשה את מה שעושים הרבה אנשים שלא נולזו מחדש - חי חי אונכיות,
סיפק את סטיותיו ואת תאונותיו השטניות, ללא כל קשר לתוצאות מעשי.
אבי היה נחוש בדעתו לקבל את כל מה שרצה, ולא משנה מה זה עשה לי או
לאחרים.

עלינו לזכור את הדברים שאמר ישוע על הצלב, כשהסלב בגל זברים שהוא לא עשה אלא אחרים, כולל אלה שחיו אחראים ישרות לסבל שלו, "אבי, סלח להם כי אינם יודעים מה הם עושים" (لوיקס כ"ג 34).

מאות קל לשפטו, אבל חכמים מבהירים שחשד מנצח ביקורת ומשפט. אינני מתיאמרת לומרשמי מתעלל באחרים אינו אחראי על מעשיהם - כולנו צריכים לשאת באחריות למעשינו. אבל אלוהים גילה לי שחשד פירושו לראות את ה"להמה" שמאחורי ה"מה". חסד וرحمם אינם מתיחסים רק לעול. הם מסתכלים מעבר לו, אל האדם שגרם לעולה - על הידות שלו, על האישיות שלו, על כל חייו. علينا לזכור שאלווהים שונא את החטא אבל אוהב את החוטא.

חיו לי כל כך הרבה פעמים, ולכנן אנשים רבים שפטו וזרעו אותו. אבל ישוע לא דחה אותו אף פעם. הוא גם לא שפט אותו. החטא שלי נשבט מעצם היותו חטא, אבל אלוהים ראה את מה שבלבבי. חטא הוא חטא, והמעשים שלי היו שוגיים, לא משנה מה עמד מאחוריהם. אבל אלוהים ידע שבתור אשח שהתעורר בה במשך 15 שנה בילדותו, فعلתי כאדם פגוע - והוא נהג بي בכפפות של חסד.

ישיעו ניבא שחייבת, לכשיבו, "לא למראה עיניו ישפט ולא למשמע אוזניו יוכיח" (ישע' ו' א').

בדורות של ימי מרבה להראות לאנשים תמונה של טلع. מבחוץ הוא מלוד וקשה, אבל בפנים יש לו מרקם מעניין ויפה. כמשמעותם על הسلح מבחוץ, אישינו מעלה על דעתו שבפנים, מתחת פני החטוף, יש מרקם כל כך מרתק. טلع זה דומה לבני אדם. אלוהים רואה את מה שבתוכנו. הוא רואה את האפשרויות שטמוןות בנו. הוא רואה את מה שמתוחול ב עמוקינו. אנשים רואים את החיצונית שלנו. אם אלוהים לא יאמנו אותנו לראות מעבר למה שעיניים שלנו רואות, נמשיך למתוח ביקורת ולשפט את חזות.

זכור, אנשים פוגעים באנשים אחרים!

14

ברוך אתה אויביך

ואני אומר לכם, אהבו את אויביכם והתפללו בעד רודפיהם.

מתוך ה' 44

ברכו את מקללייכם והתפללו בעד הפוגעים בהם.

לוקס ו' 28

ברכו את רודפיהם, ברכו ואל תקללו.

רומי י"ב 14

כשהחלה לטעוד בשירות אלוהים ולעזר לאולת, שמתי לב שאנשים רבים באמת רוצחים לשלוח למי שפצע בחם, אבל מוזדים שאינם מסוגלים לעשות את זה. התפלلت על כן, ובקשת מהאלים תשובות עבור אונסאים. אלוהים נתן לי את חמסת הבה, "ילצ'י רוצחים לשלוח, אבל הם אינם פועלם על פי מה שנאמר בכתביהם בתחום זה". אלוהים הנחה אותי אל מספר פסוקים שמדוברים על כך שעליינו להתפלל בעד אויבינו ולברכם.

אנשים רבים טוענים שהם סלחו לאויביהם, אבל אינם מוכנים להתפלל עבור אלה שפגעו בהם. יש לדעת שתפילה זאת עשויה לחזור את אותם אנשים בתשובה ולגרום להם להבין עד כמה הם פגעו אחרים. בלי תפילה זאת הם עלולים לחישר בתרמיתם כל חייהם. התפלל שאלהים יברך את אויביך, את אלה שמתעללים בך, בזים לך ומנצחים אותך לרע. איןך אמרו

לחותפל שאלהים יברך את מעשיהם, אלא שיברך את מי שהם.

איש אינו יכול להתברך באמות אם אינו מכיר את ישות. אם נפלת קורבן לחותעלות, ואם אתה מוכן לחותפל עבור אלה שחתעללו בך, תכניס לפועלה את מה שנאמר באיגרת לרומיים י'ב 21, "אל תניח לרע לחותגבר עלייך, אלא חותגבר על הרע בטוב".

בקש מאלהים שינח בחסד עם אלה שחתעללו בך, לא במשפט. זכור שם תפניין חסד, תקצור חסד (גलטי ו' 7). כדי לסלוח באמות, מאד חשוב שתברך את אויביך ולא תקלל אותם. אחת החגדות של המילכה "לברך" היא לומר דברים טובים על אדם אחר. "לקלל" פירושו לומר עליו דברים רעים.

הלשון וסלהקה

אם פגעו בך, חפיטויו לספר על כך למשחו אחר הוא רב. אם אתה זוקק לעצה של אדם ירא שמיים, חשוב שתספר לו על העול שנעשה לך. כדי להירפא אתה זוקק לתפילה של ניחומים, וחינויו שתספר מה עבר עלייך מיד אחרים. אבל יש חבדל בין זה לבין חנתייה לספר על כך ברבים ולפוגע בשמו של אדם אחר. חתנחות זואות נוגדות את האמור בדבר אלוהים. הכתובים-aosרים עליינו לרכלל, לקלל או לחפיץ סיפוריו שהוא על אדם אחר. במשלו י"ז 9 נאמר, "מכסה פשע מבקש אהבה, ושונה בדבר (מי שחוזר על כך) מפריד אלו" (חבר טוב)".

לעתים קרובות יש לנו מספיק אמונה כדי להירפא מפצעים וכאבים, אבל אינו מציאותיים לחוק אהבה. בගლיטים ח' 6 אומר שאל שאמונה

פועלת ומונעת על ידי האהבה, שכן "על רוב פשעים תכלה אהבה" (פטר"א ד' 8).

אנחנו יכולים לספר לאלהים על מה שעוללו לנו. אנחנו יכולים אפילו לשוחח על כך עם אלה שצרכיהם לדעת את זה כדי לעזור לנו. אבל אם אנחנו רוצחים לשלוח ולחחלים מאותם פצעים, איןנו יכולים לדבר בקלות ראש על החתעלות או על האדם שגרם לה. הכתובים מזהירות אותנו מפני דבריהם בטלים (מתי יי"ב 36). אם הדברים שלנו על החתעלות אינם פועלים לקראת מטרת רואיה, علينا לשטוק, ולבטוח שאלהים יגמול לנו על שצייתנו לדברו.

אsha אחחת טירה לי שבולה ניחל רומן עם חברתה הטובה לפני 30 שנה. באחד הימים הוא עזב את הבית, נעלם עם אותן חברותה, והוציא מהבנק את כל חסכונותיהם. היה זה זוג ממשיחי, כך שהניאוף וחוסר הנאמנות היו למורי בלתי צפויים. כולן חווו בחלום כשהשמעו על כך.

האשה הנבוגת חלה לזרב על בעלה וחברותה ועל חיעול שגרמו לה, וזה מבון דבר טבעי בנטיות אלה. אבל גם שלוש שנים אחר כך, אחרי שכבר התגירה מבעלה, אחרי שהוא נשא לאשה את חברתה, היא עדיין לא חתנברחה על הכאב. היא נישאה בשנית לאדם נפלא, שהיה מאוד טוב אליה, ואמרה שהיא רוצה לשכוח את העבר ולהמשיך הלאה, אבל היא לא היתה מסוגלת לעשות את זה.

לאחר ששמעה סדרת קלטות שלי על השימוש שאנו עושים בה פה שלנו ועל כוחן של מילימ, היא הבינה שהוא לא משתקמת משום שהוא לא מפסיק לדבר על מה שעוללו לה. היא חזרה שוב ושוב על הפרטים, ועמדה בזיכרונה את הכאב.

אלוהים הראה לי שיש אנשים המתפללים לרפואה ואפילו אומרים, "אני סולח למי שפגע بي". במקרה זה אלוהים מתחילה לפעול בחיקם לרפאה אותם. אבל הם אינם אפשררים לו לחמץ את תחיליק משום שבכל פעם הם פותחים מחדש את הפצע.

שפצע בגוף מתחילה להירפא, נוצר גל. אבל אם מסירים כל חזון את

קליפת חגלץ, חפצע לא גליז לעולם. הוא אפילו עלול להעלות מוגלה ולהשאיר צלקת. עיקרונו זה תקף גם עם פצעים רגשיים. כאשרנו מדברים על חocab ועל האדם שגרם לו, אנחנו תולשים את הגלץ ללא הרף. אנחנו מותחים שוב ושוב את החפצע, וגורמים לו לדם מחדש.

אחד הדברים המועילים שגילה לי אלוהים הוא שחשלה זורשת מאייתנו לאלו את הלשון. החבר תמיד רוצה "להעלות גורה", לדבר שוב ושוב על מה שקרה, אבל רק אם נסכה על הפשע נוצר פירוט טובים. אם אתה בכל זאת צריך לדבר על הבעה ולהתיעץ עם מישחו, לחתפל או לנתח את מה שקרה, אפשר לעשות את זה בדרך חיובית.

דוגמא: מה נשמע לנו יותר?

"במשך 15 שנה אבי ניצל אותו מינית. אמא שלי ידעה על כך ולא עשתה דברי". או "במשך 15 שנה אבי ניצל אותו מינית. אלוהים מרפא אותו מהחаб חזה. אני מתפללת עבור אבא שלי. אני יודעת שגם הוא נרפא בעבר, והוא נשלט על ידי רוחות רעות. אמא שלי ידעה מה הוא מעולל לי. היא הייתה צריכה לעזור לעוזר לנו, אבל היא היתה משותקת בגל פחד וחוסר ביטחון.

כנראה שלא ידעה איך לטפל במצב, ולכן חזרקה אותו".

אני בטוחה שאתה מסכים איתי שהאפרות השנייה נשמעת אוחבת יותר. מילים בוודאות שנברחות בקפידה יכולות לשנות את הטעם שהחסיפור כולו יותר בפינו. זכרו, אם אתה רוצה לחשתוקם, אל תניח למריות להרעיל אותך. אם אתה מריר, סביר להניח שהמרירות תנboa לידי ביטוי בדברים שאתה אומר. טון הדיבור שלך והmilim שאתה משתמש בהן יכולים ללמד חמון عليك. במתى י"ב 34 אמר ישע, "חן מותך השופע בלב מדבר חפה".

אם אתה רוצה להתגבר על בעיה מסוימת, הפסיק לדבר עליה. המחשבות שלך משפיעות על מה שיוצא מפייך, ומחפה לך משפיע על המחשבות. קשה לנו להפסיק לדבר על נושא מסוים לפחות לא הפסיקנו לחשב עליו. גם קשה להפסיק לחשב על משחו שכל הזמן מדברים עליו.

בחר לעשות מה שאתה יכול לעשות, ואלוהים יעוז לך לעשות את מה שאתה מסוגל לעשות.

זمن מה יהלוף בטרם תצליח לשלוט בלשון שלך. אבל לשם תחילה ציית רוח הקודש ולאיתותים הקלים שלו. אם הרוח יאותת לך לשתקוק, ציית.

בכל פעם שתתנהג כך, תליך החירות שלך ותגצל.

ואל תנסה שחשטן ינסה לפתח אותך בתהום זה. הוא מכיר את כוונת המיללים. המילים הן מילים של כוח ועוצמה! הפה הוא כל יכול לשמש בידי השטן או נגדו. זו הסיבה שעлик לבחור את מיולותיך בקפידה. השטן עלול להשתמש גם בחברים אהובים ובבעלי כוונות טובות כדי להעלות שוב ושוב את בעיותיך. נוג בחוכמה. אל תיפול למלכודות שתפער את פצעיך ותגרום לך לדמס מחדים.

בתחביבתו של אלוהים לשנות את רגשותיך

הרגשות חן גורם עיקרי בתהליכי הריפוי והטיפול. אתה יכול להגיע לכל ההשתנות הנכונות, ובמשך זמן רב לא "לחריגש" שימושו השתנה בכך מאז שהתחלה לצית אלוהים. זהו שלב שתזדקק לאמונה.

עשית את שלך, ועכשו אתה מחהך שאלוהים יעשה את חלקו. חתפקיך של אלוהים הוא לרפא את הרגשות שלך, לגרום לך לחריגש טוב ולא פגוע. רק אלוהים יכול לשנות את הרגשות שיש לך כלפי האדם שפגע לך. רק אלוהים יכול לרפא את ליבך משום שהוא חיו לך באמצעות כוחו של רוח הקודש (בתנאי שנולדות מחדש), ורק הוא יכול לרפא את האדם הפנימי שלך.

מזרע אלוהים גורם לנו לחמותין עם הרפואה שלנו? החמתנה היא החלק הקשה, אבל הדורך שבו אנחנו עושים זאת זה מעמידה על מידות האמונה שלנו באמותיהם. לפי חנامر באיגרת לעברים ו' 12, את הבתוותיו של אלוהים אפשר לרשף רק על ידי אמונה ואורך רוח. ב글מים ח' 5 שאל מבהיר שאנו "על יסוד אמונה, מיהלים לתקווה". כשהאנחנו פועלים בבר,

איןנו צריכים לצפות לתוצאות חיוביות. חזץ שהבשר מתמודד בה עם אלה שפוגעים בנו אף פעם אינה מניבה פרי טוב.

חזץ של אלוהים מניבה פרי טוב, אבל היא פועלת על העיקרון של זרעה, וציפייה בסבלנות עד לקוצר. אנחנו זורעים כשהאננו מציתים לתוכניתו של אלוהים, ובין השאר...

1. בוחרים לשלוח.

2. מחרירים על ידי סליחה את אלה שפוגעו בנו.

3. מתפללים עבור אוביינו.

4. מברכים את אלה שפוגעו בנו.

5. מאמינים שאלווה מרפא את רגשותינו.

6. ממתינים בסבלנות.

שלב החמתנה הוא שלב שבו אנחנו מנצחים במלחמה הרוחנית. החמתנה, שלב שבו אנחנו ממקדים את עינינו באלהים, מפעילה לחץ על כוחות השטן שיוזמו את הבעיה מלכתחילה. הם חיברים לחסיב לנו את השטח שכבשו. כל עוד אנחנו נושאים את עינינו לאלהים, הוא מגרש את האויב מפנינו.

יושב בסטר עליון, אצל שדי יתлонן. אומר לה: "מחטי ומצודתי,
אלוהי אבטח ברוי!"

תהל' צ"א 1-2

קרה את המזמור שלו ותמצא בו הבתוות הנזרחות לגבי תבוסת האויב. אם אתה רוצה שתבטיחות אלה יתקימו בחיך, عليك לעמוד בתנאים שיפורתיים בשני הפסוקים הראשונים.

חנה תיאור של חוויה קשה שעברתני ושבהיר את חנקודה חזאת. אתה לחברותי, אשח שאחבתני, בטחני בה ועורתי לה במצביכם קשים, פגעה بي. היא הפיצה עלי שקרים ועוררה בעיות רבות. אנשים ח halo למתחה עלי ביקורת ולרכל מאחוריו גבי. האשח שהתחילה בזוז הייתה צריכה לדעת שאסור לה לנחוג כך.

אני חושבת שהחוויה הזאת פגעה בי יותר מכל זבר אחר שקרה לי בשניםanes אני עובדת בשירות המשיח, משום שמאחוריה עמדת שותפה לעבודה, אשר שבתוכה ונוורתי בה. ידעת שעל לשלוח לה כדי שלא ארעיל את עצמי ואת העובדה שאני עשו. התחלתי את התהליך בן ששת שלבים. בחרתי לשלוח לה. זה לא היה מאד קשה. אחר כך התפלلت שאלותים ישלח לה, וגם זה לא היה קשה. בשלב השלישי רציתי להתפלל בשכילה, וזה כבר היה קשה יותר. אבל השלב הרביעי, שבו היה עלי לברך אותה ולהפסיק לומר עליה דברים רעים, היה עבורי הקשה מכולם.

על פני השטח נראה שהיא עשתה את מה שעשתה בלי לשאת בתוצאות, בזעם שהרגשות שלי סערו. אבל בסופו של דבר הבנתי שהיא נפלת לתרמיה של השטן, והיא באמת האמונה שהוא עשה את רצון אלוהים כשאמורה עלי את מה שאמרה.

ניסיתי בכל כוחי ליחס את שלב מס' 5, ולהאמין שהרגשות שלי נרפאים, אבל הרגשות שלי כלפי לא השתנו כלל במשך חצי שנה. השלב השני, שלב החמתנה, היה קשה עוד יותר משום שככל אותה תקופה היה עלי להמשיך ולעמוד עם אותה אשה. היא לא התנצלה על מה שעשתה, ואפלו לא עלה על דעתה שhammadsha שעשתה היה שגוי. לעיתים קאבתי כל כך עד שלא חשבתי שאוכל לעמוד בזו!

נងתني לומר לאלהים, "עשית את חלקך. אני מאמין שאתה תנסה את הרגשות שלי". וכך למזרני שعلي להחזיק מעמד ולא לוותר, אחרית התהליך לא יושלם!

וכך חלפה חצי שנה. לעיתים, כשראייני את האשה הזאת, רציתי לחתרפרץ ולומר לה מה בדיק אני חשבת עליה! אבל המשכתי לבקש מאלהים שיעזר לי לשולט בעצמי. תחמוודתני עם כל מיini רגשות במחלך כדי נשנה זאת. לעיתים יכולתי להבין אותה, ולפעמים לא.

באחד מסופי השבוע, במחלך אסיפת קhilah, ידעת שאלותים רזחה שאש אליה, אחבק אותה ואומר לה שאני אוותבת אותה. הבשר שלי עזק. חשבתי לעצמי, "אלוהים אדירים, רק לא זה! אתה בטוח לא מצפה שאגש

אליה. היא זו שצורך לבוא אליו! ומה אם היא תהשוב שאני ניגשת אליה
משמעותי מוזה בטעות?"

רציתי ששחא תיגש אליו ותתנצל, אבל הרגשותי שעלי לגשת אליה. רוח
הקדוש ניסח לחביא אותו אל הברכה של אלוהים האב רצח לחעניך אי.
לעתים קרובות אלוהים מנעה להראות לנו שהוא עומד למרך אותנו, אבל
אנחנו לא נהנים מאותה ברכה ממשום שאנחנו עקשנים מדי ומסרבים
לציתת לו.

לבסוף החלטתי לצעוד לךראתה. שנאתי כל שנייה, אבל החלטתי לציתת
אלוהים. וחנה, כשצדעתי לךראתה היא חלה לצעוד לךראתני. מאוחר
יוטר הבנתי של אלוהים דבר גם אליה על כך.

כשנפגשנו, חיבקתי אותה ואמרתי, "אני אוהבת אותך". גם היא עשתה
את זה, וכך נגמר הseipor. היא לא חתנצה בפני, ואפילו לא זיברה על מה
שקרה. אבל לאחר שציתתי אלוהים, הוא שבר את העול שכבל אותו. מכל
זהה נגע לי, התקנית הסתיממה, ברובה בכל אופן. מדי פעם עדין חשתי
צביות כאב, בעicker כשראית את האשא, או שימושו הזכיר את שמה
בנוכחותי, אבל חעינוי הרגשי נגמר.

עצמי לך היא: ציתת אלוהים ולך בזרמיו!

לפעמים זה יהיה לך קשה, אבל קשה עוד יותר להישאר כבול.
זכרו תמיד את החזרה ההבא. היא אחד הדברים החביבים עלי מבי
אליה של אלוהים לימד אותי:

אומנם כואב להשתחרר, אבל כואב עוד יותר להישאר כבול.

15

קומה

בכל פעם שימושו פוגע בך, מתעורריך בך התהותה שאותו אדם חייב לך. וכשהאתה פוגע במישחו, אתה מרגיש שאתה צריך לפצות אותו בדרך כלשחי. עול וחתולות יוצרים במיומן הרוחני "חוב שלא שולם". "חובות" אלה משאירים את רישוםם במחשבות וברגשות שלנו. אם לא תטפל בהם הם יצטברו ויעשו כבדים, והם עלולים ליצור בעיות גופניות ונפשיות. ישע לימד את תלמידיו לחטא לאל, "ומחה לנע על חובותינו, כאשר מחלנו גם אנחנו לחיבינו" (מתי יי' 12. דליטש). הוא דבר על כך שעליינו לבקש מאלוחים שישלח לנו על חטאינו, אבל הוא דבר עליהם על "חובות". ישע אמר שאלוחים ישלח לנו על חובותינו - יפטור אותנו מהם וישחרר אותנו. אלוהים יתנהג איתנו כאילו שמעולם לא חיינו חייבים לו דבר. הוא גם ציווה עליינו לחתנוגך כדי אלה שחיבבים לנו. אני יודעת שזה לא נשמע פשוט, אבל הרבה יותר קשה לשנוא מישחו ולבודז חיות שלמים בניסיון לגבות חוב שאולי לא יפרע לעולם.

חכטובים אומרים של אלוהים יפץ אתנו על העולות שנגרמו לנו. האמת היא שלא כל כך שמתי לב לנושא זהה עד שלפני מספר שנים ישתי למדוד לעומק את נושא חסליח וחותטור מחובות. חכטובים מלמדים של אלוהים עצמו יפץ אותנו וישלם לנו את מה שמנגע לנו!

הנה כמה פטוקים שכדי לזכור בעניין זה:

תחת בושתכם [אלוהים יtan לכם] משנה (פיצוי כפול), וכלימה ירונו חלקם. לכן בארץ משנה יירשו (כפלים ממה שנלקח מהם), שמחת עולם תהיה להם.

כי אני ה' אוהב משפט, שונא גזל בעולה, ונתתי פועלותם באמת, וברית עולם אכרות להם.

ושע' ס"א 7-8

במספר מקומות אלוהים אומר שהוא אלוהי נקם ושילם. רוח הקדש השתמש רבות במה שנאמר בישעיו מ"ט 4 כדי לרפא ATI בתחום זה: ואני אמרתי, "לרייך יגעתי, לחווה והבל כוחי כייתי. אכן משפטיך את ה' ופועליך את אלהי".

אין ספק רבות יגעתי לרייך. המילה "LERİEK" פירושה לשווה, ללא כל תועלת. אם יגעת לרייך? האם מאמין לא חווילו? האם אתה מותש גופנית, נפשית ורגשית מחניותונות שלך לנוקוט בכל אלה שפצעו לך? חנקמה היא חזוך שלנו לנשות ולהשב לאנשים שפצעו בנו כגמולם. חבעיה היא שחנקמה היא חסרת כל תועלת. היא אינה מתקנתת את העול ולאינה מפיגעה את החאב. היא רק מעצימה אותו.

פעמים רבות, אלה שאת שונא ומקש להתנקם בהם מבליטים בינוינו בינוינו, ואפילו אין יודעים איך אתה מרגיש. סגן יקר שכמון, חיגיינה חוותה היא לרייך. כמו שנאמר בפסוק חניל, את כוחי כיליתי על ענייני חבל. כל חמאמצים שלי היו לשווה, עד שלמדתי לשאת את ענייני לאלהים ולמתן לו לנוקם ולשלם.

אם אתה נפגע במחלה העבודה שלך למען אלוהים, הוא יגמול לך על כך. הוא יפיצה אותך. אלוהים הוא שמשלם את שכרנו (ברא"ת י"ז), והוא גם גומל לנו בכל מיני דברים מיוחדים שהוא עושה לנו. למשל, כשהוא מלא אותנו בשמחה מפוארת ועצומה מפליג (פטריא א' 8). הוא נותן לנו את שלומו, הנשגב מכל סכל (פיל' ז'). הוא בירך אותנו במידה כזו שלפעמים אני מתבקש להאמין שזאת באמת אני שמרגישה כל כך טוב וווחה לכל כך הרבה ברבות.

במשך זמן רב חתיכתי מלאה שנה ועוינות. הייתה לי מרירה ומלאת רחמים עצימים. שפכתי את החום שלי על כל מי שהיה בסביבה, ובמיוחד על אלה שככל כך ביקשו לאהוב אותי.

זכור שמה שמלא אותך, הוא גם מה שמצוין אותך. אם אתה מלא כאס, מרירות ועוינות, אתה מרעלן מערכות יחסים אחרות, אבל גם את עצמו. מה שקיים לך נשפק החוצה! זה בא לידי ביטוי בשיחות שלך, בגישה שלך, אפילו בשפת הגוף ובطن הדיבור שלך.

אם אתה מלא מחשבות אריסיות, אם הגישה שלך אристית, לא תוכל למנוע מהן להשפיע על כל התחומים בחיך. מוטב שתפקיד בידיו של אלוהים את כל עניין גביה החובות. הוא היחיד שיכל לעשות את המלאכה הזאת כהלכה. ישركו עם דרכיו, והוא יגבה את חותמך וישלם לך על כל מה שכابت ואיבצת בעבר. האמת היא שנחדר לראות איך אלוהים עשה את זה.

אני מוכן, אבל איך?

ערוך רשימה של כל החובות שלך ושל כל אלה שאתה חייבים לך משחו. אני מתוכננת לחובות רוחניים, לא כספיים. אחר כך מתח קו על כל אחד מהם וכתוב: "בוטלי!" אמר בקול רם, "איש אינו חייב לי דבר, ואני איני חייב דבר לאיש. אני מבטל את כל החובות ומפרקן אותך בידיו של יושע. עבשו. הוא זה שחייב לשלם לי את מה שגיע לו".

אם פגעת במישחו, אתה יכול לומר לו שאתה מצטער, ולבקש את סליחתו. אל תבוזז את כל חיקך בניסיון לפצות אחרים על מה שעוללה להם. זה חסר כל טעם. רק אליהם יכול לפצות אותם. הנה זוגמה מעשית, בזמן שגידלתי את ילי, הייתה נטענה לשינויים חזים במצב הרוח, כתוצאה מהחטעלוות שערתני. היה שפגעתה כל כך קשה, והיות שעדיין לא הכרתית את דרכיו של אלוהים, פגעתה בילוי. צרחות עלייהם המונן. הייתה מוג רע - ולא היה בי טיפה של סבלנות. היה מאוד קשה להסתדר איתני, ובلتיא אפשרי לספק אותו.

חווקים שחוקקתי בבית היו רבים. אהבתני וקיבלתני אותם כל עוד הם ציינו לחוקים, ויצאתி מדעתני בשלא עשו את זה. לא היה בי כל חסוז. לא ידעתי אז שאני מתנהגת אתם בדיקוק כמו שהיתה נועגת איתי בילדותי. האמת היא שתפעעה זו אופיינית מאוד לכל מי שהטעלו בו בילוזו.

כתוצאה משנים רבות של חיים בשדה הקרב התעוררו אי אילו בעיות עםبني הבכור, שהיה חסר ביטחון ומעורער. רבנו ללא הפסקה, ובאופן כללי לא הסתירנו זה עם זה. כМОון שלאחר שנטבלתי ברוח הקודש ולמדתי את דבר אלוהים, רציתי לתקן את הנזק שנגרם. רציתי לפצות את בני על הדרך שבה חתנהגתי. רציתי לשלם לו על הכאב שהשבתי לו.

אבל איך עושים את זה? התנצלתי, ומה אחר כך? ממש זמן מה השבתי שעלי לתמת לו כל מה שהוא רוצה. אחרי הכל, אני חייבת לו. לבני הבכור יש אישיות מאוד חזקה, ובאותם ימים הוא לא האמין באלהים ולא חלך בדרכיו. מחר מאוד הוא למד איך לגורם לי להרגיש אשמה. הוא הפעיל עלי אין ספור מניפולציות רגשיות, שלט בי, וניסח לנצל את מערכת היחסים החדשה שלי עם אלוהים ל佗ולתו.

באחד הימים, כשניסיתי להוכיח אותו על מהهو שעשה, הוא אמר, "לא הייתה מתחנגן לך איילו התייחסת אליו יפה מלמתקילה". התגובה שלי הייתה מאוד "נוורמלית" לאותה תקופה. חלכתי לחדר אחר וחרגשתי מאוד רע עט עצמי. אבל באותו יום חווית אלוהים משחו חדש. הוא אמר, "ג'ויס, הבן. שכך יכול להחטמודך עם חבעיות שלו בדיקוק כמו שתוכל לעשות את זה."

פגעת בו מושם שימושו פגע בכך. את מצטערת על כך, חורת על כך בתשובה, ואני יכול להשות עוד זבר בקשר לכך. איך יכולה לבזבוז את כל חייך בניסיון לשנות את מה שכבר נעשה. אני אעזר לו אם הוא יאפשר לי לעשות את זה".

ידעתי באותו רגע שעלי לומר לבני את מה שאמר לי אלוהים. עשית את זה, וחאלתני שלא אנסה עוד לפצות אותו על מה שקרה. חסנים הבאות לא היו קלות עבורי, אבל בסופו של דבר הוא החליט להיות רציני עם אלוהים, ועלה על דרכך מחדש שהביאה לו שיקום ובגרות. חיים הוא אחד העובדים המצילים ביותר בארגון שלנו, וגם אחד מחברי הקרובים, מעבר לכך שהוא בני ושותף לעובדה במשיח.

אני מודצת אותך לבדוק את התהומות הזה בחיך ולאפשר לאלהים לפצות אותך. הוגМОל שתתקבל מיוזו הוא רב. שמזובר באלהים, תמיד יש לחמות זמן מה, אבל אם תקפיד לעשות את מה שאלהים מבקש מכך, הדבר שאתה מיהיל לו בוא יבוא. קרוב לוודאי שתטעה בדרכך. כזו יקרה, חזרה בתשובה והמשך הלאה.

שתינווק לומד ללכת, והוא נופל מדי פעם. אבל הוא Km על רגליו ומתחילה מחדש לעבר היעד שהחביב לעצמו. בוא אל ישוע כמו ילך קטן. הוא מושיט לך את זרועותיו - לך לקראותנו. גם אם טיפול פעמים רבות, קום והמשך ללכת.

לקראת סיום פרק זה אני רוצה להציג עוד נקודה: אנחנו לא רק מנסים לנוקם באנשים על הכאב שהסבירו לנו. לעיתים אנחנו משליכים את הכאב שלנו על אחרים, שלא עושים לנו כל עול ושאין להם כל חלק בכאב שנגרם לנו.

במשך שנים ניסיתי לגבות את החובות הרגשיים שלי מבعلي, פשוט משומש שהוא גבר והיתה לי מערכתיחסים אליו. זה היה בעיה מוכרת. יש נשים שונותות את הגברים באשר הם משומש שגבר אחד פגע בהן. ילך שאמו פגעה בו עלול לחפש בගורתו גבר שונה נשים ואף מתעלל בהן. זה היה אחת הדריכים לגבות חובות. חשוב להבין שהתנהגות כזאת אינה

פותרת את חביעה, ושהיא לעולם לא מיתן לך את תחושת הסיפוק ואת
הידעיה שהחוב שולם. יש רק דרך אחת לבטל חובות, וזוهي זרמו של
אלוחים.

16

קנאה וצרות עין

קנאה פירושה לרצות משחו שיש לאדם אחר. לאדם קנא לא אכפת שלאחרים יהיה את מה שיש להם, כל עוד גם הוא זוכה להם. מה מעורר בנו קנאה? אני מאמין שאחד הגורמים לה הוא חוסר ביטחון, חוסר הבנה של פירוש המושג "במשיח". השטן משקר לנו ואומר שאנשים אחרים טובים מਆיתנו. הוא מצליח לזרום אותנו בעורת מחשבות שליליות, כמו "אילו רק היה לי מה שיש לו" או, "אילו רק יכולתי להיות כמוות" או, "אילו רק יכולתי לעשות את מה שהם עושים". אנחנו חושבים שאילו היינו כמו אנשים אחרים, היינו טובים כמוותם. מחשבות אלה הן שגויות, והן ממלאות אותנו קנאה וצרות עין. צרות עין שונה מקנאה. מי שעינו צרה באחרים, אין רוץ שהיה להם מה שיש להם. במילים אחרות, לא מספיק לו להיות טוב כמו מי שהוא. זה לא מספק אותו. הוא רוצה להיות טוב מאחרים. אבל בעשרת חיזברות נאמר, בין השאר, "לא תחמוד" (שמות כ' 14).

תורת משה חיבה את האדם לעמלן כדי לשאת חן בעניין אלוהים. היה עליו להעלות אין ספור קורבנות כדי לגשר בין חוסר השלמות שלו לבין חזיריות המושלמות של אלוהים. אבל זה היה בלתי אפשרי! אילו עבדנו ועמלנו קשות, היינו יכולים אולי לקיים את תשעת הדיברות הראשונות. אבל העשורי - "לא תחמוד" - הוא בלתי אפשרי, משום שהוא מתייחס לבן.

בתקופת התורה, אדם נחשב לצדיק רק אם שמר את כל המצוות. לא היה ذי לשומר רק את רובן. לכן, כל האנשים חטאו בעניין החמדנות. אדם שלא חמד את בית רעהו, את העבד של רעהו או רכוש אחר של חזולתו. הדבר הזה לבדו מבחן מעלה ומעבר לכל ספק עד כמה זוקקה האנושות למושיע. אנחנו זוקקים לעוזה, שכן בצדקה בעולם לא יוכל לעמוד נקיים לפני אלוהים.

במסגרת חברית החדשיה, ערכו של כל אדם מזדמן על פי עמידתו "במשיח". האמונה במשיח היא כל מה שאנו זוקקים לו כדי להיחשב הצדיקים. המשיח הוא הצדקה שלנו. אנחנו נצדיקים לא בהשוויה למיה שיש למישחו אחר, אלא בזכות האמונה שלנו במשיח. אם נבין את האמת הזאת, נתמלא ביטחון ולא יהיה לנו עוד צורך בקנא.

איברים באותו גוף

אחד הזוגיות הטובות ביותר שאלותים נתן לי כדי להבהיר את המסר שביקש להבהיר דרכי, הקשור בנושא הקנאה. היצור עכסיו בדמיון שלך: יש לי גוף אחד, שמורכב מאיברים רבים. כל חלק בגופי שונה משאר החלקים. כל אחד נראה אחרת, מבצע תפקיד אחר ומסוגל לעשות דברים מסוימים. יש חלקים שנראים לעין, ואחרים חבויים ובלתי נראים. (באיגרת הראשונה לקורינטיאים ייבש משתמש שאל בזוגמה זו ומשווה את גוף המשיח לגוף האדם).

האצבע שלי זוכה לענווד טבעת, והעין שלי נחנית לראות את הטבעת על

האצבע. אבל העין אף פעם אינה עומדת טבעת. נסה לתאר לעצמך איך היה נראה גופי אילו חבלה חיון לקנא ולחתלון, ולבקש לעצמה טבעת משלה, ואילו החלטת אלוהים לתחביא שמחה ללביה של העין הקנאית ולملא את מבוקש! אילו ענדת העין שלו טבעת, הראש שלו היה נוטה הצדקה והעין לא היתה מסוגלת להנחות את שר איברי הגוף משום שלא הייתה מסוגלת לראות.

לכן, אם ננסה להיות משחו של אלוהים אף פעם לא רצה שניהה, לא יוכל לבצע את ההפקיד של אלוהים מועיד לנו בגוף המשיח. אילו ניסתה העין לעונד טבעת, היא לא היתה נחנית לראות את הטבעת מתנוססת על אצבעי, וכן מונעת מעצמה את החנהה של אלוהים הוועיד לה. זכור, האצבע ענדת את הטבעת, וחען נחנית מן המראאה. העיניים נבראו כדי לחתנע על מראחו של הגוף כולם.

לשםישחו ננסה להיות מישחו אחר, הוא מונע מעצמו את החנהה שיכלה להיות מנת חלקו אילו היה מסתפק במקום שנועד לו בגוף המשיח וממלא את יעדו.

אני מאמין שאנשים רבים אינם נחנים מהמטע שלחם לגונן עזן משוטחים כל חזמן מנסים להיות משחו אחר. קח טבעת ונסה לעונד אותה על עיניך. מהר מאוד תקלוט את המסר כולם.

כפי אמרתני, אלוהים נתן לי את החוגמה הזאת בזמן שלימדתי על נושא הקנאה. הוא חריחיב בעניין, ויזיר גם על הרגילים והידיים. חשוב על כך: שהרגילים שלינו עלולים בנסיבות חדשות, הידיים שלי מאוד שמחות על כך. ואם הרגילים שלי אין מוסגולות לחיכנס לנעלים בלי ערחה, ידי עוזרות לך לעשות את זה!

כך אמרו הגוף לפועל - כשהאר איבר אינו מקט באחר. כל איבר יודע שאלווהים בראשו כדי לבצע תפקיד מסוים. כל איבר נהנה מהתפקיד שנועד לו, והוא שבעינו של אלוהים, אף איבר אינו טוב מאשר אחרים.

תפקיד שהוא אינו חופך איבר אחד לנחות מהשאר. כל איבר יכול ליהנות מהתפקיד והיעוד שלו, ולעזר לאיברים אחרים במיזות הצורך, אלא כל

היסוס. חיד אינה אומרת לרגל, "מה פתאות שאוצר לך לנעול את הנעלאים חזרות? גם אני צריכה נעלאים. נמאס לי מכפפות וטבעות. אני רוצה נעלאים משלי כדי שאחיה כמוך".

לא! לא זה מה שאומרות הידים כשחרוגליים מקבלות נעלים חדשנות וזקוקות לעוזה כדי לנעול אותן. וזה אינה חזרך שבה עליינו להגעה כשמייחו זוקק לעוזה. אנחנו צריכים להיות מוכנים לתת לאחרים את כל העוזה שאנו יכילים להגיש, כדי שיוכלו לתפקד כמו שהם אמרו למשה.

שאל את עצמו, "האם אני עונד את החטעת על העין שלי, או נעל את הנעל על היד?" אם התשובה לכך היא חיובית, אין כל פלא שאתה אומלל, שאבידת את שמחת החיים שלך.

בריך ג' בברורת יהנן באו תלמידיו של יהנן המטביל ודיווחו לו שישו חלק לחטביל אנשים, כפי שיווכחנו נהג לעשות עד אז, ואנשים רבים חולכים לישוע, רבים יותר מאשר שבאים אל יהנן. הדיווח הזה נמסר ברוח הלא נכונה. חתלמידים ניטו לעורר את קאנטו של יהנן. אין ספק שהם היו אנשים חסרי ביטחון, ושימשו כלי בידי חטן בניסיון לעורר ביוחנן רגשות שליליים כלפי ישוע.

הшиб יהנן אמר: "אין איש יכול לקחת דבר אלא אם כן מיתן לו מן השמים".

יוחנן ג' 27

יהוד בעצם אמר לתלמידיו שהדברים שישוע עושים נעשים מושום שהশמים העניקו לו את היכולת לעשות את זה. יהנן ידע איזה תפkid הטיל עליו אלוהים, והוא גם ידע מהו התפקיד שחוטל על ישוע. הוא ידע שאיש אין יכול לעשות דברים שלא ניתנו לו מן השמים. לכן אמר לתלמידיו: "התפקו במה שיש לכם". הוא ידע שאלהים קרא לו לשמש כחולץ לפני המשיח, כדי שיכין את חזרך עבורו. ואשר הגיע זמן של ישוע לחימנס לزيارة ההיסטוריה, היה על יהנן למכת ולהיעלם בחזרגה.

כך השיב יוחנן לתלמידיו על הדברים שהם אמרו לו בקשר להחמוניים שזורמים אל ישוע:
מן ההכרח שהוא ילך ויגדל ואני אקטן.

יוח' ג' 50

איוזה חופש נפלאו
כמה טוב לחרגיש ביטחון במשיח ולא לחיות כל הזמן במירוץ
ובתחרויות עם אחרים.

חופש מתחרותיות

אל נא נהייה שואפי כבוד שווא, המתגרים ומנקאים איש ברעהו.
גולט' ה' 26

בגלטים י' 4 שאל אומר שעליינו לגוזל עד לנקודה שבה חסיבה לתחילה
שלנו תחיה בנו עצמנו בלי תלות בזולת, בלי שנצחך להשוו את עצמנו
לאחרים.

תודה לאל, ברגע שאנו יודעים מי אנחנו "במשיח", אנחנו חופשיים
מהחומריות שנבעים מהחוויות והתחרויות. אנחנו יודעים שהערך שלנו
אינו נובע ממפעלים וחישגים. משום כך אנחנו יכולים לעשות כמעט
יכולתנו כדי לפאר את אלוהים - בלי נסوت להיות טובים מאחרים.

לעתים קרובות אנשים שואלים את בעלי או אוטוי איך מרגיש בעלי
להיות נשוי לאשה כמוני, שעושה את מה שאינו עושה. חס שומעים את
הקהל שלי ברדיון, רואים את הפנים שלי בטלוויזיה, ורואים אוטוי עומדת על
הבמה מול הקהל. אני היא זו שראאים אותה ומדוברים אליה. בambilים
אחרות, אני נמצאות במרכז הפעולות שלנו למען המשיח. דיביב הוא המנהל,
וחתפקייד שהוא מלא מילא הוא חשוב יותר, אבל הוא מתבצע ברקע, מאחורי
הקלעים.

המצב הזה הוא ייחודי, שכן בזרק לכל המצב חפוך. בזרק כלל, כשמדובר

בעבודת צוות, והגבר עומד במרכזו ואשתו פועלת מאחורי הקלעים ועזרהו נגדו. בעלי הוא אדם בטוח דיו, וחזימי העצמי שלו אינו מושפע ממה שהוא עונה או לא עונה. בעצם, הוא כל כך בטוח (ביטחון שנובע מציאות אלוהים), ולכן הוא יכול היה לעזור לי להגשים את היעוד של אלוהים בחיי, טיפוק רב מזוה שחוות יכול לעוזר לי להגשים את היעוד של אלוהים בחיי, ותוך כדי כך הוא מגשים את היעוד שלו.

מהו היעוד של דיבי? מהו התפקיד שלו? התפקיד שלו לא פחות חשוב משלוי, אלא ש恢כבר רחוב לא רואה את זה. בתור מנהל הארנון, הוא אחראי על התקציבים, יוצר קשר עם תchantות תלוייה ורדיו שרותם לשדר תוכניות של Life In The Word, חותם על חוזים, מפקח על התוכניות שכבר משודרות כדי לווזיא שהפירוט טובים, ומטפל בכל הנסיעות שלנו. באסיפות שלנו, דיבי אוהב לשבת ליד הדלק שבו מוכרים את הקלות שלנו, לשוחח עם אנשים ולילען להם. אין טהור פעמים ביקשתי שיימוד לצידי על הבמה, והתשובה שלו לא השתנתה, "אני לא אמר לחיות שט. אני יודע מהו מקום, ואני מתכוון להגיד שם". כך נשמע אדם בוגר ומלא ביטחון.

אנשים נוחגים לשאול את דיבי, "האם אתה בעל של גויס?" והוא בזרך כלל עונה, "לא, גויס היה אשתי".

דיבי מבצע חמוני תפקידים חשובים בארגון שלנו, אבל בשוואלים אותנו מה בדיקת הוא עונה, הוא אומר, "אלוהים קרא לי לכנות על גויס, לחבאי אותה למקום שאלהוהים רוצה לחבאי אותה. אני מודאג שהיא לא תיפגע ולא תיקלע לביעות". לפעמים דיבי אינו מרשה לי לעשות דברים מסוימים, משום שהוא מרגיש שלא יהיה זה חכם לעשות את זה, או שעיתויינו אינם מתאים. לא תמיד קל לי להיכנע לרצונו, בעיקר כשהוא מנוגד לרצוני, אבל במקרה הזה למדתי שהמתנות שלו מביאות איזון לחיינו ולפעילות שלנו בשירות המשיח.

במשך מספר שנים דיבי החתב לא מעט בנושא זה. בעצם, הוא בכלל לא רצה לעבד במשרה מלאה בשירותו של אלוהים. אבל אלוהים הראה לו

שהוא העניק לי את מותנת החוראה של דברו. דייב אמר, "אלוהים לא ביקש ממני להשכנע לאשתי, אבל הוא כן ביקש ממני להשכנע למונתה שהוא העניק לה". הוא אומר שאלו הרים הראה לו שהמתנה הזאת היא שלו, של אלוהים, ושהם יכנעו לה ויאפשר לי לעשות את מה שהוא קורא לי לעשות, יצא שדייב בעצם נכנע ישירות לאלוהים.

דייב לא רק מסביר לי לעשות את מה שאלו הרים קרא לי לעשות, הוא גם עוזר לי בכך. אני רואה בזה כבוד גדול - להיות נשואה לדיב מאיר. ככל שזה נוגע לי, הוא האדם הנפלא ביותר שאני מכירה. הוא תמיד שמח ומלא טיפוק. כשהאני אומרת שהוא תמיד שמח, אני מתחווית לכך פשטוטו ממשמעו. הוא נחנה מהחיכים וממצח אותם. אני מאמינה, וגם דייב מאמין כך, שהשמחה הזאת היא תוצאה של חנינה שלו לאלהים, ושל העובדה שהוא אינו מתיימר להיות משחו לאלהים לא קרא לו להיות. הוא לא מתחילה באיש. הוא לא מנסה להיות מישחו אחר או לחוכיה שהוא משחו אחר.

שורשים ויסודות של ביטחון

תהיי מושרשים ומיוסדים באהבה,

17 ג' אפס'

כשאנחנו חופשיים מה צורך להתחרות עם אחרים, אנחנו יכולים לעזור להם להצליח. כשהאנחנו באמת יודעים מי אנחנו, אנחנו צריכים לבזבז את כל חיינו בניסיון להוכיח מה אנחנו שווים בחשוויה לאחרים.

דייב ידוע שהוא חשוב לאלהים, וכך אינו מוטרד ממה שאנשים חשובים על המumed שלו בהשוויה לשלי. אני מאמינה שהגישה של דייב ואורה החיים שלו יכולים לשמש עדות לאנשים רבים. יש כל כך הרבה דברים שאפשר לעשות במלכות השמים, והם עושים רק אם כולנו נשתף פעולה ועזר איש לרעהו למצות את עצמו.

בוא נניח בצד את הכנאה, את צרות העין, את החששות ואת התחרויות. זכרו, הבעיות האלה נובעות מחוسر ביטחון. חוסר ביטחון הוא השורש והיסוד שלחן. החדשות הטובות הן שאנו יוכלים להשתחר מחוسر ביטחון ומהבעיות שהוא יוצר. בישעיו ניד' 17 נאמר, "זאת [שלום, צדקה, ביטחון, ניצחון על כל התנגידות] נחלת עבדי ח'". פירוש הדבר שהביטחון הוא חלק מהנחלה שלנו לבנים ובנות של אלוהים! התחל כבר עכשיו לחשטמש בירושה הזאת.

התחל ליהנות מהטיפול, השalom והশמחה. כל אלה הם מנת חלקו של מי שירודע של אלוהים אוชอบ אותו ורואה בו צדיק ובעל ערך בזמות אמונהו. במשיח, היה מושרש באחבותו אליו ומיסוד עלייה.

התקנוכיות רגשיות

בתחילת הספר הזכרתי את נושא החתמכויות החתנוגות כחלק מפסיכולוגיה שמאפיינות אדם שנפל קורבן לחטULEות ושמונו על ידי בושה. בפרק זה אני רוצה לחריב בנושא החתמכויות חריגיות ולדבר על חזקיה היגמל מהן.

בחקר זה, חתמכות היא חתנוגות פיזית, בדרך כלל בתגובה לגירויים שמתחללים במחשבה. אנשים שנפצעו נוטים להגיב במקום פועלם נוחגים להגיב מותך הכאב שմלבים לחם הפעעים חריגיים, ולא לפעול בחוכמה ועל פי עקרונות של דבר אלוהים.

במשך שנים רבות, בכלל פעם שחתמו זמי עם מצב או עם אדם שהזיכר לי את עברי, הגבתי רגשית, מותך פחד ולא מותך אמונה. התקניות האלה עלולות לבבל את האדם הפגוע משומן שחאל מתרחש מחר מדי, והוא

אפשר לא מבין מזוע הוא מתנהג כפי שהוא מתנהג. לדוגמה, האדם שחתעל בי היה בעל אישיות מאוד חזקה ושתלטנית.

הוא הפעיל עלי מnipולציות בשפע ושלט בי בילדותי. החלטתי והבטחתי לעצמי שכשאגדל ואזוב את הבית, כשיהיה לי בית משלי, איש לא ישולט בי עוד.

בשנים שלאחר מכן רأיתי את נושא הטעמאות בצורה מעוותת. כל בעל הטעמאות היה בעניינו לאובי. כל כך פחדתי שישלמו בי ויפעלו עלי מניפולציות, ולכן, כשמיישחו רצח שאעשה משחו בניגוד לרצוני, הגבתי בזעם ונרתעתי ממנו. רוב הטעמאות האלה היו מאוד שלויות. אבל גם אם מישחו רק הצעץ משחו שלא חתאים לרצון שלי, הגבתי בזעם רב. לא הבנתי את התגבותה שלי טוב יותר מאחרים. ידעתי שאני לא מתנהגת יפה. לא רציתי לחתנהג כך, אבל לא שلتוטי בחתנהגות שלי.

אלוחים חתחיל למד אותי על הטעמורות ורגשות, וחראח לי שכמו אנשים יכולים לחתמך לכימיילים מסוימים (סמים, אלכוהול, ניקוטין, קפאיין וסוכר), הם גם יכולים לפתח הטעמורות נפשיות ורגשות. זכרו שהטעמורות היא "חתנהגות כפייתנית שהאדם עושה בלי להשוו עלייה". החגבות האלימות שלי היו חזקה שלי לומר לאחרים: "אתם לא תשלטו בי!"

כל כך פחדתי שישלמו בי, ולכן הגבתי בצורה קיצונית על כל מצב, בניסיון לחגנו על עצמו גם כשלא נראתה באופק כל בעיה אמיתי. חזען שלי אמר, "אני לא אני לך לכט לשנות בי!" והרתועה שלי אמרה, "אני לא רוצה כל קשר איתך!" אדם אין יכול להיפגע אם הוא לא נותן לאחרים לגעת בו. לכן, בכל פעם שימושו כאב קרחה בקשר שלי עם מישחו - תקפתו אותו או סירבתי להטעמוץ עם הבעיה. שני צפוי הטעמאות אלה אינם מאוזנים ואין תואמים את רוח המתוונים. הם רק מעיצימים את הטעמורות ומזינים אותה.

כאדם מכור לסמים, הטעמות שלו בהם גדלה מכל שగבורת הצריכה. ככל שנמשך הזמן שבו הוא נותן להטעמורות שלו לשנותבו, כך היא זורשת ממנו עוד ועוד. בסופו של דבר היא משתלטת עליו כמעט כליל. יש לשבור את הטעמורות, ואת זה אפשר לעשות כאשר לא מספקים לגוף את החומר שהזוא

רגיל אליו, ועובדים את כאב הגלילה כדי להשחרר מהתמכרות. עיקרונו זה תקף גם במשורר הרגשי וחנפני.

התמכרות לדאגה ולהיגיון

אחד הדברים שהתמכרות אליום בנפשי היה דאגה. דאגתי וזהאגתי וזהאגתי. גם שלא הייתה לי כל סיבת לדאגה, כבר מצאתי משחו לדאג בಗלו. פיתחתי לעצמי חוש אחריות מזויף, וכל הזמן ניסיתי לפרט בעיות שסמליא לא היה לי כל פתרון עבורי. מצאתי הסברים היגייניים, ניתחתי כל דבר וחזי התנהלו בבלבול אחד ממשך.

הראש שלי היה מלא בדאגות ובסבירים היגייניים. הדבר הティש אותי גופנית ונפשית ולקח ממני כל ניצוץ של שמחה, ובכל זאת לא הצליחתי לשולט בהז. דאגה וחיגיון היו התגובה האוטומטית שלי לכל בעיה. החתנחות של אומנס היהת לא נורמלית, אבל היא הייתה נורמלית עבורו ממשום שכח הגבתי תמיד על כל הבעיות שנתקלתי בהן.

דבר אלוהים אומר, "בטחו בה" (תחל' לי' 3). אבל הביטוחן אינו דבר קל למי שהתעללו בו. האנשים שבתתני בהם ושהיו אמורים לדאוג לי, לא עושים את זה. לחיפה, הם ניצלו אותו. הם הגיעו בי קשות, ורקם הבתותי לעצמי שאיש לא יפגע בי לעולם. לא חיכיתי עד שייתברר אם פוגעים בי או לא. פשוט הקמתי סביב עצמי חומות של הגנה, כדי ישמשו עליו מכל רע. אחת הדרלים שהבחן אנחנו מגנים על עצמנו היא הניסיון לבקר ולהבין הכל. אם אנחנו יכולים להבין הכל, סימן שהכל נמצא בשליטה ושלא צפואה כל הפתעה שתוציא אותנו משלוטנו.

שאלתם חלל פועל בליבי, הוא חראה לי שהייתי מכורה לדאגה ולהיגיון, וועלוי לוותר עליהם. עד אז, בכל פעם שהתעוררה בעיה, היה עלי לנסתות ולפטור אותה. אחרות הרגשתי שאני מאבדת שליטה. רציתי לשולט בכל מה שקרה סבבי - ממשום שהאמנתי שכח לא אפגע.

האמנתי שאני יכולה לדאוג לעצמי, ושאיש בלבד לא יוכל לעשות זאת.

התכוחות עצמאיות

מי שורוצה לברא אחריו, שיתכחש לעצמו (ישכח את עצמו, יתעלם, יניח לתהומי ההטעניות ולהשוכות שלו) וייקח את צלבו וילך אחורי.

פרק ח' 34

אלוהים המשיך לעבוד בלבבי בטבלנות רבה. הוא לימד אותי אני יכולה לבטוח בו, ואני יכולה להאמין שהוא פועל כדי לפטור את הבעיות שלי גם כשאני לא עושה דבר. הוא לימד אותי שعلي לחפש את האמונה שלי וללא לדאוג או לנסות להבין את המצב. היה עלי להתחחש למחשבות שלי ולהתנהגות המכרת שחייתי רגילה לה. וכשעשיתי זאת זה, בסוטו של דבר הוא שיחדר אותי מכך כליל. מדי פעם התגלו אצלי כמה סימני גמילה - תחושה של פחד, אובדן שליטה ואפילו חריגת שאני "מטופשת". (חשתנו גנטה לעשות הכל כדי לשעבד אותנו - אפילו אם לשם כך עלינו לגרום לנו להרגיש מטופשים).

בפרק ח' 34 לימד ישוע את תלמידיו שכדי לлечט אחריו, עליהם להתחחש לעצם ולדריכם שהם בוחרים לлечט בהן, ולבחר לлечט בזרען שלו - אחריו. הדרך שלי הייתה לדאוג לעצמי. הדרך שלו היא שנפקיד את עצמנו בידיו ונלמד מותוך ניסיון שהוא לעולם לא ירפא מאיינו ולא יעוזב אותנו (עברית ייג' 5). כדי ללמידה את האמת הזאת עלי לוותר קודם כל על "הדרך שלי".

כטו יلد שנגמל מינויה

אם לא שיוויתי ודומתי נפשי בגורם עלי אמו, בגורם עלי נפשי.

תחל' קל"א 2

אני מאמין שמחבר המזמור היה מודע לדברים שאין מדברות עליהם בפרק זה, בהקשר של גמילה מהתמכרוויות. הוא אפילו מדבר על כך שנפשו

היתה צריכה לחיגמל. הנפש היא בזרך כלל מושב המחשבות, הרצון והרגשות. הפסוק הזה מלמד שתחומיים שונים באישיות שלנו עלולים להתמכר לדפוסי תנהגות מסוימים, לבדוק כמו שהגוף עלול להתמכר לכימיקלים מסוימים.

שלא חנתני למחשבות שלי לחייטפס לדאגה ולהיגיון, נגמלתי מהתמכרות הנפשית, לבדוק כמו שתינוק נגמר מבקבוק או ממוץ. ובזיווק כפי שלתינוק יש מדי פעם פרצוי בכி, שבעורתם הוא מנסה לקבל בחזרה את הבקבוק או המוצץ, גם לי היו התפרצויות עצם, בכיה ורוחמים עצימים. מספר פעמים היו לי התקפי פחד, אבל המשכתי ללטת בזרמו של אלותים עד ששוחררתי כליל מחדך שלי.

ישוע אמר שהוא בא כדי לשחרר את האסורים (локט ז' 18), ושמי שהבן משחרר אותו - הוא משוחרר באמות! (יוח' ח' 36).

18

אינטימיות ואמן

מי שהיה קורבן להתעללות בזורך כלל מתקשה ליצור קשרים אינטימיים. האינטימיות דורשת מאיתנו בטוחה ולהאמין בזולת, ויכולת זו נחרשת אצל מי שהיה קורבן להתעללות. יש לבנות מחדש את האמון הזה לפני שהוא יאפשר לך לקרבה כלשהי.

היות שמעצם טבעם בני אדם תמיד פוגעים בזולת, איןנו יכולים לסמוך על כך שאיש לא יפגע בנו לעולם. אני לא יכול לומר לך: "בטוח באנשיהם. הם לא יאכזבו אותך". הם אולי לא ירצו לפגוע בך, אבל במצבות, אנשים פוגעים באנשים אחרים כל הזמן.

כבר אמרתי שבعلي הוא אדם נפלא, חביב ונוח. ובכל זאת הוא פוגע בי פעמים, בדיקך כפי שאני פוגעת בו לעיתים. גם אנשים שאוהבים זה את זה אהבה עזה פוגעים לפעמים זה בזה ומאכזבים איש את רעהו. שנים רבות חלפו לפני שהרגשתי נוח במחיצת בעלי, לפני שיכלתי להתקרב אליו ולומר לו בלבונת אני נהנית מהי המין שלו. כל כך פחדתי

לחיפוג שור, חששתי שנינצלו אותי ולא חיותי מסוגלת להירגע. חשבתי שם אנחנו חייכים לעשות את זה, אז מדי שגנעה את זה כמה שירות מרה, כדי שאוכל לשכוח מזח ולהתפנות למשחו אחר. כמובן שעלי קלט את הגישה הזאת, על אף שנייסטי להשתיר ממנה את הרשות האמיתית של ולחעמיד פנים שאני נחנית מיחסיו המין שלנו.

הגישה שלי גרמה לדיבר להרגיש דחווי. אילולא היה מאמין בוגר ובעל יכולת הבחנה לגבי מה שקרה לי, הגישה שלי הייתה מסבה נזק חמוץ לדימוי העצמי שלו כגבר, ובעיקר כבעל. יום אחד הוא אמר לי, "אילו חיותי תלוי בכך כדי לדעת איך מין גבר אני, היה לי בעיה קשה".

אני אסירות מזוח לאלהים על שנותן לי גבר בוגר ומאמין בתור בעל. אני מזוח לו שלא חרסתי את דיבר במחלך תחליך השיקום שלו. לעיתים קרובות, אנשים עם בעיות נישאים לבני זוג בעיתויים. ולאחר שחם חורסים זה את זה הם מעבירים את הבעיות שלהם לילדים, שגדלים וחוופים לזרע נסף של אנשים בעיתויים ופגועים.

במשך שנים הדחקתי את החושא. עמוק בתוכי ידעתني שאני צריך לחתמוודע עם הגישה שלי בענייני מין ואינטימיות, אבל המשכתי לדוחות את זה שנה אחר שנה. אם אתה נותה לדוחות כל מיני דברים אלהים מנסה לגרום לך לחתמוודע איתם? אנחנו עושים את זה משומש שיש לנו שמאיבים לנו יותר מדי, ואני אפילו לא רוצים לחשוב עליהם, כל שכן לחתמוודע איתם.

בסוף דבר החלטתי לשים קצת לעניין וחתמוודע עם האמת. במצב זה, האמת היתה ש: 1) יש לי בעיה שבגללה אני מעוניינה את דיבר. 2) הוא מאוד סבלנו איתי, אבל הגיע הזמן שאתמוודע עם הבעיה. 3) כל עוד אמשיך לחתנהג כך, השטן ימשיך לחייב אותך ממשום שאינו מניח לך עבור שליח השפע על החוויה ועל העתיד שלך. 4) כאשר אני דוחה את החתמוודעות עם הבעיה אני מורצת ברוח החדש.

כמובן שהייתי מאוד מפוזצת. לא היה לי כל מושג איך להתחיל. אני זכרת שזעקה לאלוהים: "אבל איך אתה מצפה שבתוחט בדיבר? ומה

ਆשה אם הוא ינצל אותי? ומה אם...?" לשטן יש תמיד מלאי עצום של "מה אם". אני זוכרת שאלוהים אמר לי, "אני לא מבקש שתבטחני בז'יב. אני מבקש שתבטחני בי". המיללים האלה האירו את הכל באור חדש. היה לי הרבה יותר קל לבתו באלהות מאשר בני אדם, וזאת היהת נקודת התחלה שלי.

התהיבתי לעשות את כל מה שאלוהים יורה לי לעשות, ולבתו בו גם לגבי הרשות של לי. למשל. תמיד העדפת שאהירות יהו כבויים בזמן שז'יב ואני הטעלנו. אני זוכרת שיום אחד הבנתי לעלי להשאיר את האורות דלוקים, וכך עשתה. זה היה מאד קשה, אבל אחרי כמה פעמים, זה היה קל יותר ויותר. חום לא אכפת לי אם האורות דלוקים או כבויים. וזה לא משנה לי כלל משום שאין לי מה להסתיר.

עוד דוגמה: אף פעם לא זומתني את חמיין בגין. אף פעם לא רמזתי לדיבר שאני מעוניינת בחטעל איטו. היו פעמים שרציתי בו. הגרף של הזדקק לו, אבל לא חראיתי כל סימן לכך. וזה הבנתי שכשאני זוקקה לו, עלי לעשות משהו שיבחר לו את זה. זה היה מאד קשה עבורו ממש שתמיד הרגשתי

שמין הוא דבר שגוי ומוטונף, שהרי כך חכרתني אותו לראשונה כיידה. הניסיון חמימי הראשון שלי היה סיטה ומעוות, וכזו הייתה גם ההשכמה שלי בענייני בגין. ידעתי שאלהות הוא שברא את יחסיו המין, אבל לא הצליחתי לחубיר את הידע הזה אל הרשות שלי. גם הפעם צוות מצידי שם כך לשבעוד, והיום אני חופשיה גם בעניין חז.

כשروح הקודש מכובן אותך לעשות דבר מסוים, הוא רוצה לעזר לך, לבך אותך ולשחרר אותך משעבוד כזה או אחר.

روح הקודש נשלה כדי לעזר לך, והוא רוצה אך ורק בטובתך. אנשים עלולים לפגוע בכך, אבל לא אלהותם. הדברים שהוא מחולל בחיקך עשויים להכאיב לך במשך זמן מה, אבל בסופו של דבר הוא ישמש בהם כך שייטיבו איתך.

וכך נמשך התהליך שבו בחרתني לעשות את מה שאלהות הראה לך. נחנתי מחרות חולכת וגדלה, וכך יקרה גם לך. דברים רבים קרו לי באותו

תקופה, ולא נכנס כאן לכל הפרטים, אבל אני מאמינה שאתה מבין על מה אני מדברת. אתה צריך בזודאי להתמודד עם העניות שלך, אבל רוח קוזח ילווה אותך בתפקיד הרפואי, עד שתוכל ליהנות מאינטימיות ולשם את אמונהך.

אל תהיה את שארית חייך בבית כלל של חשנות ופחד!

ג'טח בה'

אני יודעת שכבר אמרתי את זה מספר פעמים, אבל אני מרגישה שעלי לומר זאת זה שוב. כדי לפתור את חוסר האמון הבסיסי שלי בזולת, וגם כדי לפתור בעיות שהיו לי בתחוםים אחרים, היה עלי להבין שאלהים אינם מבקש ממש לבטוח בני אדם, אלא בזות. עליינו לבטוח בני אדם, אבל חשוב לשמור על איזון. אם נבטוח בזולת בצוורה לא מאוזנת, ניגען. אלהים משתמשים במצבים כאלה כדי ללמד אותנו כמה חשוב להקפיד על איזון במערכות יחסים.

בקשר זה אני מרבה לחישען על מה שנאמר בירמיהו י"ז-8. בפס' 5 נאמר, "כח אמר ח", אරור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשור ורוועו, ומון ח' יסור ליבוי". חשוב על פסוק זה. הוא אומר מפורשות שאנו חנו מביאים על ראשנו קללה אם אנחנו בוטחים באנשים בתחוםים שבהם עליינו לבטוח באלהים בלבד.

בפס' 6 נאמר, "ויהיה קערץ בערבה, ולא יראה כי יבוא טוב. ושבען פעררים במדבר, ארץ מלחה ולא תשב". אני חשבתי שחנקודה ברורה. אנשים רבים מתמודדים עם כל מיני בעיות וחסמים אומללים, פשוט מושם שחתם מצפים שאנשים אחרים יספקו את צורכיהם, במקום לשאת עניינים לאלהים.

זרוע הבשר שמדובר עליו בפס' 5 יכול להיות חזרוע שלנו, או זרוע של אחרים. כשאני מנסה לספק את צרכי בכוחות עצמי, אני נכשלת. וכשאני מצפה שאחרים יעשו את זה, חם מאכזבים אותו. אלהים רוצה

לחיות זה שמספק את צרכינו. כאשרחנו נושאים אליו את עינינו, הוא משתמש באנשים אחרים כדי לספק את צרכינו, אבל זה רק אחורי שהברתו להיות תלויים בו - לא באנשים שהוא בוחר להשתמש בהם. וזה האיזון שהוא דורש מאייתנו.

פס' 7 מתאר את החידשות הטובות, "ברוך הגבר אשר יבטח בה ויהה ה' מבתו". פסוק זה מלמד שברכה גודלה מטיפול בחלקנו אם נבטח באלהים. פעמים רבות בעבר התנייאשתי וכעשתי על האנשים סבבי מושם שהם לא סיפקו לי את העידוד שנזקקתי לו. ריחמתני על עצמי ופיתחתני עוינות כלפי המשפחה שלי וככלפי אחרים, על שלא הבינו אותי. כמובן שלא חלחתني לספק כך את צרכי, משומ שנסחתי עיניים לאנשים כשבעצם היה עלי לתת לאלהים לפעול.

אלוהים לימד אותי שם אני זוקחה לעוזך, עלי לבקש את זה ממנו. שלמזהתי לעשות את זה, גיליתי שהוא מעוזך אותי בדרך שהוא בוחר לעשות את זה. למזהתי שאיני צריכה להפעיל כל לחץ על מערכות יהסים בחמי בניסיון להוציא מאנשים את מה שرك אלוהים יכול לתת לי.

פס' 8 אומר שאדם שבוטח באלהים יהיה "כען שתוול על מים, ועל יובל ישלח שורשיין, ולא יראה כי יבוא חום, והיה עלחו רענן, ובשנת בצורת לא יdag ולא ימש מעשות פרוי". פסוק זה מבטיח לנו שם נבטח באלהים ולא בזרוע הבשר, יהיו לנו חיים יציבים. אני מדגישה את המילה חזאת משומ שהיא מאד חשובה. לא נוכל ליהנות מחיינו אם לא תחיה לנו תחוות יציבות.

אני מקווה שפסוקים אלה מעודדים אותך ועזרים לך לשים את מבטחך באלהים, ולא בני אדם.

אל תצפה שאנשים אחרים יספקו את צרכיך. שא את עיניך לאלהים. אלוהים יכול לתקן כל נזק שאנשים חטבו לך.

נקודה אחת אחרונה בענייני אינטימיות. אלוהים ברא את כולנו כדי שנייה נזהה זה מזה. הכתובים אומרים שעבעל ואשה אמרוים לשם זה בזה (משלוי ח' 18). חלק מהחשיבות הזאת בא לידי ביטוי באינטימיות לצריכה

לשרור בין בני זוג. פעל מותך אמונה וחbn שחייב מפני פגיעה פוגע בך יותר מהחותמו זו. עם הפתן. בטח באלהים וביכולתו לפעול בלבם של האנשים שסובבים אותך. יתכן שאתה לא תצליח לטפל בהם, אבל הוא יכול לעשות את זה.

חשיבותו של האיזון במערכות יחסים

האם יש בחיקך מערכת יחסים שאינה מאוזנת? האם יש בחיקך מישוח שאתה תלוי בו יותר על המידה?CSI שיש לך בעיות, האם אתה רצ אל כס החסד או אל הטלפון? האם אתה מצפה שאנשים יملאו אותך שמחה, או שאליהם יעשה את זה?

אני זוכרת שמאוד פרהרתי שימושו נורא לבני. התחלתי להשוו, "מה אתה אומץ זיב ימותי" נכנסתי לפאניקת, ועלי לציין שהלא מאד אופייני לי. עד אז מעולם לא עלה בדעתני מה אתה אומץ זיב ימותי לפני. כמו נשים רבות שנחנות מחיי נישואין מאושרים, אני תליה בבני בתחומים רבים. זיב טוב אליו, וכשהשתבתי על כל הדברים שהוא עשו למשמעות הפאניקת שלי הלכה ונברחה. וזה דבר אליו אלהים בעמומי לי. "ג'ויס, גם אם זיב ימות, את תמשיכי לעשות את כל מה שאתה עשו עכשו. לא זיב הוא זה שנושא אותך וגורם לך לעשות את מה שאתה עכשו, אלא אני. לכן בטחבי. את יכולת בנות גס בזיב, אבל שמרי על איזון".

דוגמתו אחרונה שאני רוצה לתת לך קשרה בקשר עם חברים ועמיתיים לעבודה. יחסינו מין אינטנסיבי הייחודי לצוריך להשתקם אצל אנשים פגועים. מי שהיה קורבן להתקשות בזרק כל מתקשה לשמור על מערכות יחסים מכל סוג שהוא. הפעלים שלו אינם משפיעים רק על הזוגיות שלו, שכן חטפן משתמש בהם ובaczobot שнал כדי להרוו את כל מערכות היחסים בחייו.

ההתקשות בי לא חטאימה במשפטה שגדלת בי. גם אחרי שעזבתי את הבית המשכתי להיפגע בקלות. כמעט כל מי שהכרתי פגע בי. בשיטופו של

דבר הצלטרפרי לקהלת, חשבתי שמאmins לא יפגעו بي. אבל עד מהרה גיליתי שהכאב לא פסק. במודניים מטויים הוא אפילו הטעם. לא בטחתי בוגרים, משומן שחראשו שפגע بي היה גבר. נסף על כך נפצעתי קשות מכמה חברים וקרובים בהזדמנויות שונות, ומכאן החשש שלי לבתו לבני אדם.

שנתיים החלפו ודייב ואני כבר עבדנו במשרה מלאה בשירות המשיח. בשלב מסוים הצלטרף לצוות שלנו זוג נשוי. לא היה לנו כל ספק שאלהים שלח אותנו אלינו. המשיחה עליהם היא עצומה, והם שימשו עבורנו כ"נושאי ח מגן". הם מתפללים עבורה בקביעות, עובדים לצידנו ומוכנים לעשות כל מה שנדרש, בכל עת. הם מאוד טובים אלינו, והם הופכים את חיינו לחרבה יותר קלים ממשיו.

הعبוזה שלנו הייתה נראה אחרת בלי העזרה של הזוג הנפלא הזה, או מישחו כמותם. אבל בגל שנים הרבות של כאב, לא פתחתי בפניהם את ליבי במחירות רק בחזרה למדתי לבתו בהם ולהישען עליהם.

באחד הימים קראתי פטוק מתחילה, שם אומר המחבר שאיש שלומו הגדיל עליו עקב (מחלי, מיא 10). ידעתי שהפטוק הזה קשור לכך שהוא אליו, והתהיתמי מפה אלוהים מבקש להזהר אותו. הבנתי שהוא מראה לי משחו, משומן שעוב ושוב חזותי לפטוק הזה בדרך על טבעית. לא היה לי כל ספק שאלהים אומר לי משחו, והתהיתמי אם היה לך קשרelog להזהר אותו. לבסוף אלוהים הבחר את עצמו ואני הבנתי שהוא פשוט מזהר אותו שלא לאבד את שיווי המשקל בקשר שלי אליו. הוא לימד אותי שאין יכול לנחל אתכם מערכתיחסים קרוביה, להchnerת מושנים של פעילות נאמנה וליציר שפע של פרי טוב במלכות השמים, אבל אסור לי לשאת עניינים אלה שישיכים לו. הוא אמר שהוא חייא את הזוג הזה אל חי, והוא גם יכול לקחת אותו ממני, והוא אף יעשה את זה אם אשא אותם את עיני.

ואראה בהם את מקור חישועה שלי, ולא בו.

איןimiות בקשר חבריו בחחלה תואמת את רוח כתובים, אבל אסור לנו לאבד את האיזון. חשוב על דוד ויוחנן. התנ"ך מספר שנפשם נקשרה

זו בזו (שמ"א י"ח 1). חם עזרו זה לזה וכרכטו בינהם ברית. חברות טובה היא מאד חשובה, אבל לא פחות חשוב הוא האיזון, שיווי המשקל. מזוע אני מטעבבת כל כך הרבה על נקודה זו? כי בא אמר, "חיו ערים ועמדו על חישמר (שמרו על האיזון). אויבכם השטן משוטט כאריה שואג ומ Chapman לו לטרוף מישחו" (פרט"א ח' 8). שמר על איזון, והשtan לא יתרוף אותו או את מערכות היחסים בחיק.

19

חופה יה

הזרך לחופש איננה קלה. אבל אם תחיה נחוש בדעתך לחתיקdom בפיוון זה, יהיה לך הרבה יותר קל מאשר להישאר כבול.

כיוון שהמשיח טבל בעדרנו (בערך, بعد כולנו) בגופו, גם אתם התאזרו באותו הלך הרוח. שכן הטובל בגופו (משמעותו שהוא מאמין לעצמו את ההלך הרוח של המשיח) חזר לחותוא (בכוונה), למען לא יהיה עוד לפি אותן בני אדם בזמן שנותר לו לחיות בגופו, אלא לפני רצון אלוהים.

פטר"א ד' 1-2

עיוון עמוק בקטוע זה מלמד שעליינו להגנן על עצמנו בעזות מחשבות אחרות, כמו, "אני מעדיף לטבול עם המשיח ולא להשתעבד לחטא". כדי לנצל, מאד חשוב לחטפייך בהלך הרוח הנכון. כשחובנתי שישוע רוחך, ואף יכול, לשחרר אותך, רציתי את החופש הזה לכל ליבך. אבל יחד עם זאת הייתה נחושה בדעתך שלא לטבול עוד. "סבלתי מספיק", כך אמרתני לעצמי, "ולא אכנע את עצמי לשום דבר שכורך בשםך של כאב וgasim". רוח

הקדוש חייא אותו אל פטוקים כמו זה שציטטתי למלعلا, וشعורו לי להבין מהנישׁה של שגוייה, וועלַי להcin את עצמי, לחציטוי, בחלק הרוח הנכון. התחלה לי חשוב מחשיבות כמו, "אני לא רוצה לסבול עז", אבל אני מעדיפה לסבול מאשר להישאר כבולה. מילא אני סובלות כל עוד אני כבולה, אבל זהו סבל שאין לו סוף. אם אין לך לשוע ל��חת אותו אל המקום הרגשיים שלי להגיע אליהם כדי לחשתחרר, זה אולי יכאב במשך זמן מה, אבל הסבל הזה נביא אותו בסופו של דבר אל הניצחון, לחיים חדשים וחופשיים מכל כאב רגשי".

ודגמה טובת לכך היא כוشر גופני. אם הגוף שלי נמצא במצב ירוד בغالל הרגלי אכיליה נוראים וחוסר תנועה, אני סובלת. אני עייפה ומרגישה רע כל הזמן. אם לא עושים דבר כדי לשנות את המצב, סבל ימשך יומם אחר יומם. אבל אם אחליט לחזור לכוشر - אם אתחיל לחשתaryl, ואכל מזון בריא ואקנעו מזונות שאינם מיטיבים אותי, המצב יתחליל לחשתנות.

במשך זמן מה יכאב לי שריריהם. הגוף שלי עלול לחגיב בדרך מסוימת אם לא אספק לו את המזונות שהוא חתרגאל אליהם. זהו סוג של סבל. אני אctrוך לפנות זמן כדי לחשתaryl, וגם זה יגרום לי מידיה מסוימת של סבל משום שלשם כך יהיה עלי להגיע לכמה החלטות חמורות ולא לפעול על סמך חרגשות שלי.

ודגמה זו מראה שכדי לחשתחרר מהתBEL חמיותר שעובר עליו בשל מצב גופני ירוד, עליו לסבול בדרך אחרת. אבל סבל זה מביא לניצחון ובסיומו של דבר שם קץ לסלベル הראשוני.

סבל נכון וסבל שגוי

אך לא זאת בלבד; אנחנו מתהלים (שמחים) גם בצרות, שכן יודעים אנו כי הצורה מביאה לידי סבלנות. והטבלנות לידי עמידה בניסיון, ועמידה בניסיון לידי תקווה.

והתקווה אינה מכזיבת, כי אהבת אלוהים הוזקה לתוך לבנו על ידי רוח הקודש שניתנה לנו.

רומ' ה' 3-5

בגל גישה שగיה אנשים רבים אינם חשים שמחה. אם לומדים פסוקים אלה לעומק וראים שעליינו לבחור באמונה את תחשות השמחה, גם בזמן שאנחנו עומדים בנסיבות קשים. זאת מושם שאנחנו יודעים שהאהבה אלוהים חזקה לתוך לבנו. ידעה זאת הופכת את הסבל שלנו למשחו טוב ומגבשת בנו אופי בוגר. בגורות תמיד מביאה ליציבות, ובלי יציבות לא נוכל לדעת שלום ושמחה.

יש "סבל טוב" ו"סבל שגוי". לפא עודד את קוראי איגרתנו לבדוק אם הסבל שלחם הוא שגוי, ולזהה שאם חם סובלים, שיחיה זה סבל טוב: גם אם מסבלו למען הצדקה - אשרכם.

פטר"א ג' 14

בפס' 16 הוא אומר לנו לנחל את חיינו כך שמצווננו יהיה טהור, ובפסק 17 הוא אומר, "モוטב שתתסבלו, אם זה רצון אלוהים, בעשותכם את הטוב משתסבלו בעשותכם רע".

זהו נקודה חשובה. אנשים רבים מכירים את השמחה של תחשות החחרור, מושם שהם מבינים בצורה שגיה את נושא הסבל. בשלב מסוים בחיקך ממשיכו ודי שמעת שישוע וחוצה לשחרר אותך מכל סבל, וזה נכון - הוא אכן רוצה בכך. אבל יש שלב מעבר, ושלבי מעבר אף פעמיים קלים. הדבר דומה לציריו החלץ בזמן הליות. במשך 33 שנה חייתי בכאב מתמיד. כשהביסוף גיליתי שישוע וחוצה לשחרר אותי מן הכאב, ננטתי לשלב מעבר. אלוהים שינה אותי וփק אותי למוח שרצתה שאחיה מלכתחילה, לפני שהעולם עיוות את אישיותי. סבלתי במשך כמה שנים נספנות, אבל חפם היה זה סבל שונה. לא היה זה סבל חסר תקווה, אלא סבל שחוליד בי תקווה משומש שלאורך כל שלב המעבר הזה ראתה את השינויים שחתחוללו بي. בכל פעם שחשבתי שלא אוכל עוד לעמוד בכאב,

הוא בא לקרהתי עם ברכה מיוחדת, שהבחורה לי שחווא לא נטש אותי, ושהוא משגיח עלי.

ASH ZORDIM

ומי מכלכל את יום בואו,ומי העומד בהקירותו?

כי הוא באש מזרף וככורית מכפותם.

רישב מזרף ומטהר כסף, וטיהר את בני לוי וזיקק אותם כזהב וככסף, והיו לה' מגישי מנחה בצדקה.

מלא' ג' 2-3

אם אתה מבין את הפטוקים האלה, יש לך ממשמעות מיוחדת עם נחמה בצדקה. אני רוצה לשתף אותך בספר ששמעתי פעם, ושופך אור על פטוקים אלה.

באירועה נכנס אדם לחנות של צורף וביקש לקנות כמה פריטים. כל זמנו ששהה בחנות, הוא לא ראה את בעלייה. כשטיים לבחור את הפריטים, ביקש לשלם עבורם. הוא החל לחפש את בעל החנות, ולפתע ראה בירכתיה דלת פנומחה שהובילה לחצר. הוא עמד בזלתה, וראה את בעל החנות (את הצורף), יושב ליד אש ועליה סיר גזול. הצורף לא חסיר את עיניו מהסירה הרותה, על אף שהל��וח בิกש לטగור איתנו עיסקה.

הלקוח שאל את הצורף אם איןנו יכול לחתפנות לרגע ולעזוב את השיר, לחיכנס לחנות ולטפל בקנייה. אבל הצורף אמר, "לא". הוא הסביר שאינו יכול להשאיר את המתכת בסיר, אפילו לא לדקה אחת. "ב絲יר יש זהב, וחשוב מאד שהזוב לא יתקשה לפני שככל הסיגרים יצאו ממנו. אני רוצה שיצא ממנו זהב טהור. אם האש תניחת חממה מדי, היא תחרוס את המתכת. ואם היא מתקרר מעט, הזוב עלול להתקשות לכשל הסיגרים עדיין בתוכו". הצורף הסביר שאינו יכול לעזוב את השיר וגם לא לחסיר ממנו את עיניו. שעלו לשפט לידי עד שהצՐפה תשתייט. הל��וח שאל מתי זה יקרה,

וחצורה ענה, "אני אדע שחתהlixir הסתויים אחורי שאתבונן במתכת ואראה
בב' השתקפות ברורה שלאי".

הסיפור הזה כל כך יפה בעיני. הוא מבHIR ל' שאלותם משגיח על חייו
כל הזמן ורואה את כל הניסיונות שאני עוברת, כדי לוודא שהם לא קשים
mdi. אבל הוא גם מודע שככל הזמן מופעל בחיי לחץ מסויים, כדי שהעבדה
תמשיך לחישות.

בראשונה לקורינטאים י' 13 שאל אלוהים לא יתנו לנו לעבור
ניסיונות שהם למעלה מיכולתנו, ושעם כל ניסיון הוא גם יכין לנו את דרך
המוצא. אנחנו יכולים לבטוח בכך שאלותם אינם מצפה שנעמדו בניסיונות
שם מעבר למ יכולתנו.

אמנם לי, אלוהים יודע טוב ממי' ומה אתה מסוגל לעמוד. בטוח בו והוא
יעביר אותך בתהlixir הצריפה עד שתתחפוך לוחב טהור.

דוח בתקווה להשיג

לא שכבר השגת או שכבר הגעת לשלמות, אבל רצ' אני בתקווה
להשיג, כי ממש כך גם השיגני המשיח ישוע.

פי' ג' 12

במקרים רבים שאל משווה את החיים המשיחיים למירוץ (קור"א ט'
24-27). בטח באלו הים, והוא יביא אותך אל קו הסיום. חחלה להמשיך
במירוץ ולהשיג את מה שהמשיח השיג לungan. הוא השיג אותך כדי להושיע
אותך.

הישועה שלך כוללת דברים רבים - לא רק בית בשםים לאחר מותך.
הישועה הנצחית שלך התחילת ביום שנולדת מחדך, והוא לא תיגמר
לעולם. אלהים השיג אותך כדי לשיק אותך ולחזור לך את כל מה
שהאויב גול ממי', אבל عليك לשתח' פועלך ולהמשיך במירוץ עד שיזובך לך
הכל.

אל תשב בחוסר מעש ותצפה שהניצחון יפול לחייב מן השמים. הניצחון
אומנם ניתן לנו בחסד אלוהים ולא בזכות מעשינו, אבל עליינו לשתף פעולה
עם רוח הקוזש בכל שלב.

דייב גראנט מציינ בספרו, *The Great Lover's Manifesto* ("המניפסט של
האהוב הגודל"), שאיננו גזלן כל עוד חיינו זורמים על מי מנוחות. החווים
חולפים לחתם במצב כזה, ללא כל מאץ מצידנו. ביטוונו אנחנו עצנים
ומוחשיים תמיד את חזך הקלח, אבל האמת היא שאנו זוקקים למידה
משמעות של מתח כדי להימתח ולגוזל. לא נגיד עד שלא בין שמאבקים
מועלימים לנו, שמאבקים הם דבר טוב ממש שهما גורמים לכך שנמשיך
לנوع, שנמשיך לחיות. שאול אמר שהוא "רץ". מיליה זו מלמצת על מתח
משמעות, על תנועה. היא מעידה על כך שהיו של המשיחי אינם מתנהלים על
מי מנוחות.

גראנט כלל בספרו את הסיפור הבא, "באות הטיסות לחלל נשלחו כמה
דברים, כדי לבדוק איך הן יתמודדו עם חוסר המשקל. כשהגעו
לאטמוספירה, הן צפו בחלל ללא כל מאץ מצדין. הדיווח בעניין זה
הסתכם במיליט, יון נתנו מהטיסטה, אבל בסופו של דבר מתרן"⁴. אני
מסכימה ב-100 אחוז עם גראנט, שאמר כי רק לעתים רוחקות אנחנו
מגיעים במקרה למשחו בעל ערך. בדרך כלל עליינו להתאים לשם כך.

עמידה בזמנים קשים

כי (גם אם) תאה לא תפוח, וגם אם אין יבול בגפניים, כייחש מעשה
זית וסדרמות לא עשה אוכל, גער ממכללה צאן ואין בקר ברפתים,
(גם אז), ואני - בה' אעלזה, אגילה באלהוי ישע,

(כ) יה אドוני חילוי, ווישם רגלי כאילות, ועל במותי (במהלך צרותי, בזמן הסבל שלי) ידריכני (כך שאהיה כך הזמן במצב של התקדמות, לא לעמוד במקום אחד).

חבק ג' 17-19

הנביא חבקוק מדבר כאן על תקופות קשות. הוא קורא להן "במות" - מקומות גבוהים, ומזהיר שאלהים נתן לו רגלי איליה כדי שיוכל לדלג על מקומות גבוהים האלה.

האיילה היא בעל חיים שמתגורר בחררים. היא מיטיבת לטפס, גם על פני זוקים חלקים לכארה, שאין בהם כל אחיזה, והיא עשויה את זה בקלות רבה, מזלגת מסלע לסלע בקלילות.

כך רוצח אלוהים שיראו חיינו. כשקשה לנו, אל לנו לחיבתך. כדי לנצח, עליינו לגוזל ולהגיע לנקודה שבה לא נפחד מפני קשיים וניטונות, אלא נראה בהם אתגר.

אם תבזוק את עברך, תראה שאף פעם לא גلت וחטברת כשהיה לך קל, אתה גדול רק בתקופות של קשיים. בשקל, אתה בזרך כלל נהנה ממה שעמלת עליו בתקופה הקשה. זהו עיקרון חשוב. כך פועל העולם. אתה עובד כל חמבוע, וזה נח בסופו. אתה מתעמל, ואוכל מזון בריאות ומשגיח על עצמך, וכך נהנה מגוף בריאות. אתה מנקה את הבית או המחסן, וכך נהנה מסביבה מטופחת ונעימה בכל פעם שאתה נכנס החיתה.

אני נזכרת עכשו באגרת לעברים י"ב 11, "כל מוסר בעת בוואו איינע נחשב לשמחה כי אם לעצב, אבל אחריו כן יתנו פרי שלום וצדקה למתחנכים בו".

מי שעבוד את אלוהים מותוך אהבה עשויה את מה שנכוו לעשות פשוט משומש נכוון. הוא איינו עושה זאת זה כדי להפיק משחו טוב, על אף שבסוף הוא בחחלת מתברך. רדוּך אחר שלמות בחיצך כדי שתוכל לפאר את אלוהים, ובסופו של דבר תימנה גם אתה מהתפארת חזאת.

20

חוּמָות אֲוֹ גָּשְׁרִים?

חוּמָות מִיצָּgoת חַגָּנָה. כָּלַנוּ נוֹטִים לְבִנּוֹת חוּמָות בְּנִיסְיוֹן לְחַגָּן עַל עַצְמָנוּ מִפְנֵי כָּאָב. כַּפִּי שֶׁכּוּר אָמוֹרָתִי מִסְפַּר פָּעָמִים, עַל אָף שֵׁישׁ לִי בַּעַל נְפָלָא וְחַבִּיב, לִפְעָמִים הוּא פָגַע בִּי. בַּמָּשָׁךְ הַזָּמָן הַבְּנָתִי שֶׁכָּל פָּעָם שֶׁחָוָא עֲשָׂה אֶת זה, בְּכָל פָּעָם שֶׁחָוָא מִכָּאָב לִי, אַנְיַ מִקְיָמָה חֻמָּה - בָּמוֹבָן חַרוֹחָנִי הַכוֹנָה - וּמִסְתָּרָתָה מַאֲחֹרָה כִּדְיַי לְחַשְּׁאֵר אָוֹתוֹ בְּחֹזֶק.

כָּאָמוֹר, רוח הַקּוֹדֶשׁ לִימְדָד אֶת זָמָן שֶׁכָּאָשָׁר אָנָחָנוּ מִשְׁאִירִים אֶת הַזּוֹלָת מְחַזֵּץ לְחוּמָות, אָנָחָנוּ כָּלָאִים אֶת עַצְמָנוּ בְּפָנָים. אֲנָשִׁים רַבִּים חִיִּים בְּבִדּוּיות מְשׁוּם שְׁחַקְיָמוּ סְבִיבָם חוּמָות שֶׁל הַגָּנָה. אֲבָל חוּמָות אֵלָה הַופְּכוֹת לְבָתִי כָּלָא, וּמִ שְׁבָפְנִים נוֹתֵר לְכֹוד בְּתוֹךְ מְרִירּוֹת וּבִדּוּיות.

חוּמָות שֶׁאָנָחָנוּ מִקְיָמִים נוֹעֵדוּ לְחַגָּן עַלְיוֹנוֹ מִפְנֵי כָּאָב, אֲבָל לֹא נִכְלָל לְאַחֲרָב כֹּל עוֹד לֹא נָהִיה מַוְלָּנִים לְפָאוֹב. אִם כָּל חַיִּיךְ תַּנְשָׁה לְחַיְמָנוּ מִכָּאָב, תְּכַאֵב לְעַצְמָךְ יוֹתֵר מַאֲשֶׁר אָם תַּנְהַל חַיִּים נּוֹרְמָלִיִּים וּתְתַמּוּדֵד עִם כָּל נוֹשָׁא שִׁיעָלָה בְּזָרֶךְ. יְשֻׁוע הָוא חַרְופָּא,

וחוא תמייד מוקן לנחים אוטך ולהושיט יד כשאתה כאב.

אני מאמינה שלאוהים רוצה שאודז אוטך עכשו לצעוד באמונה ולמוטט את החומרות שבנית סביבך. אני מאמינה שעצם המחשבה על כך מפחידה אותך, במיוחד אם חיות בין החומרות זמן רב. אני חשובת במרקם كالה על חומרות יריחו. באיגרת לעבריק י"א 30 נאמר שchan נפלו "בגלו אמרונה". בכל פעם שאلوוהים מראה לי שהקמתי חומה סביבי, עלי לפועל אמרונה. אני בוחרת להאמין בו, להאמין שהוא יגן עלי, במקומות נסות ולהגן על עצמי.

מספר פסוקים מבתיחים לנו את חגנתנו של אלוהים. ישעיהו ס' 18 הוא חפסוק האחווב עלי בקשר זה, "לא יسمع עוד חמס בארץ, שוד ושרב בגבולייך. וקראת יישועה' חומרונייך ושוריריך יתחיליה".

בזומת ישוע, חישועה הופכת לחומה שמגנה עלי. מרגע שהחפתי לשלו הוא לkeh על עצמו את האחוריות להגן עלי. אבל כדי להפוך את הברכה חזאת חלק מחיי, עלי להאמין שהוא משגיח עלי. כל עוד אמשיך לדחות את חגנה של אלוהים ואנשא להגן על עצמי, אמשיך להיות משועבזת ואומללה.

עוד פסוק נפלא בנושא זה נמצא בישעיהו ל' 18, "ולכן יחכה כי לפניכם, ולכן ירום בלחמכם. כי אלהי משפט ח', אשרי כל חזקי (חמהיכם) לו".

אלוהים, כך נאמר בפסוק זה, מחייב להזדמנות לאנון אותנו, להיות טוב אלינו, לשפט את המצב שאנו נמצאים בו. אבל הוא יכול לעשות את זה רק אם אנחנו מוכנים שיעשה זאת זה. וכן על הניסיונות שלך להגן על עצמך ותן לאלהים להגן عليك.

תן לאלהים להיות אלהים.

אני לא מבטיחה לך שלא תיפגע ברגע שתיכנס לתהומות החדש הזה באמונה, אבל אני כן מבטיחה לך שאלווהים הוא אלהי הצדקה והמשפט.

וחוא יעוז לך לאזן את חיך ויגמול לך על כך שבחורת לך בדרכיו. כל מי שבודח בדרכיו של אלוהים ונונן לאלווהים לטפל בעיות ובכאבים שלו, צפויים לו דברים גדולים.

ככתוֹב: "כִּי עַלְיךָ הַוּגֶן כָּל הַיּוֹם, נַחֲשְׁבָנוּ כַּצְאֵן טְבַחָה".
ברם, בכל אלה, בעוזת האוחב אותנו, אנחנו יותר ממנצחים.

רומי' ח' 36-37

איך נוכל להיות יותר ממנצחים ובאותו זמן להיחשב לצאן טובות? התשובה פשוטה: אולי על פני השטח נראה שמנצחים אותנו, אלהים אינו מתקווין להצליל אותנו, אבל האמת היא שאנו יוצרים מנצחחים משום שבתוך המצב קשה חזה אנחנו יודעים חיטב שאלוהים לא יעזוב אותנו לעולם ולא ירפא מאיתנו, ושברגע המכון הוא יושיע אותנו ויגמול לנו.

אשרים במקום חומות

במשך הזמן למדתי לבנות גשרים במקום חומות.
באחד הימים, בזמן שהתפללתי, רוח קדושה ראה לי שחמי משתמש גשר שאחרים יכולים לעبور עליו כדי למצוא את מקומם באלהים. במשך שנים רבות בניתי רק חומות, אבל חיים, חיכון שהיו חומות, יש גשרים. כל הדברים הקשים וחלא הוגנים שקרו לי, הפכו לדרכים שאחרים יכולים לעبور בהן כדי למצוא את החופש שמצאתי אני.
כפי שאמרתי בפרק הראשון, אלהים אינו נושא פנים לאיש (מה"ש י' 34). מה שהוא עושה לאחד מאיתנו, הוא יעשה גם לאחר, כל עוד אנחנו חולכים בעקבותיו. אם תלך בדרך שתיארתי בספר זה, תמצא גם אתה את החופש שאני מצאתי. ואז תוכל גם אתה להפוך לגשר שאחרים יכולים לעبور עליו, ולא לחומה שמוותה אותם בחוץ.

באיגרת לעברים ח' 9 ישוע מזכיר כי "מקור של ישועת עולמים". הוא הראוון שסלל עבורנו את הדרך לאלהים. הוא חף לגשר שכולנו יכולים לעبور עליו. הוא עמד מול יער סבון, וחשיך בדרכו, חלוץ הצעוד לפניו, כדי שנוכל לעبور על הגשר שיצר, בלי לחייב בכל חייו פראה שביר, כאשר נגיע לאוֹתָה נקודה שישוע הגיע אליה. הוא הקריב את עצמו למענו,

ועלכשו, משאנו מפיקים תועלת מהקריב שהוא קרוב למענו, הוא אפשר לנו להקריב מעצמנו למען אחרים. כך יוכל גם הם להפיק מכך תועלת וליונות.

באיוגרת לעברים ייב' 2 נאמר שישו הילך אל הצלב כדי להשיג את השמחה שהיתה ערכיה לפני. אני אוהבת להזכיר בזה כשהזרך נראה לי קשה. אני אומרת לעצמי, "המשיכי, גויס. שמחה ערוכה לפניך". החלטת עכשו לモוטט את החומות שבנית סביבך ובנות גשרים. יש המון אנשים שחולכים לאיבוד בתוך הבוץ של חייהם וזוקקים למשיחו שליל פניהם ויראה להם את הדרך. מזועש שלא תהיה זה אתה? חומות או גשרים? בחירה בידיך.

פָּאַר תְּחִת אַפֵּר

روح אדוני ה' עלי, יعن משח ה' אותו לבשר ענווים. שלחני לאחובו לנשביי לב, לקרוא לשביים דרוור. ולאSTOREם פקח קוח. לקרוא שנת רצון לה', ויום נקם לאלהינו, לנחם כל אבלים.

לשום לאבלי ציון, تحتיהם פָּאַר תְּחִת אַפֵּר, מן שנון תחת אבל, מעטה תהילה תחת רוח כהה...

ושע' ס"א 1-3

אלוהים לא רוצה רק לחפש את החומות שלך לגשרים, אלא, כפי שהבטיח בפסוקים חניל, הוא רוצה שתת לך פָּאַר במקום האפר שהיה מנת חלקך עד כה.

הבהירות בישיעיו ס"א חן עשירות ורבות. קרא אותן וחייבת שלא תוטר על אף אחת מהן. אני אסכים איתך בזמן שאתפלל שכלי מישורא את חספיך חזך ירש את החברחות.

אלוהים עשה את שלו כשנתנו לנו את ישוע. אני עשית את שלי כשייתתי לאלהים וחשגתني את החופש שלי, ואחר כך כתבתי את חספיך

פרק 20: חוממות או גשודים?

זהה כדי לעזור לך לעשות את אותו דבר. עשה עכשו את שכך והחליט
שלעולם לא תזוזר לפני שתניח לאלהחים... .

- להבוס את ליבך חשבו
- לקרווא לך דרור בכל התחומים
- לפתווח (לפקוח) את הדלתות שאסרוות אותך
- נתת לך שמן שנון מתחת אבל
- מעיטה תחילת תחת רוח כח
- ופאר מתחת אפר.

סוד מופלא

בזמן שעשיתי הగחות אחרונות על חסר, פעל אלוהים בזורך מופלאה ורפא את תקשר שלי עם אבי. אני לא מאמין שהחומר היה מקרי. שחשיפור חזות הסתויים סתום כך, ללא כל קשר לעובדה שסייעתי את עבוזתי על חסר.

אומנם שלחתי לאבי, אבל תקשר שלנו היה רווי מתח ואין נוחות. הוא מעולם לא לקח אחריות מלאה על מה שעולל לי ועל ההשלכות החרטניות של מעשיו. במשך שנים עשיתי כמעט יכולתי בניסיון לשיקם אייכחו את תקשר עם חורי, אבל זה היה אונגר אחד מتمשך.

בשתי הזרמים שונים ניסיתי לשוחח על כך עם אבי או אמי, אבל לשואה. כל עימות איתם רק עורר בי עוד כאס, רוגז ואשמה. אבל לפחות נפתחה, ואלהים פעל בסתור, מאחריו חקלעים, גם כשהנאה לי שטום דבר אין משנתה.

בשנה האחרון של אלוהים דיבר איתי אין ספר פעמים על כך שעלי לכבד את אבי ואת אמי (שםות כ' 12). עלי להזמין על האמת ולומר של אף שהיית מוכנה לעשות זאת, לא ידעתו איך. ביקרתאי אצלם, חתktektori אליהם, התפלلت עבורה וקניתי לחם מתנות, אבל אלהים המשיך לומר לי, "כבדי את אביך ואת אמך". הבנתי שהוא מנסה לומר לי משהו, אבל לא חbnati בזיהוק מה.

לבטוף, באחד העربים שמעתי אותו אומר את זה שוב. עניתו לו שעשיתי למענים כל מה שחייב עלי לעשות, ושאני יודעת מה הוא רוצה. ואז שמעתי אותו אומר, "כבדי אותם בלבך". על כך השבתי בשאלת, "בזכות מה אני אמרה לך בצד אותם?" ואלהים הראה לי שאני יכולה לכבד ולהעריך אותם על שנותנו לי את חייו, על שהזינו אותי וחלבשו אותי, ועל שלחו אותי לבית הספר.

"עשיתי" עבורם כל מיני דברים לפני חוץ, אבל אלוהים בוחן את הלב. מצאתה שקשה לי להעריך אותם או להיות רכה כלפייהם, כשהל מה שזכור לי מוחם הוא CAB, אבל אחורי שאלו המשיך לדבר איתי על כך במשך

שנה, ידעתי שזה חשוב, ועשיתי במצוותנו. חתפלתי, "תודה, אלוהים, על החורדים שנתקת לי ועל כך שהם נתנו לי את חייו. הם הביאו אותי לעולם. הם האכלו אותי, חלבשו אותי ושלחו אותי לבית הספר, ואני מלבידת אותם על כך".

הנתני מה אלוהים רוצה, ובאותו רגע באמת הערכתי את חלוקם של חורי בחמי.

כעבור שבוע התעוררה סוגיה סביב תומכת הטלוויזיה השבועית שלנו. איך שהוא נודע לי שקרובי משפחה שלי צפו בתוכנית, והאייצו בחורי גם לעשות את זה. אבי ואמי שאלו אותו באיזה ערך הם יכולים לראות את התוכנית, ואז הנתני שעלי לספר להם שאני מדברת בתוכנית על החתעלות שבערתי בילדותי, שכן אלוהים קרא לי לעזר לאנשים שעברו חתULEות וניצול.

ידעתי שזה יהיה נראה אם הם ידילקו את הטלוויזיה וישמעו אותו אמרת, "נוצלת מינית בילדותי". לא רציתי לפגוע בהם. הרגשתני נראה, אבל מה יכולתי לעשות? ידעתי שאנשים נפתחים אליו בגל הדברים שאני מספרת על ילדותי בפתיחות רבה. התחלתי לחתפל וכינשתי את המשפחה את בעלי וחילודים. החלטנו שעלי אף שדברי עלולים לשים קצת קשר שלוי עם חורי, שמלילא היה מאוד שבריר, עלי לצוות לאלהים ולעשה את רצונו.

נסענו לחורי וסיפרתי לחם את האמת. הבהירתי שאין בכוונתי לפגוע בחם, אבל אין לי ברירה, משום שאינו רוצה לעזור לאנשים שאלוהים רוצה שאוור לחם.

ואז רأיתי את כוחו של אלוהים המחולל נפלאות!
אבי ואמי ישבו שם והקשיבו לי. הם לא עטסו. הם לא האשימו אותי, ולא ברחו מהאמת.

אבי סיפר אז לדיבב ולי כמה הוא מצטער על מה שעולל לי. הוא אמר שאלוהים יודע שהוא מצטער, ושאילו יכול היה לחזור את הגלגל לאחר מכן, הוא היה עושה את זה. הוא אמר לי שהוא נשלט על ידי כוח נסטור ולא היה מסוגל לעזרך בעד עצמו. הוא אמר שוגם בו התעללו בילדותו, והשהה התנהג בדרך חיה ייחידה שהכיר.

אחר כך סיפר לי שכבר ראה כמה תוכניות טלוויזיה על התעללות,
וחתמה לחייב כמה נוראית היא החתעלות המינית.

הוא חרשה לי בספר כל מה שעלי בספר, ואמר לי שאיןני צריכה לדאוג.
הוא חוסיפ ואמיר שהו הוא רוצה לבסס את הקשר שלנו ולנסות להיות לי
לאבא וחבר.

اما שלי, כמובן, התרגשת ושמחה מעצמה המחשבה שתוכל לנחל
מערכתיחסים אמיתי עם בתה, עם נכדיה ועם ניינית.

בעלי, דיבב, אמר אבי שהיה זה אחד הימים הגודלים בחיו. ובאשר לי,
אני עדיין צובטת את עצמי מדי פעם כדי לוודה שאין זה חלום.

אלוהים הוא אכןקו! אתה יכול לחלום חלומות גוזלים, ולעולם אל
תפסיק לקוות!

ביבליוגרפיה

- Backus, William, Ph.D. *Telling Each Other the Truth - The Art of True Communication.* Bethany House Publishers, Minneapolis, Minnesota, 1985.
- Backus, William and Chapian, Marie. *Telling Yourslef the Truth.* Bethany House Publishers, Minneapolis, Minnesota, 1980.
- Beattie, Melody. *Co-dependent No More - How To Stop Controlling Others and Start Caring for Yourself.* Garper & Row, Publishers, Inc. New York, by arrangement with the Hazelden Foundation, 1987.
- Carlson, Davie E. *Counseling and Self-Esteem.* Word, Inc., Waco, Texas, 1988.
- Carter, les. *Putting the Past Behins - Biblical Solutions to Your Unmet Nedds.* Moody Press, Chicago, Illinois, 1989.
- Galoway, Dale E. *Confidence Without Conceit.* Fleming H. Revell Company, Old Tappan, New Jersey, 1989.
- Grant, Dave E. *The Great Lover's Manifesto.* Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1986.
- Hart, Dr. Archibald D. *Healing Life's Hidden Addictions - Overcoming the Closet Compulsions That Waste Your Time and Control Your Life.* Vine Books, a division of Servant Publications, Ann Arbor, Michigan, 1990.

- Holley, Debbie. "The Trickle-Down of Conditional Love", "The Trickle-Down of Unconditional Love". St. Louis, Missouri.
- LaHaye, Tim. *Spirit-Controlled Temperament*. Post Inc., © LaMesa, California, for Tyndale House Publishers, Inc., Wheaton, Illinois, 1966.
- Littauer, Florence. *Discovering the Real You by Uncovering the Roots of Your Personality Tree*. Word Books, Waco, Texas, 1986.
- McGinnis, Alan Loy. *Confidence - How To Succeed at Being Yourself*. Augsburg Publishing House, Minneapolis, Minnesota, 1987.
- Saubders, Molly. *Bulimia! Help Me, Lord!* Destiny Image Publishers, Shippensburg, Pennsylvania, 1988.
- Solomon, Charles R. Ed D. *The Ins and Outs of Rejection*. Heritage House Publications, Littleton, Colorado, 1976.
- Sumrall, Lester. *Overcoming Compulsive Desires - How To Find Lasting Freedom*. Creation House' Lake Mary, Florida, 1990.
- Walters, Richard P., Ph. D. *Counseling for Problems of Self-Control*. Word, Inc., Waco, Texas, 1987.
- Webster's II New Riverside University Dictionary. Houghton Mifflin Company, Boston, Massachusetts, 1984.

על המחברות

ג'ויס מאיר מלמדת את דבר אלוהים מאז 1976 ועובדת במשרה מלאה בשירות האדון מאז 1980. היא נמנית עם סגל הרכזים של קהילת Life Christian Center בסנט לואיס, מיזורי, ארה"ב. במשך השנים גיבשה במסגרת הקהילה תוכנית לימודים שבועית בשם Life In The Word („יש חיים בדבר אלוהים“). בעבר חמש שנים הביאו אלוהים את התקופה הזאת בחיה לטיזמה, והדריך אותה להקים את מפעל חייה - Life In The Word, כדי שתוכל לשרת אותו באופן עצמאי ובמשרה מלאה.

ליויס יש תוכנית רדיו משלחת, הנושאת את אותו שם ומשודרת ב-250 תחנות ברחבי ארה"ב, ותוכנית טלוויזיה שהוקרנה לראשונה ב-1993 ומשודרת היום ברוחבי ארה"ב ובמדינות נוספות ברחבי העולם (באראץ אפשר לקבלו את שידורי התוכנית בערוץ Star World של הcabלים).

קלותם לימוד שלה משוכחות ברחבי העולם. ג'ויס מרבה בנטיות לצורכי כינוסים ולמדות גם בקהילות מקומיות. ג'ויס ובעלה, דיב, שמשמש כמנהל העסקים בארגון, נשואים זה 35 שנה ולהם ארבעה ילדים. בן החצר מתגורר איתם בסנט לואיס.

ג'ויס מאמינה שאלווהם קרא לה לעזר לילדים לבסס את חייהם על דברו. „ישוע מת כדי לשחרר את האסורים לחופשי“, היא אומרת, „אבל רק מעט מאמינים בכך מהניצחון הזה“. ג'ויס עצמה גדלה בניסיבות קשות, ובכל זאת מצאה את הדרך לחופש ומצליחה לחיות חי נצחון על ידי יeshום דבר אלוהים. ממשים כך יש לה את הכלים שמאפשרים לה לשחרר את האסורים ולעזר להם לבוש מעטה של תחילת במקומות הרוח הכתה.

ג'ויס מלמדת על ריפוי הרגשות ועל מבחן של נושאים דומים, ומלטייעת לאלפי אנשים. עד היום הקליטה למעלה מ-170 אלבומים, וככבה למעלה מ-30 ספרים, העוזרים לגוף המשיח במבחן של נושאים.

הרבה אנשים מעמידים פנים שהכל אצלם בסדר, על אף שבתוכם מתחוללת סערה מתמדת. העבר שלהם אומנם פצע והרס אותם... אבל הם יכולים להירפא. בישעיהו ס"א נאמר שאלוהים רוצה לחבוש לבבות שבורים. והוא רוצה לרפא את אלה שנפלו! קורבן להתעלות!

ג'יס מאיר הייתה בילדותה קורבן להתעלות פיזית ומינית. היום היא עומדת בראש ארגון שפועל ברחבי העולם, וועורת לאנשים להירפא ולהשתקם. בספר זה היא חושפת את האmittות העיקרית שתרמו לשיקומה, ומסבירה איך יכולם גם קורבנות אחרים להירפא ולהשתקם.

בעזרת ספר זה תלמד:

- להתמודד עם הכאב העצום שעוררה ברך ההתעלות
- מהו החלק שלך בתהליכי השיקום
- מדוע אנשים שנפלו קורבן להתעלות נוטים לפתח כל מיני התמכרוויות
- להישען על אהבתו האין סופית של אלוהים, אהבה שאין לה כל תנאי
- כמה חשוב לחכות לעיתויו הנכון של אלוהים כדי להירפא מזיכרונות כאבים

במשך שלושים ושלוש שנה סבלה ג'יס מההשלכות הרסניות של ההתעלות שעברה בילדותה. אבל בהדרגה החליך אלוהים את האפר שהוא רבעה בו והפרק אותו לפאר. הוא קרא לה לעוזר לאחרים ולעוזר אתם, לאפשר לו לחתם גם להם פאר תחת אפר.

מנו^ע

